

„O POVESTE DESPRE PIERDERE,
REZISTENȚĂ ȘI TRANSFORMARE...”

Karen Campbell, *The Boston Globe*

ÎNCHIDEȚI
ochii,
LUAȚI-VĂ DE
mână

CHRIS
BOHJALIAN

Această carte este o operă de ficțiune. Numele, personajele, magazinele, organizațiile, locurile, evenimentele și întâmplările menționate sunt folosite în mod fictiv sau sunt produsul imaginației autorului. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, sau cu locuri adevărate este doar o coincidență.

*De voi putea să nu frâng nicio inimă,
Nu voi fi trăit în van.*
Emily Dickinson

Spune tot adevărul, dar spune-l pieziș...
Emily Dickinson

PROLOG

Ca să mă apăr de frig, am construit un iglu din pungi de gunoi negre, de plastic, pline cu frunze ude. Nu era perfect. Vântul bătea dinspre lac, iar peretele exterior, aflat cu fața spre apă, era drept, nu ca la igluurile pe care le-am văzut la televizor sau în vreo carte. Arăta ca peretele din interiorul unei peșteri: drept și nițel solzos. Dar peretele exterior, care dădea spre oraș, era rotund ca un pepene. Nu puteam să stau dreaptă înăuntru, însă în mijloc mă puteam ghemui ca un cocoșat. Era destul de mare ca să se poată întinde trei oameni dacă se făceau covrig și, într-o seară, a trebuit să ne înghesuim patru. Dar de cele mai multe ori, eram doar eu și Cameron. Trebuia să am al dracului de multă încredere în cineva ca să-l las să se apropie noaptea de Cameron. Adevărul e că oamenii veneau și plecau. Știți cum e. Mai ales iarna. Dar igluul îmi ținea de cald. Mă rog, un pic mai cald. Adică, nu e ca și cum am degerat. Știam niște copii și adulți care au pățit-o. Am cunoscut un copil care a făcut cangrenă. Se zice că doctorii au trebuit să-i taie amândouă labele de la picioare, dar nu știu sigur pentru că nu l-am mai văzut niciodată.

O să încerc să vă spun numai lucrurile de care sunt sigură că sunt adevărate. Când fac presupuneri, o să fiu sinceră și o să spun că asta fac.

Igluurile se construiesc în ziua în care frunzele sunt moi, iar gheața e topită de soare, apoi noaptea frunzele îngheață în saci. La fel se întâmplă și cu apa de deasupra; de aceea se lipesc sacii unii de alții.

Unii au spus că am plecat de la adăpost pentru că a încercat cineva să mă violeze. Nu a încercat nimeni să mă violeze. Am plecat din mai multe motive. Adică, mă simțeam oarecum hăituită – de celelalte fete, mai ales de una dintre ele, dar nu și de cei care erau la conducere. „Personalul.” În fine! O fată începuse să bănuiască cine eram și știam că avea să mă denunțe de îndată ce-mi afla secretul. Eu credeam că nu voia să aibă nimic de-a face cu mine. Știți ceva? Nu puteam s-o condamna. De multe ori nici eu nu voiam să am de-a face cu mine.

De altfel, știam că personalul voia să mă vadă plecată. Sau, cel puțin, voia să afle cine eram cu adevărat. Oamenii începeau să devină frustrați pentru că nu îi găseau pe părinții mei. Povestea mea era pe cale să fie descoperită. Așa că am plecat.

Dat fiind că am fost mereu un fel de – și aici apare un eufemism mic și drăgălaș – o adolescentă cu probleme, a fost un miracol că îndrumătorii care conduceau adăpostul nu m-au trimis la plimbare mult mai devreme. Cei care mă cunoșteau nu s-ar fi mirat dacă reușeam să-i fac să mă arunce în stradă. Dar n-am făcut-o. Nu așa s-a întâmplat. Eram deja destul de speriată, așa că am încercat să mă supun regulilor. Am încercat să mă port frumos. Dar n-am putut. Avea să fie ultima dată când am încercat într-o lungă perioadă de timp.

Asta se întâmpla pe vremea când orașul încă se străduia să afle ce trebuia să facă în privința plimbăreților. Practic, și eu eram o plimbăreață, deși nu mergeam pe jos. Am furat o bicicletă și am mers spre oraș din Teritoriile de Nord-Est. Nu știu câți kilometri au fost, dar a durat două zile pentru că nu mai mersesem cu bicicleta de când eram prin clasa a patra sau a cincea. Cel mai rău a fost când am urcat pe munte. Pe versanții estici am mers pe lângă bicicletă. Numai asta a durat o după-amiază întreagă. Odată, m-a luat un tip care conducea un camion cu pâine, dar m-a dus numai vreo treizeci de kilometri. Totuși, o bună parte din kilometrii aceia erau la deal, așa că am fost recunoscătoare. Mulți oameni – cei mai mulți – aveau prieteni sau rude în oraș ori în suburbiile din jurul lacului Champlain care îi puteau primi la ei. Oamenii primeau și străini în casă. Așa sunt cei din Vermont. Cred că așa fac oamenii de treabă peste tot. Dar tot erau mulți plimbăreți care își puneau cortul în parcul Primăriei sau care dormeau în mașină ori afară, în frig, sau își construiau igluuri jos, pe faleză. Intruși. Refugiați.

Cred că ar fi fost mult mai rău dacă ar fi explodat și Reactorul Numărul Doi. Știți voi, ca la Cernobîl. Dar nu a fost așa. Doar Reactorul Numărul Unu s-a topit și a explodat.

Când eram copil, îmi luam păpușile American Girl și mă jucam de-a orfelinatul. Poveștile mele închipuite izvorau mereu din *Mica prințesă*¹. Cartea și filmul. În fine. Una dintre păpuși era o fată frumoasă și bogată care ajunge peste noapte săracă, la orfelinat. Fără mamă și tată, fără unchi și mătuși. Unele fete o urau, dar altele o iubeau. Femeia pe care o puneam la conducerea orfelinatului era întotdeauna o tirană sărită de pe fix. Gândiți-vă la nebuna din *Little Orphan Annie*². Ea era modelul meu. Așadar, cred că și de acolo m-am inspirat. Când mă plictiseam, o scăpam pe fată din locul acela. Tatăl ei sau mama și tatăl ei apăreau pur și simplu la orfelinat. Hang! Se termina jocul.

Uneori încercam același joc cu păpușile Barbie, dar nu mergea niciodată. Păpușile Barbie arătau foarte bine. Dacă ajungeau să fie prinse undeva, cu siguranță nu putea fi vorba de un orfelinat. Trebuia să fie un loc mult mai îngrozitor. Acum știu și lucrul ăsta.

Ai mei aveau o sobă frumoasă, pe lemne. Nu una dintre cutiile alea negre care arată de parcă nu fac decât să polueze aerul cu totul. Una din steatit gri, aproape de aceeași culoare cu bijuteria preferată a mamei: un colier vechi, făcut din piatra lunii. Cred că a fost cândva al bunicii. Era din Danemarca. În orice caz, soba avea un geam în față ca o fereastră de castel sau de palat. Sunt sigură că există un cuvânt pentru forma aceea și o să-l caut în dicționar.

Mama și tata făceau focul în sobă când eram toți acasă la sfârșit de săptămână și stăteam în camera de lucru. Camera asta era lângă bucătărie și soba le încălzea pe amândouă, ba chiar și camera cu televizorul, din partea cealaltă a bucătăriei. Camerele aveau podele de scândură și erau încălzite cu GPL, desigur. Toată casa era încălzită. Era destul de nouă. Acum știu că oamenii spuneau pe la spate despre casa noastră că era o vilă sau un palat, dar nu noi am construit-o. Noi doar ne-am mutat în ea dintr-o suburbie a orașului New York, când eram eu mică.

Soba avea și termostat, înfipt într-o gaură de mărimea unei țevi de aspirator, cam la jumătate de metru deasupra cutiei din steatit. Când făceam focul, tata voia ca temperatura să fie între 200 și 315 °C. Când urca mai mult de atât, unul dintre noi închidea coșul și temperatura scădea. Dacă trecea de 425 °C, riscai să aprinzi funinginea din interior. Termostatul era ca vitezometrul unei mașini: numerele erau cu mult mai mari decât aveai vreodată nevoie. Acul ajungea până la 900 °C și te duceai dracului dacă temperatura creștea așa de mult. Se isca focul mocnit cu siguranță.

Părinții mei glumeau când termostatul urca la peste 300 sau 370 °C. Spuneau că era „ca la Cernobîl” sau că era pe cale să se topească. Încă o mai aud pe mama cum îi spunea tatei când venea acasă de la schi duminică după-amiaza: „Dragă, ai grijă să verifici soba când mai pui lemne diseară. Afurisita a făcut ca la Cernobîl după-amiază”. Nu ți-ai putea da seama din ce se spune sau se scrie acum despre tata, dar era foarte amuzant. La fel și mama. Amândoi erau foarte amuzanți.

Cred că de asta folosesc expresia „a face ca la Cernobîl”.

Nu spun „ca la Fukushima” sau „Fukushima Daiichi”.

Dar aş putea s-o fac. La urma urmei, şi la Fukushima s-a terminat totul al dracului de rău. Iar numele seamănă puţin cu o înjurătură.

Nu ştiu de ce am început povestea cu igluul. Acela a fost, de fapt, începutul sfârşitului sau, poate, sfârşitul începutului. Iată o frază despre mine pe care am citit-o în notiţele unui angajat al spitalului: „Toate rudele i-au murit.” Păi, da. Logic. Până şi Maggie, căţeluşa mea, a murit.

Până am ajuns să-mi construiesc igluul, partea cea mai rea trecuse. Cel puţin pentru cei mai mulţi din Vermont. Nu şi pentru mine, desigur. Nu se terminase pentru mulţi dintre noi, cei din colţul acela al Teritoriilor. Dar pentru majoritatea oamenilor trecuse. Până am ajuns să-mi construiesc igluul, eram doar un alt copil fără adăpost şi îi băgăm în sperieţi pe adulţii din Banana Republic sau clin Williams-Sonoma, când mă vedeau pe stradă sau la centrul comercial din Burlington.

Aşadar, poate nu ar trebui să încep cu igluul. Poate ar trebui să încep cu gaşca sau cu apartamentul închiriat pe termen scurt în care dormeam. Şi aceea a fost o casă, dacă poţi să numeşti aşa un loc unde ai stat o vreme. Sau aş putea să încep cu pilulele – oxicodona. Sau cu jaful. Sau cu Andrea Simonetti, care mi-a fost ca o soră câteva luni, dar acum habar nu am pe unde e şi îmi fac griji pentru ea. Aş putea să încep cu Poacher³, cu toaletele publice sau corturile cu intruşi. Sau cu adăpostul – cu fetele de acolo. Sau cu oamenii care au încercat să mă ajute. (Da, uneori erau şi oameni care voiau să mă ajute.) Sau aş putea să încep cu Cameron.

Poate ar trebui să încep cu începutul. Cu Reactorul Numărul Unu.

Î.C. Capitolul unu

Era pe la mijlocul lui iunie și nu mai aveam decât două zile de școală. Mai aveam o zi de examene și încă o zi când cei mai mulți dintre noi nu veneau sau, dacă veneau, vedeau că profesorii erau destul de relaxați și nu își băteau capul cu ce făceam noi, atâta timp cât nu ne drogăm sub nasul lor și nu făceam ceva ridicol care să le strice lor imaginea sau să ne coste viața. Eram în clasa a unsprezecea. Se apropia prânzul și abia terminasem examenul la fizică. Cred că m-am descurcat, dar cine mai știe? Acum nu mai contează și, ca să fiu sinceră, nu-mi păsa nici atunci prea mult. Oricum, eu voiam să fiu poetă sau romancieră, chiar dacă voiam asta numai pentru că o asemenea carieră presupunea puține interacțiuni cu oamenii. Am înțeles de la o vârstă foarte fragedă că nu știam să mă joc cu ceilalți copii. (Nu cu toți, desigur. Adică aveam prieteni. Nu mulți, dar aveam câțiva.) Mă rog, credeam cu adevărat că o să scriu cărți grozave. Chiar așa gândeam. Voiam să merg la Amherst – orașul, nu colegiul, pentru că nu aveam cum să intru la colegiu – și să aflu cine era cu adevărat Emily Dickinson. Știți voi, să aflu bârfele. Să descopăr lucruri despre ea pe care nu le mai știa nimeni. Prieteni. Amanți. O societate secretă. Nu glumesc. Așa gândeam. Aveam același prenume și poeziile ei erau la fel de scurte ca ale mele. Desigur, ale ei erau mai bune. Dar înțelegeți ce vreau să zic. Legătura nu era tocmai logică. Totuși, nu era o persoană sociabilă, așa că aveam și lucrul ăsta în comun.

„Cutezi să vezi
un suflet încălzit
la alb?
Atunci
îngenunchează la
poartă.
Roșu e culoarea
obișnuită a
focului

Când minereul
viu
A săturat cerința
flăcării.
Substanța lui
vibrantă joacă
Făr' de culoare
Doar cu lumina
văpăii miruite.”

E clar că poezia asta nu e despre miezul unui reactor. Dar ar putea fi, nu-i așa, dacă n-ai ști că a fost scrisă în anii 1860? Și-apoi, Emily e un coșmar pentru un program de corectare la calculator, iar poezia asta nu e nici pe departe așa de greoaie din punct de vedere gramatical ca alte poezii ale ei. Îmi plăcea și lucrul ăsta.

În ziua aceea, când am auzit sirenele pompierilor, niște copii dintr-a zecea și a unsprezecea erau în cantină, în partea unde ferestrele dădeau spre curte, și priveau ploaia. În curte erau niște mese și bănci de beton, unde stăteau de regulă mai ales elevii din anii terminali și în special fumătorii, dar ploua de zile întregi – de fapt, de câteva săptămâni, de la Ziua Eroilor – așa că nu era nimeni acolo. Era așa de multă umezeală încât creșteau ciuperci printre dalele de pardoseală. Dar ferestrele erau deschise, așa că auzeam sirenele în ciuda zgomotului făcut de ploaie. Cei mai mulți elevi din anii superiori dispăruseră deja pentru că nu mai aveau chef de liceu și știau ce urmau să facă în septembrie. Să știți că mulți dintre noi plecau. Oamenii din afara Teritoriilor au impresia că noi, cei de aici, suntem niște prostovani și mulți dintre noi chiar sunt, dar unii nu. Eu aveam de gând să merg la Academia Reddington, care purta numele orașului, finanțată și construită cu mulți ani în urmă de un tip pe nume James Howard Haverford. Acesta luptase în Războiul Civil și făcuse avere fabricând mașini de cusut. Toți copiii din Newport, Reddington, Barton și Lowell merg la Academie gratuit, de parcă ar fi o școală publică, dar aici se află și un internat destul de scump unde se adună în fiecare an elevi din vreo șaptesprezece state și din câteva țări străine. Sunt vreo patru sute de localnici și cam două sute de interni. Sau cel puțin erau. Școala e închisă în continuare și probabil așa va rămâne pentru totdeauna.

Era zece dimineța, așa că încă nu se servea masa de prânz. Eu stăteam pe masă, flirtând cu un băiat pe nume Ethan Gale, care ședea pe bancă. Purtam niște blugi destul de strâmți și îmi scosesem pantofii sport, așa că eram desculță. Nu știu de ce, dar faptul că eram desculță mă făcea mereu să mă simt

sexy. Ca un fel de poetă. Vorbeam despre două fete de prin partea locului care lucrau după ore la un club de fitness din apropiere și, dacă mă gândesc mai bine, o făceam pe nesuferiții. Cele două nu prea știau care era datoria lor și pur și simplu stăteau în spatele tejghelei de la recepție, acolo unde veneau membrii clubului să se înscrie. Dacă cineva își scăpa greutatea pe piept, era terminat, pentru că fetele sigur n-ar fi știut ce să facă. Erau foarte drăguțe, dar eu și Ethan nu înțelegeam nici în ruptul capului cum de lucrau ele la o sală de sport.

Ethan era în anul al treilea și, la fel ca mine, era din oraș. Tatăl lui era Ochiul din Cer – meteorologul de la radioul public din Vermont – asta însemna că Ethan era un fel de celebritate, pentru că vocea tatălui său era foarte cunoscută. Însă asta mai însemna și că îi făceam viața grea, spunându-i că până și meteorologii pricepuți se înșelau mai tot timpul.

Tata glumea uneori pe tema asta. „Ce slujbă minunată, zicea el. Imaginează-ți cum ar fi dacă piloții ar trebui să aibă dreptate doar jumătate din timp. Sau doctorii și arhitecții. Dar cei care încearcă să afle cum va fi vremea? Suntem prea indulgenți cu ei. Chiar dacă se înșală de nenumărate ori, tot îi urmărim.” Înțelegeți ce vreau să spun despre tata? Uneori ne certam foarte tare – discuțiile cu el nu semănau cu meciurile cu țipete pe care le aveam cu mama, dar erau destul de tensionate –, însă chiar era foarte amuzant.

Desigur, era și foarte deștept. Sunt de acord cu el în privința timpului probabil. Nu înțeleg cum e posibil să greșești prognoza când sunt atâția sateliți și atâtea alte chestii pe orbita Pământului. Chiar nu înțeleg. Și nu se îndreaptă toate din vest spre est? Sincer, am impresia că e de ajuns să dai un telefon într-un oraș aflat la câteva ore distanță, la New York sau Ontario, și să întrebi ce naiba se vede pe geam. Dar așa e tehnologia. Nu funcționează mereu. Proba A? Un reactor nuclear.

Mereu am crezut că Ethan avea să ajungă cineva. Poate chiar asta face. Poate că, la fel ca mine, s-a cam lăsat păgubaș. Ar trebui să verific dacă are cont pe Facebook. Ar trebui să verific dacă mai sunt și alții pe Facebook. În ultimul an nu am fost prea sociabilă – ba chiar mai puțin decât eram înainte de topirea reactorului, dacă e posibil așa ceva. Știu că tatăl lui Ethan nu mai lucrează la radio – acum au alt Ochi în Cer. E posibil să fie așa din cauză că VPR⁴ nu mai transmite din Muzeul Fairbanks în St. Johnsbury. St. J nu e în Zona de Izolare, dar nu e nici departe. Mi s-a spus că mulți oameni au plecat, iar dintre aceștia, cei mai mulți au părăsit orașul.

Oricum, eu am recunoscut sirenele imediat, dar am crezut că e doar un exercițiu. Se mai întâmplase o dată, cu mai mulți ani în urmă. O simulare de evacuare. Chiar și momentele acelea transmise la radio și cerute de FCC⁵, când spuneau că „e doar un exercițiu”, te făceau să îți simți pielea ca de găină. Îmi amintesc că Ethan s-a uitat înspre cazarma de pompieri, apoi înspre uzină.

— Ce crezi că s-a întâmplat? m-a întrebat el.

Sirenele se auzeau tare, dar nu atât de tare încât să fim nevoiți să ridicăm tonul. Încă mai ajungea la noi ce spuneau niște tocilari din altă țară care se agitau din cauza fizicii și niște ciudați de la cercul de teatru care vorbeau numai despre un muzical estival din Stowe în care juca unul dintre ei. Când s-au auzit sirenele, toți au tăcut o clipă și au privit în jur, apoi s-au întors la discuțiile lor.

Am făcut liniște abia când profesorul de istorie, domnul Pettitt, a intrat în sala de mese și a bătut din palme ca să ne atragă atenția. Celor mai mulți elevi le plăcea de domnul Pettitt și îi spuneau Brandon – acesta era prenumele lui. Eu nu făceam asta. Nu voiam să-i zic nicicum. Ceva nu-mi plăcea la el. Mi se părea un tip cu totul fals. Avea vreo treizeci de ani, o soție frumoasă și băieți gemeni. Avea părul blond și cârlionțat și știam că unele fete erau îndrăgostite de el, dar eu nu mă număram printre ele. Două lucruri s-au întâmplat în același timp în care el bătea din palme. Mai întâi, toată lumea s-a uitat la el, apoi, de îndată ce a spus că era posibil să se fi întâmplat ceva la centrala de energie nucleară, toți s-au uitat la mine. După aceea, Ethan mi-a înmănat încălțările.

— Ar fi bine să te încălți, mi-a zis el.

— Crezi?

— Da, cred.

La ora aceea, criza de la centrală începuse deja de vreo două ore și jumătate. Sunt sigură că în acel moment cineva era tras la răspundere pentru că așteptase atât ca să dea alarma.

Teritoriile de Nord-Est și-au primit numele cu mult timp în urmă de la un guvernator din Vermont. Cred că a fost o modalitate de a promova turismul. Se află în colțul de nord-est al statului și, chiar și după standardele din Vermont, e o zonă mai ales rurală. Dar aici sunt câteva stațiuni de schi, mai este și lacul Memphremagog, care nu e nici pe departe la fel de mare ca lacul Champlain. La scurt timp după ce guvernatorul din Vermont a denumit această zonă Teritoriile de Nord-Est, alt guvernator a convins legislativul că Memphremagog era locul ideal pentru o centrală nucleară, mai ales dacă era construită pe

unul dintre râurile care alimentau lacul. Unii discutau de mult timp despre construirea unei centrale pe lacul Champlain, la vreo șaisprezece kilometri sud de Burlington. Vă puteți imagina ce dezastru îngrozitor s-ar fi produs dacă centrala ar fi fost construită acolo și ar fi avut loc același accident? Dumnezeu! În Burlington chiar locuiesc oameni. Probabil că numai în Ținutul Chittenden și în jurul lacului Champlain trăiesc sute de mii de oameni. Din fericire – e straniu să folosesc tocmai eu acest cuvânt, au ales Memphremagog. Era destul de mare și curentul râului era suficient de puternic pentru o centrală nucleară, mai ales după ce au construit digul acela.

Și știți ceva? Niciunui dintre noi nu îi păsa prea mult că aveam o centrală nucleară. Au fost câteva persoane care au făcut puțin scandal după Fukushima. Câțiva politicieni și binefăcători care nu aveau altă treabă au cerut o analiză a planului de evacuare și o investigare a stării reactoarelor, pentru că erau destul de vechi. (Cât de vechi? Centrala fusese proiectată în anii 1960 cu șublere – da, cu șublere – și construită la începutul anilor 1970.) Dar nu era mare scofală. Desigur, nu era vorba de politicienii și binefăcătorii *locali*. Atât vreau să spun: *Nouă nu ne păsa.*

Centrala se afla pe o bucată de pământ acoperită de pini, numită Capul Abenaki (de fapt, acesta era numele oficial al centralei), unde râul Coburn se vărsa în lac. Construcția era la vreo patru sute de metri în aval de dig. Nici nu o vedeai din Newport sau Reddington decât dacă erai în mijlocul lacului sau aproape pe partea canadiană a apei. Apoi, când o vedeai, era doar o parte a liniei falezei. Oamenii veneau să pescuiască la copcă pe porțiunea de trei sute de metri dintre liniile lungi ale turnurilor de răcire. Veneau în caiace la o azvârlitură de băț de blocurile dreptunghiulare care adăposteau reactoarele. Jur că nimeni nu s-a gândit la toate astea până când s-au topit. Era la fel ca închisoarea. Nici la asta nu ne gândeam. Amândouă locurile ofereau oamenilor locuri de muncă. Așa că pescuiam, înotam și mergeam cu barca pe lac, uneori observând centrala, alteori nu. Ne-am gândit că era absolut sigur.

Sau, dacă nu era absolut sigur, măcar era destul de sigur.

Mama, care lucrase mereu în relațiile cu publicul, credea că numele centralei era foarte drăguț și speculativ. „Vorbește despre moștenirea mândră a amerindienilor din Statele Unite și din Canada, le spunea ea tuturor, apoi adăuga (dar numai în particular): Și despre felul în care le-am tras-o în toate modurile posibile.” Asta era pentru că energia nucleară putea fi curată (cu excepția momentelor când scuipa radioactivitate ca o lumânare romană), dar mineritul de uraniu era deosebit de

toxic. Nu știu exact cum otrăvește apa, dar știu că o face. Într-o noapte am văzut-o pe mama citind pe calculatorul din birou un articol despre felul în care minele de uraniu au distrus triburile Odawa, Crow, Algonquin și Sioux.

— Ce-i asta? am întrebat-o.

— Propagandă.

— Aha.

— Dar, de fapt, nu e.

Am așteptat.

— E târgul pe care l-am făcut cu Mefistofel. Din păcate, radioactivitatea ține tot atât cât trăiește și sufletul.

Chiar nu știam despre ce vorbea până când nu am povestit întâmplarea unuia dintre doctorii de aici, iar el mi-a spus povestea lui Faust.

La câteva luni după accident, pe când trăiam în Burlington, aproape că i-am zis lui Poacher cine eram. El credea că eram unul dintre plimbăreții care invadaseră orașul. Cred că voiam să văd ce făcea dacă îi spuneam. Avea să se sperie, așa cum bănuisem dintotdeauna că ar reacționa fetele de la adăpost, sau să rămână relaxat? În schimb, în ultima clipă i-am spus că tatăl meu era tatăl lui Ethan. Știți, am mințit, pur și simplu. I-am spus că tata fusese cândva Ochiul din Cer.

— Emily, a murmurat el, întins pe spate pe saltea, tu ești o revelație.

Poacher era înalt și zvelt, cu părul brunet și des, pieptănat pe spate. Avea ochii puțin înguști, dar ar fi putut fi un star de cinema aflat în declin – unul dintre tipii ăia care avuseseră cândva roluri principale, dar fuseseră nevoiți să se retragă devreme din pricina alcoolului și a petrecerilor, iar acum primeau oferte numai la televizor, în emisiuni precum *Celebrity Apprentice*. Perciunii lui nu păreau chiar ridicoli, dar ciocul și mustața îi cam dădeau fiori. Avea câte un tatuaj pe fiecare biceps: sârmă ghimpată pe brațul stâng și o frunză de marijuana pe cel drept. Avea și o vestă de piele de care era foarte – adică. foarte – mândru.

Când a spus că sunt o revelație, se uita la tavan, drogat în ultimul hal, crezând că și eu eram drogată. Dar nu eram. A folosit foarte mult cuvântul acela. *Revelație*. Era unul dintre cele vreo douăsprezece cuvinte care îi condimentau vocabularul și care păreau neașteptate până când ajungeai să-l cunoști și îți dădeai seama cât era de jigodie și din ce motiv le folosea.

— Cum de nu ești și mai distrusă? m-a întrebat.

Vorbea în general – nu de ce nu eram la fel de drogată ca el în clipa aceea.

— Cred că sunt suficient de distrusă, i-am zis eu. *Pe bune, numai dle-ai ști*, mă gândeam în sinea mea.

Cred că avea vreo patruzeci și cinci de ani, adică vârsta pe care ar fi trebuit s-o aibă și părinții mei. Asta însemna și că avea de două ori anii noștri, ai celorlalți – față de unii dintre noi, era și de trei ori mai în vârstă – și erau nopți în care ne înghesuiam nouă sau zece oameni în apartamentul lui. Era destul de sărăcăcios pentru că avea doar o baie și un dormitor și niciun fel de pat. De fapt, abia dacă avea vreun pic de mobilă. Spunea că e veteran de război și încasa pensie de invaliditate, de aceea avea bani pentru apartament. Spunea că eliberase Kuweitul și o spunea de parcă o făcuse de unul singur. Da, sigur că da.

— Nu, m-a încurajat el. Nu ești deloc distrusă. Tu ai un viitor în față. Am să mă îngrijesc eu de asta.

— Chiar așa?

Eram cam nesigură, cum ar fi zis mama.

Mai erau acolo două fete care adormiseră pe altă saltea, îmbrăcate în pijamalele roz furate în după-amiaza aceea de la magazinul Victoria's Secret, din mall. Una dintre ele era Andrea, cea care se automutila chiar înainte ca tot iadul să se dezlănțuie în Vermont. Desigur, se automutila și acum. Un accident nuclear schimbă oamenii și nu mă refer la bolile provocate de radiații sau mutații genetice la bebeluși, cum vezi în Zona Crepusculară, dar cu siguranță nu face un om ca ea să nu se mai mutilizeze. Mai ales când ia oxicodonă și Percocet. Dumnezeu, lumea întreagă devine agitată când are loc un accident. În fine, Andrea avea optsprezece ani, cu doi ani mai mult decât aveam eu pe atunci. Avea un ochi închis și unul întredeschis. Tocmai își injectase niște heroină de proastă calitate și era foarte mulțumită.

— Mai imită-l pe tatăl tău, a spus Poacher cu ochii închiși.

Când îi spuseseam că tata era Ochiul din Cer, îi imitasem vocea pe care o știam toți de la radio.

— Nu pot să-l imit prea bine, am zis eu.

— Ba da. Este. Este... minunat.

Mi-a pus mâna pe genunchi și a încercat să mă mângâie mai sus, pe coapsă, dar l-am oprit, punându-mi degetele peste ale lui, ca și cum voiam să-l țin de mână. Apoi m-am prefăcut că eram Ochiul din Cer și am prezentat buletinul meteo. Am inventat una dintre zilele dinaintea accidentului, când ploua întruna, până când, în cele din urmă – și aici apare jargonul pe care tata și inginerii îl foloseau cu plăcere – a avut loc un PEEES: o pierdere de energie electrică din exteriorul sitului. Apoi a fost un PCL: o pană de curent în locație. Cu alte cuvinte, a avut loc un potop. Cineva spunea că a fost un potop

cum vezi doar o dată la cinci sute de ani. După aceea, tot mai mulți oameni au spus asta. Pe urmă a fost vorba de un potop cum vezi o dată la o mie de ani, pentru că are un aer mai misterios. Sună aproape biblic, nu? Dar nu e subtil. Nu e poetic.

„Niciun bărbat nu m-a mișcat
Până când unda n-a trecut de micul meu pantof,
De șorț, de cingătoare.
Și de corsaj.”

Înțelegeți ce vreau să zic? Asta faci când crește apa.

În ziua potopului de la Memphremagog, apele au venit peste digul râului Coburn, au ieșit din albiile râulețelor și s-au ridicat din mlaștini. Nu a fost un tsunami, dar oamenii care au fost de față spuneau că așa părea. Varianta oficială spune că digul s-a spart la 7.31 dimineața. Apele lacului și ale râului au inundat camerele în care se aflau generatoarele diesel, iar acestea au cedat. Apa a crescut și a scurtcircuitat firele electrice care duceau la centrală, tăind astfel electricitatea pompelor care trebuie mereu – adică mereu – să facă să circule apă de răcire prin reactoare. Asta însemna că Abenaki mai avea de trăit vreo patru ore: atât aveau să țină bateriile. Tata și inginerii care lucrau pentru el aveau tot atâta timp ca să repare totul și să repună pompele în funcțiune. N-au reușit. Reactoarele au început să se supraîncălzească.

Desigur, ploua deja de două săptămâni, dar în dimineața aceea apa a crescut cu zece centimetri pe oră, mai ales între orele cinci și șapte. Dacă tata era îngrijorat, mie nu mi-a spus nimic în zilele de dinaintea dezastrului. Nu-mi amintesc să fi zis nici mama ceva până în dimineața aceea. Tata plecase deja la centrală când am coborât eu la micul dejun. Mama a zis că plecase în timpul nopții. Am văzut că era îngrijorată când mâncam cerealele Cherios. (Cherios. Ce amintire ciudat de fericită au ajuns să fie cerealele pentru mine. Cândva era ceva absolut normal să le mănânc.)

Ultima dată când l-am văzut pe tata fusese cu o seară înainte. Ultima dată când am văzut-o pe mama? A fost în dimineața aceea. S-a dus la serviciu, deși n-am să știu niciodată dacă era conștientă că digul era spart. Dar cred că știa. Cred că s-a dus știind că făcea un lucru ori foarte stupid, ori foarte curajos. Am deschis ușa din spate și am lăsat-o pe Maggie, cățelușa salvată de noi, care semăna mult cu un labrador negru, dar care era, de fapt, o potaie, să alerge prin pădurea din spatele casei ca să-și facă nevoile; am privit-o puțin cum se lupta cu o nuia de mestecăn de la marginea gazonului. Nu s-a jucat mult cu nuiaua pentru că nu i-a plăcut

niciodată să stea în ploaie. Avea nouă ani și era foarte, foarte dulce. Iarna dormea într-un pătuț pe care îl țineam lângă sobă, dar vara, pe pervazul ferestrei din camera mea.

După ce am lăsat-o să intre, m-am dus la școală, am dat examenul la fizică și m-am dus la cantină. Apoi am privit cum lumea – cel puțin colțul în care trăisem de când eram mică – s-a dus cu totul la dracu’.

Capitolul doi

Au mai trecut câteva luni până să îl întâlnesc pe Cameron. Sau până să îl găsesc pe Cameron, aş zice.

Iată partea cea mai ciudată: nu fusesem niciodată bună de bonă. Pur şi simplu nu-mi plăcea. Nu prea îmi plăceau copiii. Când eram în clasa a şasea, am urmat un curs de bone la biblioteca din Reddington. A fost ideea mamei, nu a mea. (Da, ne-am certat şi din cauza asta. Totuşi, m-am dus.) Se ţinea o dată pe săptămână după ore, timp de şase săptămâni, şi ne-au învăţat, de exemplu, ce fel de lucruri să punem în geantă. Femeia care ţinea cursul şi care semăna puţin cu asistenţii sociali pe care aveam să-i cunosc mai târziu, dar care era şi foarte implicată în curentul New Age, ne-a spus că trebuie să punem o lanternă şi nişte chestii de prim ajutor într-o geantă specială pe care trebuia s-o purtăm mereu la noi când lucram. (Prin „chestii ele prim ajutor” se referea la Bactine şi plasturi, fără pastile cu iod.) Ne-a mai spus şi să avem lucruri care să-i distreze pe cei mici. Aşa că aveam în geantă câţiva plasturi, dar mai ales cărţi cu poze şi romane mici ca *Junie B. Jones*⁶ şi *Bunnicula*⁷. Văram în ea păpuşi de hârtie şi Barbie (multe păpuşi Barbie) şi markere magice. Era destul de retro. Mai puneam şi şalurile mele cu pene. Nu ştiu de ce. Tata spunea că le foloseam ca să-i leg pe copii când nu erau cuminiţi. Nu era adevărat. După cum se vede, eram mai în largul meu cu fetiţele decât cu băieţii. Din câte îmi amintesc, nu aveam nici cea mai vagă idee cum să-mi petrec timpul cu băieţii. Am stat cu un puşti doar de câteva ori, e vorba de Michael Dinnan, pe care îl puneam în faţa Xbox-ului şi îl lăsam să-şi facă de cap, să omoare şi să arunce în aer tot felul de chestii.

Momentul meu preferat la cursul acela a fost atunci când una dintre fete a întrebat-o pe profesoară:

— Ce se întâmplă dacă mori?

Al doilea moment preferat a fost când altă fată ne-a spus:

— Mama mea zice să nu intrăm în vestiarul formaţiei de la liceu. Poţi să rămâi gravidă acolo.

Când le-am povestit părinţilor în seara aceea, tata a dat din cap şi a spus:

— Ei bine, n-o să ai niciodată ocazia să supraveghezi un copil în vestiarul formaţiei de la liceu.

Ne-a făcut să râdem, nu glumă. (Cred că aş putea să vă spun cum le chema pe fetele acelea, dar e posibil să fie încă în viaţă, deşi una dintre ele locuia într-o casă destul de aproape de centrală. Aşa că nu vă spun.)

Privind în urmă, mi se pare o nebunie că eu şi Cameron am ajuns să ne luptăm cu lumea întreagă. Doar n-am avut

vreun Xbox în fața căruia să-l așez în timp ce mă dumiream ce naiba aveam să mâncăm sau cum aveam să ne încălzim.

Să ne întoarcem însă la sirene. M-am încălțat și m-am înghesuit cu Ethan și toți ceilalți afară din cantină. Am luat-o spre vestiare să ne luăm ghiozdanele, dar nu ni s-a dat voie. Ne-au spus că nu mai era timp. Domnul Pettitt și domnișoara Francis, care făcea parte dintre consilieri – îmi vorbea întruna de „potențialul” meu și despre faptul că nu mă ridicam la înălțimea așteptărilor ne-au spus să ieșim toți în parcare din fața școlii. Deja erau și alți copii acolo și vedeam coada formată de cei care urcau în primul dintre cele șapte autobuze școlare. Îmi amintesc că eram nervoasă fiindcă eram la ciclu și aveam tampoanele în ghiozdan. Am întrebat-o pe domnișoara Francis dacă puteam să dau fuga și să-l iau, dar era al dracului de iritată și m-a ignorat. M-a împins în rând cu ceilalți copii și, cu toate că ploua cu găleata, cei mai mulți dintre noi nu aveam nici hanorace, nici haine de ploaie, nimic. Eram uzi până la piele – din motive pe care nu le înțelegeam pe atunci – și câțiva dintre profesorii care erau afară cu noi au început să se enerveze. Când încerca vreunul să își găsească autobuzul obișnuit, se găsea un adult care să țipe, spunând că pierdeam vremea și că nu avea nicio importanță, trebuia să stăm la rând ca să urcăm în autobuz.

Tot atunci mi-am dat seama că nici măcar nu erau șoferii obișnuiți la volan. Autobuzul din fața mea și a lui Ethan, în care doar ce nu încăpuserăm, era condus de un tip tânăr, despre care Ethan zicea că era pompier voluntar din Newport și că era cu doar câțiva ani mai mare decât noi. Voluntarul părea destul de entuziasmat, ca și cum faptul că era la volan era cel mai important lucru pe care îl făcuse în viață. Iar autobuzul în care ne-am urcat noi era condus de un tip de vârstă mijlocie, îmbrăcat în uniforma Gărzii Naționale.

Între timp, sirenele continuau să urle. Desigur, nu era doar cea de la cazarma din Reddington. Erau sirenele de la toate cazărmile din ținut. Și mai erau și cele de la centrală.

Zvonurile se împrăștiau nebunește chiar și înainte să urcăm în autobuze și să observăm că nu erau șoferii obișnuiți. Unii spuneau că fuseseră atacuri teroriste în Boston și Montreal, iar un băiat le spunea tuturor că un avion intrase în Capul Abenaki, la fel ca avioanele care loviseră Turnurile World Trade cu ani în urmă. Alți copii încă mai ziceau că era doar un exercițiu de evacuare – de fapt, nu făceau decât să spere, ca atunci când treci pe lângă cimitir pe întuneric și începi să fluieri. Mai ales copiii ai căror părinți lucrau la centrală. (Privind în urmă, mi se pare interesant că părinții mei

nu erau prieteni cu celelalte familii angajate la centrală – așa că nici eu nu eram prietenă cu ele. Sigur, mai petreceau timpul cu alți angajați, dar singurul prieten apropiat pe care îl avea tata printre ceilalți ingineri și manageri era un tip pe nume Eric Cunningham. Domnul Cunningham s-a sinucis a doua zi după accident.)

Aveam însă telefoane și verificam știrile, așa că, în scurt timp, chiar știrile alimentau zvonurile. Până să ajungem să ocupăm locurile de la mijlocul autobuzului, eu și Ethan știam că la centrală se întâmpla ceva îngrozitor. Niște fete începuseră să plângă și să mă întrebe ce se petrecea, de parcă eu aveam vreo idee, și dacă știrile pe care le citeam sau le vedeam pe telefon erau cele corecte. Dar de unde era să știu eu? Am sunat-o pe mama ca să văd ce se întâmplă, dar nu a răspuns. I-am trimis un mesaj, nici de data asta n-a răspuns. La fel a fost și cu tata, dar de la el nici nu mă așteptam să primesc vești. M-am gândit că era băgat până peste cap în coșmarul de la centrală.

Totuși, faptul că nu dădeam de mama începea să mă sperie. Am încercat să mă stăpânesc, pentru că nu voiam să fac vreo scenă ca alte fete, dar îmi era greu. Se părea că avusese loc o inundație la centrală și nu mai aveam electricitate. Unii credeau că nu exista niciun motiv să se îngrijoreze, alții vorbeau deja de topirea reactoarelor. Un băiat al cărui tată lucra la centrală discuta cu un profesor de științe despre diferența dintre topirea miezului și topirea totală, ca și cum era la o oră obișnuită de fizică.

De fapt, nu știa nimeni nimic. Iar noi, copiii? Nici măcar nu știam unde mergem.

Sunt un copil singur la părinți, care au fost și ei, la rândul lor, singuri la părinți. Nu e atât de ciudat sau de rar pe cât ați crede. Părinții mei spuneau mereu că le-a plăcut să fie singuri și, până la întâmplarea cu Capul Abenaki, nu cred să fi avut vreun efect asupra mea. (Adică da, aveam ceea ce un terapeut ar numi „probleme de comportament”, dar nu aveau legătură cu faptul că eram singură la părinți. Dacă aveau legătură cu ceva era vorba de circuitele din capul meu și de faptul că părinții mei urau Vermontul, beau prea mult și uneori se scuipau ca mâțele.) De fapt, poate că lucrul acesta mi-ar fi fost de ajutor chiar și după explozia reactorului Cine știe? Da, pe urmă am fost foarte singură. Dar în primele luni când s-a dezlănțuit iadul? Nu eram în stare să am grijă de o soră sau de un frate mai mic. Dacă l-aș fi găsit pe Cameron atunci, în primele zile? Ar fi fost frumos. Nu știu, poate ar fi fost bine să am un frate sau o soră mai mare. Sau o soră geamănă. Mă

întrebam câteodată cum e să ai un frate geamăn. Cred că aveam nevoie de unchi, mătuși și verișori. Mai aveam doi bunici în viață. Mama mamei și tatăl tatălui meu. Dar bunica era deja puternic afectată de Alzheimer. Ultima oară când o văzusem fusese cu câteva luni înainte de explozie. Locuia într-un azil pentru bolnavii de Alzheimer în Hanover, New Hampshire, și nu putea nici să ajungă la baie pe când eram eu într-a unsprezecea. Bunicul stătea în Phoenix, Arizona. Acolo a crescut tata. Bunicul suferise o colostomie cu un an înainte și nu se putea obișnui deloc cu noua situație. Și el locuia într-un azil unde primea îngrijiri.

Cu toate astea, eram și foarte furioasă în lunile acelea de după accident. Al naibii de furioasă. Mult mai mult decât de obicei. Asta era destul de clar. Adevărul era că mă simțeam abandonată. Eram incredibil de singură, dar nu în felul acela jucăuș, „Eu nimeni sunt/ Tu cine ești?” Știam că nu am pe nimeni. Niciun suflet măcar. Până și Maggie dispăruse. Nu conta că părinții mei nu luaseră decizia conștientă de a mă lăsa baltă. Doar nu era ca și cum plecaseră la tratament în Montreal sau Veneția sau mai știu eu pe unde.

Sigur, eram îngrozită. Parcă venise sfârșitul lumii.

Cam la o lună de la explozie, când lucrurile începeau să se potolească în mare parte în New England, mă uitam la televizor într-un bar de pe Main Street din Burlington. De fapt, nu eram chiar în bar pentru că știam că mirosea groaznic, iar eu aveam o înfățișare cam dubioasă. Eram afară, pe trotuar. Dar țineți minte că asta se întâmpla în iulie, iar localul avea o copertină mare sub care stăteam și mă uitam la televizorul din spatele barmanului – un tip care arăta destul de bine, în vârstă de vreo douăzeci și cinci de ani. Avea părul roșcat, adunat la spate într-o coadă prinsă cu elastic albastru. Multora nu le stă bine așa, dar el arăta bine.

Pe ecranul televizorului se vedea o hartă cu un loc pe care crainica îl numea „Zona de Izolare”. Femeia spunea că nu se luase încă nicio hotărâre, dar că urma să se stabilească o zonă de izolare în jurul Capului Abenaki. Era mai mult un oval decât un cerc pentru că vântul bătuse dinspre nord-est și crainica spunea că se întindea pe șaptezeci și șapte de kilometri pătrați. Se dăduse un fel de decret prezidențial și toată zona avea să fie o perioadă sub controlul armatei. (În traducere liberă? Pentru totdeauna.) Spuneau că animalele de companie – câinii și pisicile – care fuseseră abandonate alergau care încotro în zona respectivă, așa că m-am gândit la Maggie. Adevărul e că mă gândeam mult la ea. Poate la fel de des pe cât mă gândeam la mama și la tata. Uneori, când mi-o imaginam blocată în casă, murind încet de foame, mi se făcea

rău și speram la un miracol: poate îi dăduse mama drumul înainte să plece la centrală. Poate o salvase mama prietenei mele, Lisa. Desigur, chiar dacă Maggie era afară nu însemna că era în regulă. Tot putea să moară de foame. Sau din pricina radiațiilor. O putea mânca un coiot sau un lup. M-am gândit de vreo două ori să îi trimit un mesaj Lisei, în cazul în care știa dacă Maggie era bine, dar dacă nu era? Ce ar fi putut atunci să facă? Și-apoi, nu voiam să știe nimeni unde eram. Voiam să rămân anonimă.

Oricum, oricât de mare părea zona de șaptezeci și șapte de kilometri pătrați nu părea chiar așa uriașă pe hartă – o parte era chiar lacul Memphremagog. Includea, desigur, cea mai mare parte a lumii mele, așa cum era pe când eram copil. Newport și Reddington erau la mijloc. Femeia de la televizor spunea că se aflau în „zona neagră”. Iar Burton și Lowell erau într-un loc numit „zona roșie”. Dar mai era și problema râurilor. Erau trei, Clyde, Coburn și Râul Negru. În teorie, toate curgeau spre nord și se vărsau în lacul Memphremagog. Dar oamenilor din afara Teritoriilor le este imposibil să se uite pe hartă și să nu presupună că toată apa curge spre sud. Așa că, atunci când oamenii vorbeau la început despre Zona de Izolare, se refereau deseori la norul radioactiv și la râuri. În cele din urmă, doar norul conta. Și-apoi, nimeni nu avea să mai pescuiască vreodată în râurile acelea: toți se gândeau că păstrăvul avea să albă trei sau patru ochi și să strălucească pe întuneric.

Din câte știu, peștii nu au ajuns să strălucească. Dar în primăvara următoare aveau să apară niște mutații grețose, înspăimântătoare. Erau broaște cu trei picioare. Țestoase cu carapacea moale ca un aluat pentru prăjituri. Erau pești cu umflături ciudate. Am văzut poze pe internet și într-o zi în ziar – pe care fiți siguri că le-am ascuns de Cameron.

Cuvântul care descrie geamul de la soba familiei mele era „paladian”. V-am zis că o să-l caut.

Într-o noapte, Andrea mi-a arătat trusa ei și primul lucru la care m-am gândit a fost că aceasta era o versiune pervertită a vechii mele genți de bonă. Nu m-am uitat cum se taie, cel puțin nu în noaptea aceea, dar mi-a arătat tăieturile. S-o fi gândit că mă excită și că pe urmă o să mă tai și eu. Să mă alătur ei, probabil. Ceea ce am și făcut, presupun.

Stăteam pe salteaua pe care o împărțeam pe podeaua lui Poacher, iar ea purta doar chiloți și un tricou pe care scria

„Războiul s-a terminat” și pe care se vedea și o poză cu un membru al formației Beatles împreună cu nevastă-sa. Îl furase cu o zi înainte de la Urban Outfitters de pe Church Street.

— Uite cum faci, a zis ea, vorbind ca o educatoare foarte încrezătoare.

Copii, așa se curăță jucăriile. Uitați cum se face. Știți voi la ce ton mă refer. Stătea cu picioarele încrucișate și îmi arăta interiorul coapselor. Era ca și cum o zgâriase o pisică sau un animal mai mare, cu gheare mai strașnice. Semne lungi, roșii și umflate, unele destul de noi, altele vindecate foarte bine. Avea și cicatrici. Cele mai multe erau pe piciorul stâng pentru că era dreptăce. O tăietură era infectată: era dreaptă, asemenea celorlalte, dar umflată, jupuită și se scurgea ceva scârbos din ea. Trusa conținea lame obișnuite și un cuțit X-Acto, plasturi și o sticlă cu apă oxigenată. Avea și o rolă de tifon, precum și un tub de Bacitracin. Mai era și o foarfecă. Andrea își ținea instrumentele într-o gentuță Estee Lauder, foarte elegantă, furată de la Macy’s. Asta era trusa ei.

Vorbesc de parcă furam mereu câte ceva. Presupun că așa era. Uneori furam lucruri pur și simplu pentru că le voiam, cum a fost cu tricourile cu tipul de la Beatles, alteori furam lucruri pentru că eram nevoiți. Le vindeam ca să avem bani pentru mâncare sau droguri ori ca să îi dăm bani lui Poacher. Câteodată, dacă nu ne simțeam în stare să ne-o tragem cu băieții pe care-i aducea în casă, nu ne forța dacă îi dădeam aceeași sumă de bani. Atunci puneă altă față să facă treaba – nați crede că băieții din Vermont sunt grețosi pentru că suntem în statul unde e vorba numai despre „pace, iubire și tricouri colorate”, dar, ascultați la mine, pot fi la fel de grețosi ca în oricare altă parte – și avea de două ori mai mulți bani să ne hrănească sau să ne cumpere drogurile pe care le voiam.

Părinții Andreei vindeau droguri din apartamentul lor din North End, dar i-au arestat pe amândoi și i-au trimis la închisoare. Mi-a spus că atunci când mama ei intra în sevrăj, tatăl ei o puneă să facă niște porcării tare ciudate înainte să-i dea doza. Odată a pus-o să și-o tragă cu altă mămică drogată în timp ce el se uita – fiindcă așa avea el chef. Altă dată a dus-o într-un salon de terapie fizică și a obligat-o să și-o tragă cu vărul lui. (Măcar de data aia a fost pe bani.) Andrea plecase de acasă înainte să fie arestați. La fel ca toată lumea, habar nu avea că tatăl meu era unul dintre inginerii de la Capul Abenaki pe care CRN (Comisia de Regularizare Nucleară) l-a învinuit că încurcase treburile și contribuisese astfel la topirea reactorului.

În noaptea în care mi-a arătat trusa i-am spus ceva ridicol, de genul „Știi cât de mult rău îți faci?” Era clar că știa exact

cât rău își făcea. Acesta era și unul dintre motivele pentru care se tăia.

— Chiar vrei să treci prin viață cu cicatricile alea? am întrebat-o.

A încercat să-mi dea o lamă în învelișul de carton, dar n-am vrut s-o iau.

— Lasă-mă să-ți arăt cum, a zis ea.

— Nu.

— De ce? Pentru că doare?

— Da, pentru început, i-am zis.

Însă ea a scos lama din înveliș și mi-a lăsat-o în palmă. Mi s-a părut că într-un fel anume metalul arăta foarte drăguț. Nu mai ținusem niciodată o lamă în mână. Toate lamele erau roz, de plastic. Toate aveau nume de jucării sexuale: „Vibrația Venus”. „Curbe strânse”. „Linia bikinilor”.

— Nu te doare decât o clipă. Apoi o să te simți grozav. Și-apoi...

— Și-apoi ce?

— Chiar și durerea e așa... super. Ca și cum ai ieși din propriul corp. O să te ia valu', promit.

— Nu mă interesează.

— Încearcă!

De fapt, încercasem deja o grămadă de rahaturi și nimic nu mergea. Așa că, de ce să n-o încerc și pe asta?

— Unde? am întrebat eu.

— Scoate-ți pijamalele.

— Nu, nu am chiloți.

— De când o faci pe sfioasa cu mine?

Am ridicat din umeri și mi-am dat jos pantalonii. Poate că mă scufundam până în adâncul mării. Dar tot m-am tras un pic mai departe de ea ca să am puțină intimitate. Am apăsat lama pe interiorul coapsei, destul de sus, aproape de locul unde ar fi trebuit să fie chiloții. M-am gândit că ideea era să te tai acolo unde nu vedea nimeni. Dar n-am făcut decât s-o apăs și n-am tăiat pielea cu adevărat. Așa că a făcut-o Andrea în locul meu. N-am apucat s-o opresc, că m-a prins de încheietură într-o mișcare bruscă, apoi mi-a tras degetele spre saltea. S-a mișcat atât de repede că n-am putut s-o împiedic. M-a înțepat – știu, nu era vreo mare surpriză – și am strigat. Am împins-o deoparte și ne-am uitat amândouă la linia subțire ca de creion, de vreo cinci centimetri lungime. La început nu înțelegeam de ce mă durea așa de mult pentru că nu părea că sângerez. Apoi, ca albia unui râu care se umple cu apă după o furtună de vară, rana îngustă a început să se umfle. Ne holbam amândouă de parcă vedeam prima oară cum sângerează o tăietură, deși mai văzusem (ea de mai multe ori ca mine). Priveam cum sângele

se scurge de pe coapsă pe saltea. Mă întrebam cât avea să curgă dacă nu făceam nimic.

Andrea a vorbit prima.

— N-ai nevoie de apă oxigenată, a zis ea. Lama e nou-nouță.

— Doar plasture?

— Da.

Însă, înainte să-mi dea un plasture, a luat foarfeca și a tăiat un pătrățel de tifon. L-a apăsă cu mare grijă pe rană și eram așa de uimită că o lăsasem să facă una ca asta încât n-am oprit-o, deși era foarte aproape de părul meu pubian. A luat mâna după un minut și mi-a dat un plasture. Bucățița nu acoperea tăietura cu totul, dar era de ajuns.

— Te simți mai bine? m-a întrebat ea.

— Nu știu, i-am răspuns, ceea ce era adevărat.

Știu că mă simțeam rușinată. Dar asta avea să treacă. Făceam deja tot felul de prostii de care mă rușinam. Pur și simplu nu știam dacă mă simțeam mai bine, cum spunea ea. Poate că da. Poate mă uram pe mine însămi ceva mai puțin.

Când eram mică și locuiam încă lângă New York City, părinții îmi povesteau că mă pedepseau singură. Când eram doar o copilă și mă purtam urât, aveau un scaun pentru mine unde „luam pauză”. Era un scaun de lemn, cu spătar făcut din stîngii, pentru un copil de doi sau trei ani. Îl țineam într-un colț din sufragerie. Dar părinții îmi spuneau că nu erau nevoiți să mă pună prea des pe el. Mă duceam singură. De cele mai multe ori, nu știau de ce credeam că am greșit. Eram un copilaș destul de cuminte. Cel puțin așa credeau. Se pare că eu eram de altă părere.

Așa că, cine știe? Poate fusesem întotdeauna pregătită să mă tai. Oricum, aceea a fost prima dată.

Știați că în Siria copiii distruși de războiul civil vor să coloreze numai cu creioane roșii? Desenează mai mereu oameni cu o plagă împușcată sau înjunghiată ori cu răni provocate de grenade sau aruncătoare. Nu-mi amintesc unde am citit asta, dar sunt destul de sigură că e adevărat.

Capitolul trei

Odată am zgâriat cu cheia mașina mamei unui băiat. Am dat de belea atunci, nu glumă, dar o să pledez pentru circumstanțe atenuante. (Părinții mei aveau o prietenă care era avocată din oficiu și, odată, când venise la noi la cină, a spus că multe dintre poveștile clienților ei începeau cu „E o poveste lungă”. A spus că nu trebuie să te aștepți la nimic bun de la o „poveste tristă” – expresia îi aparține – care începe cu „E o poveste lungă”)

Era într-o sâmbătă seara și aveam cincisprezece ani. Îmi petrecusem ziua în New Hampshire la *Lumea poveștilor*, un fel de Disneyland, numai că e de un milion de ori mai mic și, în plus, blocat în anii 1950. Dar are câteva chestii grozave și mi s-a părut mereu distractiv să mă uit la copiii mici cărora nu le păsa că trăsura din dovleac a Cenușăresei avea un motor la fel de zgomotos ca un snowmobil ori că vopseaua de pe caii de metal începea să se cojească. Mă dusesem acolo cu un băiat de șaptesprezece ani, Philip Christiansen: era un fel de primă întâlnire. Familia lui era din New Jersey. Era vara dinaintea ultimului său an de liceu, înainte să intru eu într-a zecea. Tatăl lui avea vreo patruzeci și cinci de ani, dar se pensionase deja. Nu glumesc. Lucrase ca manager de fonduri de investiții – sincer, n-am idee ce e acela un fond de investiții, dar știu că, dacă lucrezi cu așa ceva, ajungi să ai mai mulți bani decât Jay Z și se spune că Jay Z are al dracului de mulți –, iar familia lor se mutase în partea de nord a Vermontului ca să poată el să schieze și să meargă cu motocicletă mai tot timpul. Nu chiar tot timpul. Uneori lua avionul spre Tampa, Phoenix sau New York pentru întâlniri cu privire la „fond”. Mai aveau casa aceea în New Jersey și un apartament în New York City. Când s-au hotărât unde să se stabilească în New England, au ales Reddington din cauza Academiei.

Eu și Philip ne distraserăm de minune la *Lumea poveștilor*. Mă gândeam că era absolut promițător. Dar pe urmă am stricat tot.

Am parcat Priusul lui pe alee, lângă BMW-ul condus de maică-sa și Mercedesul condus de taică-său. (La asta mă refer când zic că erau putred de bogați. Mai aveau și o camionetă pe care o foloseau ca să ducă gunoiul și materialele reciclate la stația de transfer, precum și un tractor, Dumnezeu știe pentru ce.) Am intrat în casă să bem câte un suc, pentru că eram însetați după drumul de două ore de la Reddington. Casa lor din Vermont era o fermă, transformată în ceva ce semăna cu un muzeu, cu cordoane de catifea și indicatoare care spuneau că președintele dormise într-unul dintre paturi. Când am intrat,

mama lui se afla în bucătărie și era într-o stare proastă. Nu știu de ce, dar părea cam supărată pe lume. Philip mi-a șoptit că ar fi mai bine s-o ștergem. Dar mama lui m-a tras deoparte.

— I-ai dat fiului meu banii pe benzină? m-a întrebat.

Nu înțelegeam la ce se referea. Bani pe benzină? Mă întrebam: „Ce mama dracului? Cine face așa ceva?” Dar n-am zis nimic.

— Mamă, nici măcar nu i-am cerut, a spus Philip. Apoi parcă s-a făcut mic și a mormăit: Încă.

Auzi la ei, au bănet ca spiridușii Gringott din *Harry Potter* și maică-sa îmi cere câțiva dolari pe benzină.

— Sunt o sută șazeci de kilometri de aici până la *Lumea poveștilor*, a zis ea. Am verificat.

Stătea cu brațele încrucișate pe piept, sprijinindu-se de frigiderul din oțel inoxidabil, suficient de mare să încapă un elan înăuntru.

— Nu cred că mi-au mai rămas bani, am mormăit eu.

Desigur, adusesem bani, dar îi cheltuisem deja. Cred că mai aveam o bancnotă de un dolar mototolită pe undeva. Deci, vă dați seama cât de stânjenitoare era situația. Dar eu mă descurc și în situații stânjenitoare. Ceea ce nu suport e să țipe cineva la mine că sunt „egoistă” și că încerc „să profit” de fiul ei. Dragul ei Philip! Îmi era jenă și nu știam de ce. Și eram al dracului de nervoasă – mult mai mult decât era ea până am plecat.

Probabil că o fată obișnuită s-ar fi urcat în mașina lui Philip și ar fi mers acasă. O fată obișnuită poate că ar fi păstrat distanța față de familia aia plină de nebuni. Dar nu și subsemnata. Câteva săptămâni mai devreme, când sărbătoream faptul că primisem permisul provizoriu⁸, tata îmi făcuse cadou un set de chei de la mașina noastră. Așa că le aveam la mine. Când am trecut pe lângă BMW-ul albastru al mamei lui, m-am oprit și i-am spus lui Philip: „Cred că o să-i datorez mamei tale ceva mai mult decât banii pe benzină”. Atunci, chiar acolo, pe alee, am luat cheia și am scrijelit literele STF pe portieră, apoi am zgâriat-o cât de mult am putut până m-a oprit Philip.

Cred că m-am făcut înțeleasă. Dar părinții mei mi-au luat cheile o vreme și telefonul timp de o săptămână, apoi m-au pedepsit pentru tot restul verii. Eu și Philip n-am mai ieșit la a doua întâlnire și ne-am evitat unul pe altul când a început școala în septembrie.

Dar vedeți ce vreau să spun cu circumstanțe atenuante? Am fost nesimțită, dar la fel a fost și mama lui Philip.

Știam că autobuzele școlare se îndreptau spre sud-vest. Știam și că suntem pe Ruta 100. Mă întrebam cât de departe aveau de gând să ne ducă. Câțiva copii erau șocați și tăcuți, alții vorbeau întruna despre ce se întâmpla și ce citeau pe telefoane despre dezastru. Stăteam lipită de un geam murdărit de ploaie și eram bucuroasă că Ethan era pe culoar între mine și următorul puști. Dar pe locul din spatele meu stătea Sara, o fată de la cursul de istorie care știa că tata lucra la centrală. Știa că mama și tata lucrau amândoi acolo. De asta mă mutasem la Reddington când aveam patru ani. Sara mă tot bătea la cap cu întrebări și devenise chiar puțin isterică.

— Cât de rău e? mă tot întreba. Sau: Tatăl tău ți-a zis ceva azi dimineață?

— Nu l-am văzut în dimineața asta.

— Ți-a zis ceva aseară?

— Nu.

— Ți-a...

Ethan s-a întors în sfârșit spre ea și i-a spus să se potolească.

Stăteam cu telefonul în poală, dar n-am deschis pagina de web să verific știrile. Încă mai așteptam un mesaj sau un apel de la mama sau de la tata, dar n-am primit nimic, desigur.

Ne-au dus la Colegiul de Stat Johnson și ne-au îndrumat spre sala de mese. Știam deja toți despre criza care se tot agrava pentru că eram în autobuz de trei sferturi de oră. Toate buletinele de știri despre pana de curent și despre baterii nu puteau să fie greșite. Oamenii îmi spuneau întruna: „O să-l repare înainte să se topească, nu?” Încercam să nu mă răstesc, dar am făcut-o de câteva ori. De unde era să știu eu?

Știam deja din schimbul de mesaje cu alți copii că evacuasera și alte școli și că elevii erau trimiși la St. Johnsbury, Hyde Park și Stowe. În sala de mese erau, în afară de noi, copii de la școala primară din Barton. Cei mai mulți erau copii de grădiniță sau elevi în clasa întâi și a doua și nu știau destule ca să fie speriați, iar mie mi se părea că profesorii lor se pricepeau să îi ferească de așa ceva. Câteva fete plângeau, dar era evident că erau doar niște sclifosite de zece ani – la fel ca sclifosită de șaisprezece ani care mersese în spatele meu în autobuz.

Nu știam cum hotărau pe care copii să-i ducă și unde și de ce au pus la un loc elevii liceului din Reddington cu cei ai școlii primare din Barton. Așa a fost în primele ore, adulții trebuiau să ia decizii pe loc cu privire la noi și uneori luau decizii bune, alteori o dădeau în bară. Am văzut un băiat din

clasa a noua care i-a găsit pe sora și pe fratele lui mai mic, care învățau la școala primară din Barton. Foarte drăguț.

M-am așezat pe o bancă la geam și am încercat să apelez linia principală a centralei, dar suna ocupat. Am încercat să-i sun pe mama și pe tata, dar îmi răspundea doar serviciul de mesagerie vocală. În cele din urmă nu le-am mai lăsat mesaje. Afară continua să plouă, iar crengile pinilor fluturau în vânt ca niște evantaie orientale. Ethan a stat cu mine câteva minute, pe urmă m-a găsit prietena mea, Lisa Curran. Lisa era una dintre puținele fete ale căror familii ar fi fost alături de mine dacă lucrurile nu s-ar fi dus de răpă atât de repede. Nu aveam prea mulți prieteni, dar o aveam pe Lisa. Voia să devină cântăreață de muzică country și era o compozitoare destul de talentată. Avea voce frumoasă. Tatăl ei era pilot de avion și, când pleca două-trei zile odată, îmi petreceam timpul la ea acasă. De fapt, stăteam cu ea și mama ei, care era bibliotecară. Presupun că și ea era prietena mea. Casa lor, ca și a familiei mele, se afla acum în mijlocul Zonei de Izolare, în cel mai profund întuneric. Probabil că nu o vor mai vedea niciodată. Sau, dacă o vor vedea, nu va fi pentru mult timp și vor fi îmbrăcați în costumele acelea speciale pe care vezi uneori că le poartă oamenii la marginea zonei respective când apare câte o vijelie. Stau acolo cu contorul Geiger și măsoară radioactivitatea ploii.

În fine, Lisa s-a așezat lângă mine, așa că Ethan s-a gândit să ia o pauză de la supravegheatul unui zombi ai cărui părinți lucrau la Capul Abenaki.

— Poate nu-i așa de grav, a spus Lisa.

M-am uitat la ea.

— De ce crezi asta?

A ridicat din umeri, dar n-a vrut să se uite la mine.

— Își iau doar măsuri de precauție.

— În orice clipă, reactoarele vor începe să se topească. Sau, cine știe, poate se topesc deja.

Mi-am dat seama abia după ce mi-au ieșit vorbele din gură – după ce am verbalizat ceea ce probabil se întâmpla – că eram pe punctul de a o lua complet razna, de a mă prăbuși. Mai aveam nevoie doar de un brânci și mă transformam din cataleptică în isterică.

— Dar probabil că n-o să moară nimeni, a murmurat ea.

Apoi mi-a amintit de ceva ce spusese domnul Brodard, profesorul de chimie, cu un an înainte la secțiunea de științe ale mediului înconjurător a orei de chimie. Deși oamenii mureau mai tot timpul lucrând în minele de cărbuni, rareori se întâmpla să moară în centralele nucleare. Desigur, fusese

accidentul de la Cernobîl. Dar el insista că nimeni nu murise la Fukushima Daichii și nici pe insula Trei Mile.

Dar uneori pur și simplu știi unele lucruri. Chiar le știi. Nu știu dacă e vorba de instinct sau de intuiție sau dacă suntem legați unii de alții într-un mod pe care știința nu poate să-l explice. Dar știam în adâncul sufletului că Lisa se înșela. De data asta, oamenii aveau să moară la Capul Abenaki.

Îmi dau seama că fac legături între cuvinte care, de obicei, sunt complet ridicole – mă refer la legături. Fac deseori lucrul ăsta cu poeziile lui Emily Dickinson.

„Mă bălăcesc în jale,
În bălți întregi...”

Ai zice că jalea ar fi legătura pentru mine sau „jale” ar fi cuvântul pe care să mă fixez. Nu. Ar fi ceva prea normal. E vorba de „pools”⁹.

Îl asociez cu băltoacele de combustibil uzat de la centralele nucleare. Acolo e radioactivitate, nu glumă. Apoi îmi imaginez băltoacele cu apă care probabil inundau Capul Abenaki, înainte și după explozie. La început, apa e tulbure. Odată s-a inundat Biblioteca din Reddington, care se află chiar pe malul râului Clyde: la primul etaj, apa ajungea cam la un metru. Cred că aveam cinci ani și nu locuiam de mult timp în Vermont, dar îmi amintesc bine că multe cărți pentru copii au fost distruse pentru că se aflau pe rafturile de jos. La asta mă duce gândul mai întâi când mă gândesc la inundație: la toate cărțile acelea cu poze. A doua zi, mama mea și mama Lisei au ajutat la curățenie și am mers și eu cu ele. Cărțile erau maronii și îmbibate cu apă și miroseau ca fundul unui râu. Cele mai multe trebuiau duse la stația de transfer în camionete cu partea din spate descoperită. Mama Lisei se străduia să-și stăpânească plânsul, dar îmi amintesc că tot a plâns foarte mult. Nu era biblioteca ei, dar nu avea importanță. Se simțea pustiiță. Toți eram pustiiți. Era foarte trist să vezi toate cărțile acelea pentru copii distruse. Mai ales cărțile cu iepurași, care îmi plăcuseră întotdeauna când eram copil. *The Runaway Bunny*¹⁰. *Pat the Bunny*¹¹. *The Velveteen Rabbit*¹². Toate erau acoperite de mizerii maronii și miroseau oribil. Era îngrozitor. Când mă gândesc la apa care a inundat secțiuni ale centralei, așa îmi imaginez că a fost: noroios ca o mlaștină și enervant, dar nu periculos.

Pe urmă, mă gândesc cum a început să fiarbă apa din balta cu combustibil uzat. Iar apa *aia* e de un milion de ori mai

enervantă. E de-a dreptul înfiorătoare. Apa *aia* e ca o baltă plină de jale.

Mi s-a spus că, în cele din urmă, balta a fiert până s-a uscat.

Cameron nu mă lăsa să-i spun Cam. „Cam” semăna prea mult cu „Pam”, care e nume de fată. „Cameron” sună foarte nobil, dar, de fapt, nu e. E un nume galic și înseamnă „nas strâmb”. Odată i-am spus lucrul acesta după ce îl căutasem și el s-a pus pe râs. Avea nasul mititel și acoperit de pistrui.

Era – și jur că nu vă mint – un fel de artist uimitor al bandei adezive izolante. În prima noastră zi împreună mi-a arătat unul dintre lucrurile lui cele mai de preț.

— E un robot, a mormăit el când a văzut că nu răspund imediat.

Cred că se temea că n-o să-mi placă. Dar mi-a plăcut. Credeam că e de la magazinul unui muzeu din Montreal sau Boston și că îl cumpărase cineva pentru el sau că-l furase. Era cam de mărimea unei păpuși Barbie, dar mai îndesat. Era o piesă de artă modernă, sculptată minunat. O creatură care semăna puțin cu un Transformer, dar mult mai colorat, dacă era posibil, și era făcut numai din bandă adezivă tăiată și răsucită. Nu știam că banda izolantă se găsea în atât de multe culori: era ca într-o grădină cu flori, mov, portocaliu și galben ca la markere. Când l-am întrebat de unde era robotul, a devenit foarte defensiv și mi-a zis că el l-a făcut. Eram impresionată, pentru că eu sunt o ratată când vine vorba de artele vizuale. Practic, am picat la cursul de olărit din clasa a zecea și la Reddington trebuia să ai cârlige în loc de mâini ca să pici la cursul acela. A fost cel mai penibil lucru.

— Tu l-ai făcut? l-am întrebat.

Nu a fost o întrebare propriu-zisă, dar eram așa de uimită încât așa a părut.

— Nu mint!

— N-am spus asta. Cred că e grozav.

L-a băgat repede înapoi în rucsac. Avea degetele lungi pentru un băiețel, iar unghiile erau atât de roase încât aproape că nici nu mai existau. În următoarele luni mi-a arătat mai multe creații făcute din bandă adezivă. Ca să avem ce face, furam role de bandă adezivă de la magazinul de bricolaj. Într-o noapte, când stăteam amândoi în iglu și Cameron își pierdea vremea decorând un cal de plastic găsit la gunoi – nu avea decât trei picioare – i-am împrumutat o lamă din trusa mea. (Aveam deja una proprie.) S-a cam speriat că aveam o asemenea lamă și poate că nu era o manevră responsabilă să-i

dau așa ceva unui copil de nouă ani, dar grija mea cea mai mare era să nu se întrebe cumva ce dracu făceam eu cu lama aia. Evident, nu voiam să știe că mă tăiam. Dar a avut grijă. Când a terminat, calul arăta ca un fel de animal psihedelic pe care se presupune că îl vezi numai când ești drogat. (Am zis „se presupune că îl vezi” pentru că eu una nu am văzut niciodată așa ceva.)

Eu și Cameron citeam mult. Da. Meșteșugeam și citeam. Igluul acela era ca un fel de școală la domiciliu, nu?

Îmi amintesc că odată am furat cartea *Anastasia Krupnik*¹³ de la bibliotecă să i-o citesc, dar era deja cam mare pentru lectura asta. Pe lângă asta, Cameron era băiat. Semăna mai mult cu Harry Potter sau Johnny Tremaine. Am luat prima carte din seria *Harry Potter* când am dus înapoi volumul *Anastasia Krupnik* (pe care chiar l-am returnat) și i-am citit-o de atâtea ori încât știam conținutul pe de rost. Poate nu chiar pe de rost, dar eram pe aproape. Într-o noapte, după ce am pierdut cartea și stăteam amândoi în iglu, i-am spus toată povestea, scenă cu scenă, iar el mi-a repetat câteva dintre cele mai bune replici ale lui Ron și Hermione.

În altă săptămână i-am citit doar *Sideways Stories from the Wayside School*¹⁴ de Louis Sachar. Era o carte al naibii de amuzantă și Sachar avea multe asemenea povestiri. În plus, cărțile erau mici și ușoare, așadar erau ușor de șterpelit.

Mama era director de comunicare la centrală. (Ai crede că o persoană care se ocupă de comunicare și fiica ei, o scriitoare aspirantă, s-ar fi priceput mai bine să comunice. În retrospectivă, e păcat fiindcă amândouă eram nepricepute.)

Asta însemna că părinții mei erau – și acesta era un joc de cuvinte care îi descria într-un articol din *Burlington Free Press*, cu câțiva ani înainte de accident – „Cuplul de aur al Vermontului”. Articolul era foarte frumos. Nu menționa nimic despre energia electrică. Câteva luni mai târziu, au găsit tritiu în apa subterană dintr-un puț de monitorizare la o centrală nucleară din New Hampshire, ceea ce sugera că undeva exista o scurgere. Ziarul i-a luat din nou interviu mamei și de data asta nu a mai fost la fel de bine. Mama s-a enervat pentru că trebuia să discute despre asta și pentru că centrala din New Hampshire era la trei ore și jumătate distanță de Capul Abenaki, iar ea nu avea nicio legătură cu toate astea. Dar era același tip de reactor nuclear răcit cu apă ca la Abenaki și era construit cam în aceeași perioadă, deci bănuiesc că aveau dreptate s-o întrebe.

Tritiul e un izotop radioactiv al hidrogenului. Poate că e mai mult decât e necesar să știți. Nu-i nevoie să știți decât că e radioactiv.

Evident, am luat niște decizii greșite. Totuși, sunt tot aici ceea ce înseamnă că am luat și câteva decizii bune. Dar faptul că am plecat din sala de mese a colegiului? Proastă alegere. Înțeleg. Dacă mă gândesc mai bine, încercarea mea de a mă întoarce la Reddington și de a-mi găsi părinții și pe Maggie a fost reacția în lanț de la care au pornit toate. E efectul fluture. Trebuie să cred că, dacă aș fi rămas pe loc și aș fi așteptat ca toți ceilalți, serviciile sociale ar fi găsit un loc pentru mine. Sau m-ar fi luat familia vreunui prieten care nu era fără adăpost. Oamenii dădeau vina pe tata, dar pe mine nu aveau să mă învinuiască, nu?

Da și nu. Mulți oameni nici nu voiau să audă de mine. Deși nu eram radioactivă, se purtau ca și cum aș fi fost. De exemplu, felul în care s-a purtat cu mine fata aceea de la adăpost când a început să-și dea seama cine sunt. Sau lucrurile pe care le-am auzit în zona de asamblare. Ori întâmplarea de la magazinul de pe drumul spre Burlington.

Dar acum nimic din toate astea nu mai contează pentru că am plecat din sala de mese în ziua aceea. Cum spuneam, am fost în pragul isteriei toată dimineața, până spre după-amiază. Ce anume m-a împins dincolo de prăpastie? Pe la ora unu, un site de știri a anunțat că avusese loc o explozie la Capul Abenaki. Pe alt site scria că fuseseră două explozii. Ambele raportau că existau morți, poate chiar șaptesprezece, ceea ce, după spusele lor, indica magnitudinea exploziei – sau a exploziilor – pentru că nimeni nu murise în explozia reactorului de la Fukhushima. Desigur, toți vorbeau despre topire. Toți – la știri și la cantină – vorbeau despre norii de material radioactiv, despre ploaie și direcția vântului. Așa mi-am dat seama că exista posibilitatea ca mama și tata să fie răniți sau chiar morți – probabil că mulți dintre cei de la cantină erau la curent, dar nu știau cum să-mi spună. Serios? Niciun profesor nu avea de gând să prindă curaj și să-mi dea veștile? Niciunul dintre prietenii mei – nici măcar Ethan sau Lisa – nu voia să arunce bomba? Înțeleg, chiar înțeleg. Toți erau îngrijorați că nu mai aveau case. Sau cel puțin așa erau mulți dintre ei. Cu toții își făceau griji pentru cei dragi. Pentru mame, tați, câini. Cine putea ști cât de grav era în realitate, în ciuda celor spuse de domnul Brodard la ora de chimie? Oamenii se panichează.

Și, ca să nu credeți cumva că sunt vreo nebună paranoică, nu cred că a existat vreo conspirație să nu mi se spună că părinții mei probabil muriseră. Ca să fiu sinceră, cred că toți aveau impresia că o să-mi spună altcineva. Sunt sigură că Ethan și Lisa se gândeau că o să mă anunțe unul dintre profesori – o persoană „cu autoritate”. Parcă îl văd pe domnul Adams, care lucra împreună cu domnișoara Francis la departamentul de consiliere, șoptindu-i ceva profesoarei de engleză, domnișoara Gagne, lângă dozatorul cu apă de băut de lângă peretele de cărămidă. Aproape că îl aud spunând: „Tu o cunoști cel mai bine. Vin și eu cu tine. Dar tu o știi cel mai bine”. Domnișoara Gagne era cu numai zece sau doisprezece ani mai mare decât mine și îi plăcea să îi spun Cecile. Își făcea griji din cauza problemelor mele de comportament și a rezultatelor slabe, dar cred că și-a dat seama că în cele din urmă aveam să mă adun și că totul avea să fie în regulă. Poate credea că am talent la scris. Poate nu. Poate credea că am talent la scris, dar că într-o zi aveam să-mi bag capul într-un cuptor, iar ea nu putea face nimic să mă oprească. Oricum, mă gândesc des la clipele acelea din cantină. Poate că, dacă vorbeau cu adevărat, domnișoara Gagne spunea: „Da, o să-i spun. Lasă-mă numai o clipă să-mi dau seama cum să-i dau vestea” Apoi minutul s-a transformat în zece minute, apoi într-o oră și atunci am știut. Am știut.

Iată cum am aflat. O fată pe nume Dina Ramsey, a cărei mamă era tehnician la centrală, m-a rugat să-i împrumut telefonul. A zis că al ei nu mai avea baterie și încărcătorul era în rucsac, la școală. Așa că i l-am dat, deși bateria mea era la zece la sută. (De fapt, promisem avertizarea cu nivelul scăzut al bateriei cu câteva minute înainte să vină Dina. Energia are un rol important în povestea mea, nu-i așa?) Pe urmă am văzut-o vorbind la telefon – nu la al meu. Și știam că era telefonul ei pentru că avea o carcasă cu țințele acelea de plastic, aurii sau argintii. Carcasa mea era neagră. Am urmărit-o o vreme, gândindu-mă că poate mai avea totuși puțină baterie și că o sunase cineva, așa că răspunsese. Nu era mare lucru. Dar era o conversație al naibii de lungă. După ce a închis, i-a spus ceva unei fete, Katina, apoi a sunat din nou – tot de pe telefonul ei. Atunci m-am prins că nu era în regulă ceva. Înainte să vină la mine să-mi ceară telefonul, vorbise cu niște copii și cu domnul Adams. De ce a trebuit să vină să-l ceară pe al meu? Mai erau vreo cinci telefoane chiar în jurul ei. Iar al ei părea să mai aibă destulă baterie.

Așa că m-am dus la ea și am întrebat-o dacă terminase cu telefonul meu. I-am zis că voiam să încerc din nou să-i sun pe ai mei. Mi-a zis că mai avea de sunat o singură dată. Dar știa

ceva; părea foarte copleșită. (Da, am învățat cuvântul acesta dintr-o poezie de Dickinson.) Așa că am rămas acolo și am așteptat ca o idioată pasiv-agresivă ca să sune ea pe cineva – pe oricine –, iar ea stătea acolo nemișcată, ținându-se să nu plângă. Frunzărea agenda din minte, încercând să se gândească pe cine să sune, dar nu îi venea nimeni în gând. Pur și simplu nu putea. Înghețase. Între timp, simțeam că toată lumea se uita la mine. Toată lumea.

Așa mi-am dat seama.

Apoi domnișoara Gagne a venit spre mine.

Am smuls telefonul din mână Dinei, m-am întors și am fugit ca o nebună afară din cantină, pe coridor, apoi afară, în ploaie. I-am auzit strigând după mine să mă opresc, să mă întorc, dar nu voiam. O voiam pe mama. Îl voiam pe tata. Îmi voiam câțelul.

Îmi împart viața de după accident în două părți: Î.C. și D.C. Î.C. Înseamnă „Înainte de Cameron”. Evident, D.C. Înseamnă „după” Desigur, e un mod de a simplifica lucrurile. Am avut o viață întreagă – șaisprezece ani – înainte de incidentul de la Capul Abenaki. Toate astea au fost, practic, Î.C.

Dar înțelegeți voi ce vreau să zic.

Cred că acum vă spun partea Î.C. a poveștii mele.

Într-o zi de toamnă, după accident, eu și Andrea stăteam pe o bancă de pe Church Street, în Burlington. Cu o seară înainte, luasem autobuzul până la University Mall, pentru că e chiar lângă autostradă și sunt tot soiul de ieșiri și de benzinării. Acolo fac plinul camionagiii. Așa că am mers acolo și ne-am cuplat cu doi camionagii din Montreal, cam dubioși și destul de dezgustători. Erau trecuți de patruzeci de ani și chiar ascultau în mașină emisiunile acelea porno de la Playboy la radioul Sirius. Dar nu a durat prea mult.

(O, Doamne, să vă dau o veste: eram virgină când a explodat Reactorul Unu. Serios. Așadar, poate ar trebui să clasificăm „Prima experiență și revelație sexuală a lui Emily Shepard” în categoria „Încă o mutație nucleară grotescă”. Probabil că oricum n-aș mai fi fost virgină pe vremea asta, dar, cu puțin noroc, poate că prima dată ar fi fost cu un băiat de vârsta mea a cărui problemă ar fi fost – aici folosesc termenii de la psihoterapie – „comportamentul învățat”. Mă refer la pornografia învățată. Dacă am înțeles ceva în ultimii ani asta e: tot ceea ce știu băieții și tinerii despre sex au învățat de pe internet, ceea ce înseamnă că au niște așteptări complet

nerealiste. Iar fetele de vârsta mea? Câteodată fac tot felul de chestii ciudate pentru că le e teamă să spună nu. Vor să fie de gașcă. Vor să fie plăcute. Da, pentru o fată care n-are niciun fel de respect de sine, știi despre ce vorbesc.)

Church Street e pavată cu cărămidă și e un fel de mall în aer liber chiar în centrul orașului. Era numai pentru pietoni – mașinile nu aveau voie să treacă. Burlington era un oraș atât de liberal încât cărămizile erau inscripționate cu nume de capitale, orașe și țări, inclusiv cu locuri care erau sub regim comunist când a fost proiectat mallul. Era într-o miercuri, o zi caldă de vară târzie. (Știu că „vară târzie” nu e un termen corect din punct de vedere politic, dar merge. Sunt două cuvinte și exprimă exact ce vreau să spun.) Amândouă purtam niște tricouri de rugby cu albastru și galben pe care le furasem de la PacSun. Nu erau la fel de frumoase precum cele de la Abercrombie, dar acolo e mult mai greu să șterpelești ceva. Ai zice că e ușor, pentru că la ei urlă muzica și puștii care lucrează acolo trebuie să fie surzi și amețiți de atâta zgomot. Imaginați-vă niște șobolani de laborator. Pe lângă asta, la Abercrombie e mult mai întunecos decât la PacSun. Dar Abercrombie are mereu mai mult personal, pe când cei de la PacSun sunt mai relaxați.

Erau mulți oameni care se plimbau în sus și în jos pe mijlocul străzii, fotografiind frunzele îngălbenite, iar cei mai mulți erau între șaptezeci și cinci de ani și stadiul de îmbălsămare. Toți spusese că nu aveau să mai vină turiștii din cauza accidentului de la Capul Abenaki și cred că au fost destui care au păstrat distanța. Dar, de fapt, nu voiau să vină în Teritoriile de Nord-Est. Mai erau destui care veneau la lacul Champlain și pe versanții vistici ai Munților Verzi. Burlington se afla cam la nouăzeci și cinci sau o sută cinci kilometri de Zona de Izolare. Iar partea de sud a Vermontului nu era câtuși de puțin pe aproape. Până în toamnă, cea mai mare problemă a orașului era să rezolve situația plimbăreților și a ultimelor tabere de corturi cu refugiați. Dar cei mai mulți plecaseră și își găsiseră o casă pe undeva. Cei mai mulți dintre noi ne stabilisem într-un loc. Așa că în miercurea aceea eram doar o puștoaică obișnuită fără adăpost care și-o trăgea câteodată cu șoferii de camion din Montreal.

(Și când te gândești că adulții aveau impresia că nu puteam să „îmi controlez impulsurile” înainte de explozia Reactorului Unu. Cred că întotdeauna avea să fie interesant de văzut cine sau ce se topea mai întâi.)

— Mama iese din închisoare, mi-a zis Andrea din senin.

— Pe bune? De unde ai auzit?

— Mi-a trimis mesaj o prietenă de-ale ei.

— Ai nevoie de un telefon nou.

— Da. Clar.

— Și ce vrea?

 Andrea a ridicat din umeri.

— Vrea să mă vadă.

— Păcat.

— Nu-i așa?

— Și ce-o să faci?

— Nu știu. Problema e că îl cunoaște pe Poacher.

 Știam asta. Așa îl găsisese Andrea, de fapt. Dar încă nu înțelegeam unde bătea.

— Și...

— N-am răspuns la mesaj.

— Nu?

 Andrea a clătinat din cap.

— Nu vreau să mă găsească mama. Vorbesc serios: nu vreau s-o văd. Nu vreau să-i văd pe ea sau pe tata – niciodată. Sunt niște nenorociți. Iar tata? Nu e doar un nenorocit, e de-a dreptul meschin. E un gunoi.

— Dar crezi că o să te găsească prin intermediul lui Poacher, am zis eu.

— Mda.

 A scos o țigară fumată pe jumătate din buzunarul de la pantaloni și a aprins-o cu o brichetă Bic foarte roz.

— Cred că trebuie să plec.

 Nu-mi plăcea chestia asta. Andrea era ca o soră mai mare pentru mine. Mă învățase deja o grămadă de lucruri.

— Și unde o să te duci?

— Nu știu.

— Poacher ne dă un acoperiș deasupra capului, i-am zis. Și puțină libertate. Și avem și ceva bani.

— Avem chlamydia, a spus ea.

— Ba nu! Cel puțin eu nu am.

— Știi ce vreau să spun. E scârbos ce facem noi. Viața noastră e scârboasă. Poate că azi nu avem chlamydia, dar o să avem mâine.

— Poacher o să te găsească. Nu crezi?

— Posibil.

 I-am făcut semn să-mi dea să trag din țigară.

— Crezi că o să te urmărească dacă pleci? Ți-ar face vreun rău? am întrebat-o după ce am dat fumul afară.

— Nu. E prea blând. Nu îi stă în fire.

— Poate ar ține-o pe mama ta la distanță. Știi, ca să te protejeze.

 Andrea s-a gândit o clipă la asta.

— Cred că ar putea.

— Spune-i că mama ta iese din pușcărie și nu vrei s-o vezi. Și vezi ce-o să facă.

— Bine, a încuviințat ea. Am văzut un cuplu în vârstă cum se îndepărtează după ce ne-a văzut. Apoi m-a întrebat: Vrei să ne facem un tatuaj?

Treaba asta nu era chiar așa la întâmplare cum părea. Toată săptămâna vorbise despre un tatuaj – sau, în cazul ei, alt tatuaj. Avea deja un tatuaj cu un fir de iederă în jurul gleznei stângi.

— Nu. Nu vreau să cheltui bani.

— Știu un tip care îl face gratis dacă fata e frumoasă.

— Adică dacă și-o trage cu el?

— Nu, nu e așa. E tipul ăla tânăr cu șuvițe împletite – lucrează la salonul de tatuaje de pe North Winooski. Se pare că îl cunoaște pe vărul meu. Cred că mi-ar face o favoare.

— Deci nu ne-ar costa nimic?

— Nu.

— Sigur, de ce nu? i-am zis. (Înțelegeți ce spuneam despre controlul impulsurilor?)

Și am plecat. Ea și-a făcut al doilea tatuaj – un animal care semăna cu un leu, un șarpe și un țap (nu inventez) – iar eu mi l-am făcut pe primul. E pe umăr și pe spate. Scrie așa: „Tălpile însângerate dansează menuet” iar scrisul e caligrafic.

Când i-am spus tipului că vreau un vers dintr-o poezie de Emily Dickinson, a dat din cap și a zis: „Speranța e lucrul acela cu pene, nu?” Nu încerca să o facă pe deșteptul, dar tot mi-a lăsat impresia că mă lua peste picior. Se pare că multe fete folosesc versul acela, deși majoritatea habar nu au cine a fost Emily Dickinson. Ba chiar avea cuvintele pe un șablon, desenat în așa fel încât să se înfășoare pe aripa unei păsări. După ce alegi versul, alegi pasărea și poți să-ți desenezi ceva drăguț ca o mierlă albastră sau o rândunică ori vreun coșmar înaripat cu gheare care arată de parcă locul lui ar fi într-un joc video foarte violent pentru adulți.

Dar l-am luat prin surprindere cu alegerea mea. Nu știa poezia. Adevărul e că el nu știa nici măcar un vers din poeziile de Dickinson în afară de cel despre speranță. Așa că l-am cam lăsat mască.

— Am niște pantofiori de balet frumoși care s-ar potrivi cu vorbele astea, a spus el, iar Andrea a fost de părere că imaginea era perfectă. Dar i-am spus că nu sunt genul de fată care se uită la emisiuni cu specific de dans. Nu am fost niciodată la lecții de balet. Nici măcar nu știu cum sunt pantofii de balet. Așa că tipul a scos un caiet gros cu modele și m-a pus să-l răsfoiesc, dar, după o clipă, mi-am dat seama că știa el ceva cu păsările lui. Chiar știa. Nu voiam aripi, dar

voiam o pană: o pană de scris. Un stilou-pană. Cred că așa funcționa mintea mea.

M-a durut puțin, dar nu foarte tare. O vreme, nici Andrea nu s-a mai gândit la mama ei.

Aceea a fost ziua în care mi-am făcut tatuaj. Tipul n-a vrut drept plată decât să port maiouri și bluze cu spatele gol când se încălzea vremea ca să se vadă tatuajul și să le spun tuturor de unde îl am. Desigur, nu trebuia să spun nimănui că mi-l făcuse pe gratis.

Așa că voi sunteți primii care află.

Uneori, când recitesc ce am scris, mă sperii singură de ce se înțelege printre rânduri. De ceea ce nu am scris.

De exemplu, povestea cu mine și cu Andrea pe Church Street, când stăteam relaxate și lipsite de griji după ce tocmai făcusem sex fiecare cu câte un camionagiu în cabinele tirurilor, s-a întâmplat la numai șase săptămâni după noaptea în care mi-am pierdut virginitatea. Nu e nevoie să aflați detalii. A început într-un fel fain, dar fals, și s-a terminat cu o adevărată isterie. Din partea mea, nu a lui. Dar iată versiunea rezumată pentru *Reader's Digest Condensed*. Vă sunt datoare măcar cu atât.

Era un prieten al lui Poacher care era și veterinar și îl plătea pe acesta ca să mi-o tragă. Am crezut că pot să mă descurc. Trăiam cu mâncarea lui Poacher, luam pastilele lui și dormeam sub acoperișul lui. Fumam iarba lui. O făceau și celelalte fete, nu? Așa că, de ce nu? M-am învoit. Presupun că încercam să-mi plătesc găzduirea. Să fiu și eu în rând cu lumea. Dar totul a mers prost și eu am fost în ultimul hal. S-a trezit în mine părticica aceea care avea tot șaisprezece ani și am trăit o experiență în afara trupului: mă uitam de sus la mine, întinsă sub un tip care era de trei ori mai mare ca mine și sângeram pe o saltea mizerabilă, și mă durea, și era urât și grețos. El era grețos. Eu eram așa de mică. Fizic. Eram așa de mică prin comparație cu tipul acela. Deodată, mi-am pierdut controlul și am început să-l lovesc în spate (la început lui i s-a părut – eronat – că mă simțeam foarte bine și că-mi plăcea mult de el), implorându-l să se oprească, să se oprească, îl rugam întruna să se oprească. În cele din urmă, m-au auzit Poacher și Andrea și și-au dat seama că situația se agrava repede, așa că l-au tras de pe mine.

Am rămas în picioare, sfrijită și despuiată, după care m-am ghemuit și mi-am ascuns capul în mâini. Nu așa trebuia să fie prima oară. Nu așa mă învățaseră sutele de comedii romantice la care mă uitasem. Nu așa trebuia să fie viața mea. Nici pastilele nu mă ajutau. Mă simțeam cea mai josnică,

mârșavă și mai jalnică ființă de pe planetă. Credeți-mă, nu e puțin lucru să te simți mârșav și jalnic în același timp.

Dar, privind în urmă, știți care e cel mai trist lucru? Cât de ușor e să te obișnuiești cu sentimentul acesta când ți-e foame, ți-e frig și ești singur.

Capitolul patru

De-a lungul anilor, am avut câteva certuri urâte, cu țipete, cu mama. Când mă certam cu tata sau cu amândoi, certurile erau mai subtile – stăteam pur și simplu la masa din sufragerie, bosumflată. Sigur, pe urmă întindeam coarda și mă ridicam și trânteam ușa. Odată, am spart două pahare de vin din cristal pe care era scrisă data nunții lor – am ieșit afară și le-am aruncat, unul după altul, în zidul fals de piatră din grădina din spate. (Pietrele erau adevărate, dar nu îl construise niciun fermier ca să mărginească o bucată de teren sau ca să fie un vecin bun. Vedeți? L-am citit și pe Robert Frost. Bine, nu mă mai laud de acum. Dar zidul acela mi s-a părut mereu oarecum respingător pentru că oamenii care au construit casa noastră pe pajiște au adus un zidar, ca să dea casei aerul că aparținea suburbiilor orașului Reddington. Poate că ajuta și construcția puțin, dar nu cu prea mult. Mi se părea că e ca și cum ai pune cizme în picioarele unei vaci.) Așadar, de ce am spart paharele de vin? Pentru că eram frustrată și supărată că părinții mei se îmbătaseră. Din nou. Căsnicia lor mergea mult mai bine înainte să ne mutăm în Vermont. Cel puțin, așa cred. Au început să se certe abia după ce au ajuns aici – sau, dacă se certau, se pricepeau mai bine să o ascundă de mine. Cred că erau destule motive pentru care Vermont s-a dovedit toxic pentru căsnicia lor, dar, cred, cel mai important a fost că nu aveau ce căuta într-un loc atât de mic. Atât de rural. Ne-am mutat acolo pentru că tata era entuziasmat de slujbă – inginerșef la o centrală nucleară cu două reactoare. Probabil că s-au convins că Reddington era destul de aproape de Montreal sau de Boston, pentru momentele în care le era dor de orașele mari. Dar, de fapt, nu e chiar așa de aproape. Mergeam foarte rar undeva. Și doar nu erau prea mulți câmpeni în Reddington. (Ca să știți și voi, „câmpen” e un cuvânt adevărat în Vermont. Nu e vreun termen inventat de mine în limba adolescenților. Și dezvăluie cam tot despre cum e să fii străin, nu-i așa?) Mai erau câțiva, desigur, ca familia lui Philip Christiansen, dar chiar nu sunt sigură dacă mama avea prieteni apropiați în Reddington sau Newport. E cam trist, dacă te gândești puțin. Pur și simplu nu s-a integrat niciodată. Tata a crescut în Phoenix, mama, în Westchester County. Tata s-a descurcat ceva mai bine decât ea pentru că știa să discute despre sport și chestii nucleare cu alți ingineri, dar mama era mai mult singură în biroul ei. Și nici nu avea prea multe în comun cu mamele celelalte din Reddington. Chiar și atunci când eram în clasa a treia și a patra și mama venea să supravegheze excursiile școlare, eram în agonie privind-o. Eram întotdeauna trei mame,

iar ea ieșea mereu din tipar. Stătea singură în autobuz sau se plimba singură în timp ce celelalte mame povesteau despre tot felul de lucruri și se uitau după copii să nu moară vreunul accidental.

Nu știu, poate dacă s-ar fi străduit mai mult... sau poate s-a străduit, dar nu era locul ei în Vermont. Cine știe? Poate locul ei nu era nicăieri. Sunt și oameni de acest fel, nu-i așa?

Tata a mers de câteva ori la interviu la alte centrale, dar una era în Nebraska și nu cred că asta le-ar fi rezolvat problema cu zona rurală, iar la centrala de lângă Boston n-a fost acceptat. Pe urmă, după ce i s-a trecut în dosar suspendarea din cauza băuturii, n-a mai putut pleca nicăieri. Nicio centrală nu angaja un inginer cu o asemenea pată pe dosar.

Când mă gândesc la asta, nu sunt sigură că ne-am fi mutat chiar dacă tata ar fi primit slujba de lângă Boston, pentru că eu trebuia să încep clasa a noua, iar părinții mei erau vrăjiți de Academia Reddington. O școală pregătitoare foarte bună la care puteam merge pe gratis. Nu cred că voiau să mă dezrădăcineze – să mă mute tocmai când începeam liceul. Se pare că eram și așa destul de dificilă.

Așa că erau nefericiți și beau. Din câte înțeleg, nu e o poveste unică. Se întâmplă și rahaturi, iar adulții se îneacă în tărie. Cel puțin așa fac unii.

În fine, paharele de vin. Era într-o sâmbătă seara – pe la șapte și jumătate – și părinții mei erau atât de beți încât niciunul nu se simțea în stare să mă ducă acasă la Lisa cu mașina, acolo unde trebuia să merg. Aveam treisprezece ani. Mi-au spus că nu puteam să merg pentru că nu puteam să conducă. Și nu voiau nici să o sun pe Lisa, să-i spună mamei ei să vină să mă ia, pentru că nu voiau să știe și alții că erau beți. Au început să se certe, nu știau a cui era vina că nu puteam eu să merg la Lisa – cu alte cuvinte, nu știau cine ar fi trebuit să mă ducă și ar fi trebuit să rămână treaz ca să poată conduce o mașină când afară ninge. Așa că eu, ca un aruncător de bombe ce eram, le-am spus că lumea ar fi un loc mai bun dacă ar divorța.

Dacă stăm strâmb și judecăm drept, e o zonă nedefinită, nu-i așa? N-ar fi trebuit s-o iau razna cu paharele lor de vin, dar ar fi fost frumos dacă unul din ei și-ar fi putut conduce fiica de treisprezece ani acasă la prietena ei.

Dacă o să mă mărit vreodată și o să fac copii, promit să nu mă îmbăt de față cu ei în asemenea hal încât să nu mai știu de mine. Și nu o să mă cert niciodată cu soțul meu în fața lor. În sfârșit, promit că, dacă am o căsnicie de rahat din cauza locului în care trăim, o să ne mutăm.

Desigur, am învățat și multe lucruri bune despre educarea copiilor de la mama și tata. Categorie. Știam că mă iubesc, chiar și atunci când – după părerea mea – dădeau cu bâta în baltă.

Prin urmare, eram de-a dreptul disperată să îi văd sau să primesc o veste de la ei în primele ore de la accident, mai ales că știam, în adâncul sufletului, că dăduseră de dracu' (ceea ce însemna că și cu eram în aceeași situație, dar chiar nu mă gândeam la asta atunci), în zilele și săptămânile care au urmat, de câte ori vedeam ce se spunea despre tata la știri și pe internet, mă simțeam distrusă. Oamenii spuneau tot felul de prostii despre el. Spuneau prostii despre părinții mei. Nu era corect. Îi ponegreau – știu cuvântul acesta pentru că am scris cândva o lucrare la engleză despre o poezie a lui Emily Dickinson, *În ochii mei – atât de jos a căzut*.¹⁵ îi urau. De asta am renunțat la internet. De asta am renunțat la Facebook și Tumblr.

Cred că am făcut treabă bună cu Cameron – mulțumită părinților mei. Și nu-mi pasă ce spune lumea despre *asta*.

Așadar, am fugit din cantină în pădure. Nu am alergat pe drumurile pavate sau pe trotuarele din campus, mă gândeam că le-ar fi fost mai ușor să mă prindă așa. În schimb, am luat-o peste dealul înverzit, spre liziera pădurii. Am căzut o dată pentru că iarba era alunecoasă și cred că atunci mi-am pierdut telefonul. O vreme n-am privit în urmă pentru că mi-am imaginat că sunt oameni care mă urmăresc. Nu. Nici Lisa, nici Ethan sau domnișoara Gagne. Când mi-am permis să mă opresc și să-mi trag sufletul, am stat ascunsă după un desiș de mesteceni și tufișuri. M-am uitat la clădirile acelea, inclusiv la cea modernă, din cărămidă, în care se afla cantina, și am văzut mașini și autobuze care veneau și plecau, polițiști și oameni care păreau să fie paznicii campusului și care îi mânau înăuntru pe copii și familiile lor, precum și pe cei bătrâni. Dacă aveau de gând să vină după mine, nu o făcuseră încă. Sinceră să fiu, mă simțeam puțin jignită, ceea ce pare acum o nebunie. Adică, tocmai se producea un nenorocit de accident nuclear și afară ploua torențial. Era un adevărat muson. Toată lumea se gândea numai la radiații, la materialul radioactiv din atmosferă și la „nor”. Cine mai avea vreme să se gândească și la biata de mine? Cine știe, poate chiar au venit după mine. Doar că le-a luat o clipă să se adune și să hotărască: „Hm, cred că nu joacă teatru, ar fi mai bine să mergem s-o luăm”.

Dar eu deja plecasem în fugă.

Aveam de gând să încerc să-mi găsesc părinții. Eram chiar convinsă că aveam să mă întorc la Newport sau la

Reddington. Țineți minte că eram cam isterică și, așa cum vă spuneam, am avut mereu probleme ciudate la creier și pe vremea aceea nu luam tratament. (Când am ajuns aici, s-a pus problema dacă să iau sau nu antipsihotice. Pe bune? Un doctor a menționat pastilele de litiu. Nu, în niciun caz. Am luat niște pastile câteva zile, dar nu reușeam să scriu. Doctorii spuneau că era doar în imaginația mea. Greșit. Când eram sub efectul lor, nu *aveam* imaginație. *Asta* era problema. Așa că încerc să rămân la antidepresive și iau o doză mult mai mică decât luam când stăteam la Poacher și înghițeam calmante de parcă erau bomboane M&M.) Pădurea nu era foarte deasă și cred că erau doar vreo patru sute de metri până la drumul principal, Ruta 100. Voiam s-o iau spre nord, dar ceea ce am văzut era uimitor: toate mașinile mergeau spre sud. Ruta 100 e un drum principal în Vermont – cred că trece prin toată Canada până în Massachusetts – dar eram totuși în Vermont, așa că nu avea decât două benzi. Ambele erau folosite pentru transportarea oamenilor spre sud, departe de Newport și de Reddington. Și erau ticsite. Mașini și camioane care abia se târau, cât vedeai cu ochii. Cei cu motociclete sau biciclete se strecurau printre mașini, scoțând un timp mult mai bun decât șoferii acestora. Erau și doi amărâți de pompieri voluntari care încercau să direcționeze traficul, dar erau depășiți de situație. Nu cred că erau cu mult mai în vârstă ca mine, iar treaba se împutșise rău de tot, pentru că autobuzele noastre ajunseseră la colegiu cu câteva ore mai devreme. Oamenii strigau la cei doi, câțiva claxonau (ca și cum lucrul acesta schimba ceva). Era o nebunie, un amestec de vânt și ploaie, de tunete și claxoane, iar șoferii strigau peste geamurile coborâte. Toată lumea era așa de speriată încât se comporta nebunește. Am văzut niște copii în spatele unei camionete – unii abia dacă puteau să meargă! – și două femei cam de vârsta mamei mele care îi supravegheau. Înceau să îi acopere cu o prelată albastră, iar câțiva dintre ei plângeau. Cine pune (ceea ce presupun că erau) copii de grădiniță în spatele unei camionete? Oamenii care sunt speriați la culme și nu gândesc limpede. Am văzut o mașină mare cu un birou de lemn pe capotă, cu sertarele lipite cu banda adezivă, altă mașină cu patru cutii de pisici – cu pisici înăuntru! – prinse de portbagajul de pe capotă. Erau SUV-uri după SUV-uri, pline cu atât de multe lucruri că nu vedeai nimic înăuntru. Unii încercau să scape cu tractorul, alții călare, am văzut chiar și un Mini Cooper care semăna cu o mașină de circ – jur că erau șapte sau opt oameni înghesuiți în interior. Presupun că unii dintre ei aveau să ajungă să meargă pe jos. Poate că, în cele din urmă, aveau să rămână fără benzină. Din câte înțeleg, li se întâmplă multora.

Așa că am început să merg spre nord, în sensul opus al traficului. Mersul împotriva curentului era foarte dificil, chiar și pe partea aceea a drumului – la fel ca somonii. (Da, eram udă ca un pește. Deși probabil că arătam mai mult ca o pisică udă.) Îmi dădeam seama că toată lumea credea că-s nebună. Oamenii, mai ales mamele și doamnele care păreau a fi buni, strigau după mine să mă opresc, să mă întorc, să o iau în sens invers, unii chiar îmi deschideau portiera și mă rugau să urc în mașina lor. I-am ignorat pe toți și am luat-o la fugă. Știam că nu pot să merg sau să alerg tot drumul până la Reddington, dar îmi închipuiam că o să găsesc într-un târziu pe cineva care mergea în aceeași direcție.

Și chiar am găsit.

Nu departe de colegiu, am văzut o mașină Johnson de pompieri oprită la o benzinărie din intersecție. Șoferul stătea lângă portieră și vorbea la telefonul mobil. Am văzut că mai era cineva pe locul pasagerului. M-am apropiat atât cât să aud că primea instrucțiuni – trebuia să ajungă într-un punct de transfer de lângă Newport, unde avea să primească mai multe informații despre ce să facă mai departe, și cineva îi spunea pe ce rută alternativă să o ia, pentru că nu avea nicio șansă să ajungă pe Ruta 100. Când pompierul s-a urcat în cabină și a închis portiera, am sărit pe treapta de metal din spate și m-am ținut de barele laterale. Mi-a trecut atunci prin cap un gând ca un fulger, total neadecvat: *Sunt într-un film cu James Bond*. Dar gândul a trecut și nu făceam nimic foarte periculos. Mașina mergea cu vreo opt sau cel mult șaisprezece kilometri pe oră, iar eu stăteam pe colțul treptei din spate și mă feream de ploaie, așteptând văd unde aveam să ajungem. Am folosit o coloană de conuri portocalii folosite în trafic pe post de pernă. Presimțeam că punctul acesta de transfer era destul de aproape de Capul Abenaki sau de sat și că aveam să aflu ce se întâmplase cu părinții mei și cu centrala.

Am avut dreptate în privința apropierii de centrală, dar m-am înșelat în toate celelalte privințe.

Felul în care funcționa adăpostul pentru adolescenți era foarte simplu; dacă aveai sub optsprezece ani, trebuia să ai acordul părinților ca să stai acolo. Altfel, personalul trebuia să anunțe serviciile de protecție a copilului și sfârșeai, probabil, într-un centru de plasament. Așa că am mințit de cum am ajuns acolo. Numele meu era Abby Bliss, aveam optsprezece ani și eram din Briarcliff, New York. Când am apărut, le-am spus că-mi pierdusem portofelul cu permisul de conducere cu o seară înainte fiindcă fusesem jefuită. Date fiind lucrurile pe care le trăisem în drumul meu din Teritorii și lucrurile care se spuneau

despre familia mea, Emily Shepard era ultima persoană care aş fi vrut să fiu.

Dimineaţa te dădeau afară, de obicei pe la ora opt. Nu puteai să stai acolo în timpul zilei, pentru că voiau să te duci la şcoală, să obţii un certificat de echivalare a bacalaureatului sau să faci muncă voluntară într-un loc unde să dobândeşti tot felul de deprinderi. Voiau să te întâlneşti cu îndrumătorii. Voiau să faci ceva concret.

Dar aveau ceva ce numeau „trecere”, ceea ce nu cred că era vreun comentariu răutăcios la faptul că, în realitate, eram cu toţii nişte abandonati. Dar puteai să „treci” şi să te relaxezi pentru o vreme. Stăteai pe canapelele cam murdare şi care miroseau a picioare nespălate sau îţi făceai un sendviş cu unt de arahide şi gem. (Locul meu preferat era unul dintre cele două fotolii mari, acoperite cu folie de plastic ca să fie uşor de curăţat.) Locul de „trecere” era la primul etaj al clădirii de lângă adăpost, la distanţă de o stradă de capătul nordic al Church Street. Puteţi fi al naibii de siguri că turiştii amatori de poze cu frunze ocoleau cât puteau de mult acel colţ din Burlington.

Existau nişte reguli dacă voiai să stai acolo şi cele mai importante interziceau consumul de alcool şi de droguri. Existau şi cursuri care erau foarte importante pentru că primeai bani ca să le urmezi. Nu vorbesc prostii. Chiar ne plăteau. Dacă mergeam o săptămână la cursuri, primeam un card de credit MasterCard cu cincizeci de dolari. Cardul nu funcţiona dacă încercai să-ţi cumperi bere sau ţigări, dar altfel era la fel de bun ca banii obişnuiţi. Iar cursurile erau despre cum să scrii un curriculum vitae, cum să închiriezi un apartament sau să deschizi un cont în bancă. Era vorba despre „deprinderi de viaţă”. De obicei durau o oră, iar fetele de şaisprezece sau şaptesprezece ani nu prea aveau ce face ca să facă bani, cu excepţia partidelor de sex cu camionagiii din Montreal. Aşa că, înainte să plec de la adăpost, am mers la cursuri. Per total, am fost la cinci.

Acolo am cunoscut-o pe Andrea. Pe atunci nu stătea la adăpost. Nici măcar nu era primită la cursuri. Consilierii hotărâseră că era un fel de cauză pierdută. O vreme se descurcase bine. Dar când am cunoscut-o eu, ajunsese la concluzia că era mai uşor să dormi şi să te droghezi decât să te opreşti şi să încerci altceva. Într-un fel, renunţase la ea însăşi. Mi-a spus că, odată, cei de la adăpost plănuiseră să îi acorde o şansă şi să se mute într-un apartament de tranziţie al organizaţiei Să fie oarecum independentă. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată. A recidivat şi presupun că i-a fost mai simplu să rămână aşa. În cele din urmă, au dat patul ei de la

adăpost unei alte fete. Nu poți să salvezi pe toată lumea, nu? Andrea era făcută pentru medicamente împotriva anxietății și pentru dependență. Dar era foarte drăguță. Chiar era. Am iubit-o pe fata asta.

În orice caz, în ziua aceea a venit la curs ca să primească un MasterCard, dar era oarecum în sevraj și personalul era deja la curent cu starea ei. Chiar și eu îmi dădeam seama că în după-amiaza aceea avea nevoie să ia ceva. Au descoperit-o înainte să se așeze și să înceapă să plângă. Femeia care preda cursul – era vorba despre cum să te îmbraci la interviu, ce să spui, ce să nu spui și cum să te porți – o știa pe Andrea și vedeam că i se rupea inima. Numele angajatei era Edith, un nume absolut oribil, mai ales pentru că le cam avea pe toate: avea treizeci de ani, păr blond și ochi albaștri ascunși de ochelarii de toculară care arătau bine numai pe femeile inimoase. Ne punea să-i zicem Edie și semăna cu mine, micuță. În u doua mea zi la adăpost, când eram încă în stare de șoc și credeam că s-ar putea să îmi meargă bine în locul acesta, mi-a sugerat să ne uităm la niște haine micuțe donate de un magazin, ca să am idee ce să îmbrac la interviu. Era o idee frumoasă, dar nu s-a realizat. Am cam dezamăgit-o. (Evident, am cam dezamăgit multă lume. Dar mă gândesc deseori la faptul că am dezamăgit-o pe Edie pentru că era foarte bine intenționată.)

Andrea era înaltă și greoaie, cu părul drept lăsat de-o parte și de alta a capului ca o cascadă unsuroasă. Îl avea negru natural, dar își făcuse șuvițe roz și violet. Purta un tricou fără mâneci, de un alb murdar, ca zăpada veche de două zile de pe marginea drumului, și blugi rupți peste tot. La genunchi. Pe coapse. La buzunare. Și era destul de agitată. Pe atunci eram așa de naivă încât am crezut că e din cauza heroinei. Nu. Doar calmante. Multe calmante. Dar tânjea după afecțiune și probabil că, de-a lungul timpului, încălcase toate regulile adăpostului. Mai era și destul de goth¹⁶. Avea piercing în nas. Altul în sprânceană. Genele erau încărcate cu rimel – lucru care, după cum veți vedea, avea să declanșeze în lunile ce au urmat un șir de evenimente dezastruoase.

După cum vă ziceam, nu le spuneam oamenilor numele meu adevărat; îmi învățasem lecția. Așa că mă dădeam drept Abby Bliss, pentru că așa o chema pe una dintre prietenele lui Emily Dickinson (Da, avea prieteni.) și e destul de greu de uitat. Ideea mi-a venit pe loc când eram într-un camion de pâine și mi-a plăcut. Privind în urmă, a fost o greșală să aleg un nume de neuitat. Ar fi trebuit să aleg numele lui Susan Huntington, cumnata lui Emily. Sau ar fi trebuit să rămân la

Abby, primul nume care mi-a venit în minte, apoi să aleg numele de familie al oricărui coleg de la Academie.

După ce Edie i-a spus că nu avea să primească un MasterCard, Andrea s-a așezat pe canapea lângă mine. Mai bine zis, s-a prăbușit pe canapea. Trupul ei lung și masiv era ca al unei marionete când îi tai sforile. Pur și simplu rămâne fără vlagă. Atunci m-am întrebat câți ani avea. Bănuiam că avea nouăsprezece sau douăzeci, probabil pentru că avea piercinguri și era cu vreo zece centimetri mai înaltă ca mine. Dar era posibil ca și ea să fi mințit cu privire la vârsta ei. Când s-a așezat pe canapea, și-a adunat genunchii la piept și i-am văzut tatuajul cu iederă de pe gleznă. Purta șlapi, dar avea tălpile atât de murdare de parcă intrase într-un șemineu după ce lemnele se transformaseră în cenușă. Părea că nu are stare. Picioarele ei aproape că vibrau și se juca întruna cu lobul urechilor și cu cerceii.

— Eu sunt Andrea, a zis ea și eu i-am spus numele meu inventat

Mai erau vreo nouă sau zece copii acolo, unii cu adevărat interesați să primească ajutor în privința abilităților de prezentare la un interviu, alții dornici doar de MasterCardul cu cincizeci de dolari. Eu? Eu eram pe undeva pe la mijloc. Eram foarte stresată. Trăiam în minciună, nu doar în legătură cu părinții mei sau numele pe care îl purtam. Dacă îndrumătorii ar fi aflat că sunt o plimbăreață din Teritorii, m-ar fi predat celor de la Crucea Roșie sau la o organizație care încerca să îi ajute pe refugiații din acea parte a țării. Iar eu voiam să dispar.

„Eu nimeni sunt!
Tu cine ești? Se
știe?
Ori poate nimeni
ești asemenea
mie?
Suntem deci o
pereche? Taci, nu
spune!
Pe dată ar afla o-
ntreagă lume”.¹⁷

Da, eu eram asta. Trebuia să fiu un nimeni ca să nu fiu alungată. Îndrumătorii credeau că am fugit din suburbiile din New York City și că aveam să ajung fără adăpost. Am ales Briarcliff pentru că era orașul unde fusesem când eram mică – era la doar câțiva kilometri de centrala nucleară de pe fluviul Hudson unde lucra tata pe atunci.

— Bliss? Serious? a întrebat ea. Rimează cu *kiss*¹⁸.

— Știu.

— Știi să cânti?

— Nu.

— Păcat. Ai un nume grozav pentru un star rock.

Nu mă gândisem la asta pentru că în mintea mea o vedeam mereu pe Abby Bliss cu bonetă pe cap și într-o rochie cadrilată care îi ajungea până la glezne.

— Presupun că da, am încuviințat.

— Aici stai? m-a întrebat, apoi a făcut semn din cap spre etajul la care se aflau dormitoarele.

Fiecare avea un dormitor separat. Camerele erau mici, dar îndrumătorii își dăduseră seama că țineam la spațiul propriu și că aveam nevoie de intimitate. (Uimitor, nu-i așa? Cei din internatul de la Academia Reddington plăteau patruzeci și cinci de mii de dolari pe an ca să studieze acolo și locuiau în camere duble sau triple. Pe când noi? Noi nu aveam casă, nu plăteam nimic și fiecare primea o cameră proprie.) Aveam un pat și o comodă pentru fiecare fată. În nopțile în care rămâneam acolo, cele mai multe dintre noi aveau nevoie de un singur sertar pentru lucruri. Dar nu toate. La adăpost erau și fete care strâneau obsesiv lucruri. Nu voiau să renunțe la nimic. Una dintre ele avea teancuri întregi de ediții ale săptămânalului din Burlington. (Îi plăcea să citească anunțurile sexy de pe ultima pagină.) Alta colecționa brățările acelea de plastic ale prieteniei, Live-Strong. Cred că avea o mie de asemenea brățări.

— Mda, am zis eu.

— Și eu am locuit aici. Dar aveam nevoie de mai mult spațiu. De mai mult loc.

— Cu ce te ocupi?

A ridicat din umeri.

— Cu una, cu alta. Știi tu.

Nu știam. Și-a scos telefonul din buzunarul din spate al blugilor și a citit un mesaj. Mi se făcuse dor de telefonul meu.

— Ceva noutăți de la Capul Abenaki? am întrebat-o.

— Ce coșmar nenorocit, a zis ea. Mie nu-mi vine să cred, dar ție? O să moară toate animalele acelea? Se spune că n-o să poată nimeni trăi în Teritorii vreo zece mii de ani. Zece mii de ani! Se spune că radiația...

— Se aude ceva nou despre operatorii de la centrală?

— Te referi la tipul despre care cred ei că era beat? La inginerul care a stricat chestiile acelea de condensare?

— Da... la tipul acela.

— Nu știu. Nu mă uitam la știri. Nu prea mă uit. Câți ani ai?

— Optsprezece, am mințit eu. Dar tu?

- Optsprezece. Apoi a spus: îmi place părul tău.
- A întins mâna și mi-a dat o șuviță după ureche.
- E cam murdar.
- Voiam să mint și să spun că și mie îmi plăcea părul meu, dar nu credeam că pot fi convingătoare. Îmi plăcea părul lui Edie mult mai mult.
- Dacă aș avea părul ca al tău, nu l-aș vopsi. Mereu am vrut să fiu blondă. Bunicul meu lucra în publicitate: „Blondele se distrează mai bine”. Era producător de reclame de televiziune. Cred că acesta a fost sloganul uneia dintre reclamele lui.
- Ești din New York? am întrebat-o.
- Nu, dar bunicii mei erau de acolo.
- Până să vin aici, am locuit în Briarcliff, am spus, știind că era o minciună doar dacă prin *aici* înțelegeai adăpostul sau orașul Burlington.
- Am auzit de el, a zis ea, apoi s-a aplecat spre mine și a șoptit: Uite, toți cei de aici sunt al naibii de virtuoși. Al naibii. De virtuoși. Vorbim de oameni super-buni. Dacă ai vreodată nevoie să vorbești cu cineva, sună-mă.
- Nu am telefon.
- A făcut ochii mari.
- Nu ai telefon?
- Am clătinat din cap.
- L-am pierdut.
- Bine, știu pe cineva care te poate ajuta.
- Cum?
- Lasă asta în seama mea. Între timp, dacă ai nevoie de mine, mă găsești câteodată pe Church Street. Îmi plac băncile de lângă statuia cu copiii aceia care se joacă de-a capra. Alteori mă găsești la Muddy Waters – cafeneaua de pe Main Street.
- În clipa aceea, Edie și un alt angajat, un tip tânăr, de vreo douăzeci de ani, pe nume Bret, s-au apropiat de noi. Mi s-a părut că Edie o să plângă uitându-se la Andrea. Dar tipul acela? El arăta mult prea dur. Semăna mai mult cu un pușcaș marin decât cu sfrijiiți care încercau de obicei să ne ajute. Avea părul tuns periută și brațele ca niște arme. Purta un tricou negru atât de strâmt încât părea o a doua piele.
- Bună, Andrea, a zis Edie.
- Bună, a murmurat ea și s-a uitat în jos la telefon în loc să o privească pe asistenta socială.
- Se prefăcea foarte atentă la un mesaj.
- De ce ai venit?
- De ce crezi că sunt aici? a răspuns ea. Pentru deprinderi de viață. Până la urmă, despre asta e vorba, nu?
- Unde stai? a întrebat Bret.
- Am o casă, a răspuns Andrea.

Bret și-a încrucișat brațele pe piept.

— Unde?

— O fată are nevoie de puțină intimitate, a bolborosit ea.

— Ești drogată?

— Sigur că nu. Altfel n-aș fi aici, nu? Nu e asta regula?

Edie s-a aplecat în față să o vadă mai bine. Cred că îi verifica pupilele. Dar Andrea a sărit de pe canapea și a trecut în viteză pe lângă Edie, dezechilibrând-o și făcând-o să cadă în genunchi. Cumva, și-a scăpat și telefonul pe podeaua dură de scândură. A alunecat ca un puc de hochei sub caloriferul de la perete. Edie și Bret au încremenit și toți cei din cameră au amuțit – cu excepția Andreei.

— Telefonul meu! a țipat ea. La dracu', telefonul meu! A alergat spre calorifer și l-a ridicat, apoi a început imediat să verifice dacă mai funcționa. Pe urmă s-a întors spre cei doi și a șuierat printre dinți: Puteați să-l stricați. Știți asta, nu? Puteați să-l stricați!

Mă așteptam ca unul dintre ei să spună ceva. Poate să îi explice că, de fapt, nu făcuseră nimic. Ea era cea care își aruncase din greșeală telefonul pe jos ca pe o piatră în baltă. Dar Edie s-a ridicat pur și simplu în picioare și a rămas lângă Bret, evaluând situația. Complet calmă. Presupun că n-ar fi trebuit să mă mir când Andrea a cedat.

— N-am nevoie de mila voastră! a zis ea și a început să plângă. Nu vă mai uitați la mine! Nu vreau afurisitul vostru de ajutor. Pot să-mi port singură de grijă! Și-apoi, voi nu vreți să mă ajutați. Voi nu vreți să ajutați pe nimeni. Spuneți că vreți, dar sunteți ca toți ceilalți. Așa că duceți-vă dracului! Duceți-vă dracului cu toții! Deodată începu să plângă în hohote, iar rimelul i se scurgea pe obraji ca picăturile de ploaie pe geam. Am nevoie de bani și dacă nu vreți să mă ajutați, atunci duceți-vă dracului! Duceți-vă dracului cu toții!

— Andrea... a spus Edie.

— Nu, nu vorbi pe tonul ăsta cu mine. N-am nevoie de rahatul ăsta de atitudine binevoitoare! N-am nevoie de așa ceva!

Unul dintre băieții care priveau tot dezastrul a trecut pe lângă mine spre Andrea. Nu știu ce avea de gând, dar Andrea a ridicat mâna ca un polițist care îi făcea semn unui copil să se oprească. Așa că băiatul s-a oprit. Atunci Andrea a început să se adune. S-a întors spre intrare ca să plece, dar mi-a spus în treacăt – și a spus-o tare, ca să audă toată lumea:

— Auzi, Bliss, ții minte unde mă găsești, da? Îți fac rost de telefon și de orice mai ai nevoie, pentru că nenorociții ăștia nu sunt de niciun ajutor.

Apoi a ieșit pe ușă.

După trei zile am plecat și eu de la adăpost. Dar când am plecat, ea a fost prima persoană la care m-am gândit.

Capitolul cinci

Prima dată când l-am văzut pe Cameron, trăgea după el un sac negru de plastic aproape la fel de mare ca el. Nu glumesc. Parcă era un Gavroche din Munții Verzi – știți voi, ca în musical. Sacul era plin cu toate lucrurile lui, care nu era prea multe, fiindcă cel mai mult spațiu îl ocupa ceva ce el numea sacul-mumie. Un sac-mumie e, de fapt, un sac de dormit. Dar îmi amintesc cum insista că sacul-mumie e mult mai bun decât un sac de dormit și cum ar fi murit de frig cu o seară înainte într-un sac de dormit oarecare. Iubea așa de mult sacul acela încât ai fi zis că avea puteri magice. Sincer, termenul *sacul-mumie* mi se părea cam sinistru, dar lui Cameron nu i se părea deranjant. Ce mai avea în sac? O pereche de Heelys, adidașii aceia cu roți în talpă pe care lipise bandă adezivă roșie și neagră ca să arate de parcă avea flăcări pe călcâie. O zebură de jucărie. O pungă de plastic cu fermoar din care îți dădeau la avion când mergeai la clasa întâi, cu o mască pentru somn, balsam de buze și o periută de dinți. (Când am mers cu ai mei în Franța pentru ca tata să viziteze câteva centrale nucleare, compania ne-a luat bilete la clasa pentru agenți diplomatici. Era cu mult mai bine ca la clasa a doua, asta e sigur. Tata îmi spunea în glumă că nu ar trebui să mă obișnuiesc cu așa ceva. Nu m-am obișnuit.) Cameron își ținea și pieptenele în trusă. Avea câteva role de bandă adezivă și câteva lucrări, inclusiv robotul de care vă spuneam. Avea și câteva haine în sac, precum pijamalele, câteva cămăși și lenjeria de corp. Avea și șosete. Dar umbla îmbrăcat cu multe dintre hainele lui pentru că era sfârșitul lui decembrie. Tocmai fugise din a șaptea casă în care fusese plasat, ceea ce era o exagerare, după cum avea să mărturisească mai târziu. De fapt, era a patra casă. Dar avusese dreptate să fugă, cu siguranță. Avea nouă ani, așa că bluza cu Red Sox, pe care o purta pe sub un hanorac jerpelit, îi plăcea cel mai mult. Și cizmele lui erau praf. Mă mir că nu s-a numărat printre cei care au făcut cangrenă.

Își târa sacul peste o porțiune cu zăpadă undeva lângă o fabrică de cărbune abandonată, în apropierea portului, și părea mai mare și mai voinic decât s-a dovedit în cele din urmă din cauza hainelor de pe el. De fapt, era destul de slab. Era doar un copil. Când și-a scos căciula, am văzut că avea părul blond cenușiu și ciufulit

Fabrica era părăsită de ani de zile și, cu toate că poliția încerca să ne dea afară, tot mai găseam colțuri și crăpături unde ne adăposteam când era foarte frig. Deși o fabrică de cărbuni goală era destul de mizerabilă prin comparație cu o

centrală nucleară goală, măcar nu e radioactivă. (Știu, nu e cinstit. Sunt multe centrale nucleare scoase din uz care nu sunt radioactive. Dar înțelegeți ce vreau să spun.)

Cameron fusese acolo cu o noapte înainte, dar nimeni nu-l observase. Din câte știam eu, eram patru acolo, poate chiar mai mulți, dar eu nu eram cu ceilalți. Erau niște străini. A fost o noapte în care nu am putut dormi pentru că nu știam dacă pot să am încredere în ei. Erau trei adulți în grup, două femei și un bărbat (Dacă erau doi bărbați și o femeie sau trei bărbați, fiți siguri că n-aș fi rămas.) Poliția ne împrăștiase cu o seară înainte și toți cei pe care îi cunoșteam eu nu veniseră încă înapoi.

Mai văzusem copii mici fără adăpost, dar niciunul nu era atât de singur. De obicei îi vedeam dormind lângă mamele lor – de cel puțin zece ori i-am văzut în mașină – sau venind și plecând din centrele de adăpost pentru familii.

Nu știu de ce l-am oprit pe Cameron. Abia după aceea am văzut că avea un ochi vânăt. Aș fi putut să-l las să-și vadă de drum, oriunde s-ar fi dus. Dar l-am oprit. Bănuiesc că nu voiam să fiu un spectator oarecare. Poate eram doar curioasă.

Se pare că tot sar de la una la alta. Aceasta ar trebui să fie secțiunea Î.C. a poveștii: înainte de Cameron.

Cred că ar trebui să încerc să-mi organizez gândurile.

Ceea ce numeau ei punctul de transfer era un haos. Era parcare a unui liceu din Orleans, ceea ce avea sens pentru că liceul se afla exact la ieșirea de pe autostrada interstatală, la distanță de numai șaisprezece kilometri de Newport. Mai mult decât atât, erau kilometri întregi de asfalt. Cu toate astea, mașinile intrau pe pistele de alergări și pe terenul de fotbal. Erau tot felul de camioane ale Gărzii Naționale și mașini de pompieri din toată partea de nord a Vermontului, din New Hampshire și Canada. Am văzut câteva ambulanțe care păreau că stau și așteaptă. Am văzut mulți tipi în haine antivânt de la Agenția Federală de Management a Situațiilor de Urgență cu stații de emisie-recepție prinse la brâu. Erau două tiruri cu bărbați și femei din Gardă care împărțeau costume galbene de protecție cu măști cu vizieră și aparate de respirat. Mai erau și mașini albe de la birourile de șerifi și altele verzi ale Poliției Statale din Vermont. Cei mai mulți oameni se aflau în sala de sport – ale cărei uși duble, mari și de culoare gri, se deschideau spre parcare – pentru că nimeni nu voia să stea în ploaie: toți se temeau că ploaia era radioactivă. Era, desigur, dar nu era așa

de rău pe cât credeam pentru că vântul bătea dinspre nord-est, iar Orleans era la sud de Capul Abenaki.

Am sărit din spatele mașinii de pompieri fără să aflu cineva că fusesem acolo. Am alergat în sala de gimnastică și am senzația că oricine m-ar fi văzut s-ar fi gândit că nu eram decât o tânără doritoare să sară în ajutor. Am văzut și câțiva din aceștia: adulți de vreo douăzeci de ani, îmbrăcați cu pelerine de ploaie și mănuși – mănuși, deși eram în iunie, pentru că se temeau de materialele radioactive – și șepci. Mulți purtau măștile acelea de tifon pe care le purta și tata când folosea aparatul electric de șlefuit.

O femeie care spunea că e asistentă a venit imediat să mă întrebe dacă mi se dăduse deja iodură de potasiu. Am dat din cap că nu, așa că mi-a pus în palmă două tablete, spunându-mi să iau una atunci și una a doua zi. Apoi mi-a arătat o masă pliantă lungă, plină cu sticle cu apă.

— Nu folosi apa din fântână, m-a avertizat ea. Nimeni nu știe cât material radioactiv a pătruns în apa subterană.

Iodura nu mă putea proteja de leucemie în următorii cinci, zece sau cincizeci de ani, dar putea reduce riscul de cancer la tiroidă.

După ce am luat pastila, m-am uitat în jur să văd dacă era vreun cunoscut de la academie sau din sat. N-am văzut nicio figură familiară. Nici măcar una. Dar am trecut pe lângă doi bărbați cu mânecile suflecate care se uitau la o diagramă uriașă a Capului Abenaki – a centralei înseși. Erau două rânduri de turnuri de răcire și perechea de cutii masive de beton în care erau reactoarele. Cred că stăteam de mult timp acolo, pentru că unul dintre ei m-a văzut și s-a întors să se uite la mine.

— Trebuie să ajungi undeva? m-a întrebat. Era morocănos – iată un cuvânt grozav învățat la testele standardizate.

— Îl căutam pe tata, am spus eu, dând un răspuns destul de jalnic.

Dar asta făceam. Acesta era motivul pentru care venisem înapoi în Teritorii în spatele unei mașini de pompieri, ce naiba... Îl căutam pe tata și o căutam pe mama.

— Fetițo, a început el și era clar că voia să mă trimită la plimbare – lumea se prăbușea, iar el avea lucruri mai importante de făcut decât să găsească părinții unui copil pierdut, ceea ce era adevărat.

Chiar avea treburi mai importante. Dar, în apărarea mea, nu era ca și cum îi cerusem ajutorul. El mă întrebase ce făceam, oarecum. Atâta tot. Așa că i-am spus. Nu mă așteptam să se oprească din treabă. Oricum, celălalt l-a întrerupt și m-a întrebat cine era tata. Iar eu i-am spus. Atunci mi-am dat seama prima dată că numele meu nu era bunul meu cel mai de preț.

— Tatăl tău e Bill Shepard? a zis el și a rămas cu gura puțin căscată.

Am dat din cap că da.

Primul tip, cel care îmi spusese „fetițo”, s-a întors într-o parte și l-am auzit murmurând „Isuse, fir-ar să fie”. Apoi a strigat la o femeie pe nume Libby, care se afla în cealaltă parte a sălii de sport și care avea de a face cu Agenția Federală: avea o haină antivânt și o stație, ca un fel de uniformă a lor. Femeia a traversat în fugă terenul de baschet.

— Ce e, John? a întrebat ea. Ce s-a mai întâmplat?

Părea puțin cam exasperată.

— Ea e fata lui Bill Shepard.

Libby era micuță, bine organizată, una dintre acele femei despre care spunem câteodată ca sunt mame implicate, chiar dacă nu sunt mame cu adevărat. Părul blond și scurt era tuns în așa fel încât ziceai că purta cască și mi-am dat seama că era într-o formă fizică excelentă, deși purta haină largă și pantaloni kaki largi. S-a uitat la mine cu o privire intensă. Era doar puțin mai înaltă ca mine.

— Cum te cheamă? Eu sunt Libby. Libby Dunbar.

— Emily.

— Bill Shepard e tatăl tău?

Am dat din cap.

— Mira e mama ta?

— Da.

Libby a clătinat din cap și a tras aer adânc în piept. Brusc, mi-am dat seama că oamenii se uitau la noi. La mine. M-a luat de umăr și a început să mă îndepărteze de bărbatii cu diagrama centralei, către o ușă ce dădea spre unul dintre coridoarele liceului.

— Cum ai ajuns aici, scumpo? m-a întrebat ea în timp ce mergeam.

Dar nu i-am răspuns pentru că auzeam ce șopteau cei din jur.

Cumva aflaseră toți că adolescenta asta udă, murdară și puțin șocată era fata lui Bill și a Mirei. Cerul cădea pe ei – pe bune, e cam același lucru când resturile radioactive cad din cer, așa cred – și adulții aceștia se opreau din orice activitate când treceam noi.

— Ți-au dat vreun pic de iodură? m-a întrebat ea când a văzut că nu-i răspund, așa că de data asta am dat din cap că da.

Între timp, cei din jur își șopteau unul altuia tot felul de lucruri: „E fata lui Bill. Dumnezeuule, e fata lui Shepard. Vor dori să stea de vorbă cu ea – să afle cât de beat era când a plecat de acasă. La naiba – biata fată. A aflat ce s-a întâmplat

cu tatăl ei – cu părinții ei? Nu se știe dacă a fost vina lui. Ba da, știm. Noi știm.”

Am început să tremur din senin. Nu îmi era frig. Eram udă, desigur, dar nu-mi fusese frig în spatele mașinii de pompieri – eram la mijlocul lui iunie, deci ploaia nu era rece. Și nici mașina nu mersese cu viteză prea mare. Dar eu tremuram, mergând prin sala de sport, apoi pe coridor. Îmi clănțăneau și dinții. Holurile erau la fel de aglomerate, oamenii fugeau de colo-colo, încercând să vorbească la telefon sau alergând în toate părțile, înjurând lipsa semnalului din interiorul clădirii.

În cele din urmă, Libby m-a dus în biroul asistentei directorului, care – spre deosebire de celelalte camere prin care trecusem – nu fusese încă acaparat de Agenția Federală sau de CRN. Era liniște, iar Libby a închis ușa în urma ei. M-a așezat pe un scaun frumos de piele în spatele biroului.

Probabil fiindcă tremuram, și-a scos haina și mi-a așezat-o pe umeri ca un șal.

— De fapt, ai nevoie de un prosop, a murmurat ea. Apoi s-a aplecat peste birou. Așadar, Emily. S-au întâmplat multe de azi-dimineață. Dar știi asta deja. Cum ai ajuns aici? Cine te-a adus?

Cred că o fată obișnuită, ai cărei dinți nu se mai opreau din clănțănit, ar fi înțeles că lucrul cel mai bun pentru ea era să-și păstreze calmul, să răspundă la întrebări și să primească puțin ajutor. Era evident că eram distrusă și că aveam nevoie de orice mână de ajutor. Dar, privind în urmă, îmi dau seama că oricum nu aveam să primesc premiul pentru Fata Obișnuită.

Așa că am întrebat-o:

— Unde sunt părinții mei? Unde-i tata?

S-a uitat din nou intens la mine și n-am putut s-o privesc în ochi. Dar nu puteam nici să întorc privirea, așa că m-am concentrat pe nasul ei ca o pârtie de schi. Cineva a chemat-o prin stație, dar ea a apăsat un buton fără să-și ia ochii de la mine și a amuțit aparatul.

— Tatăl și mama ta sunt deocamdată... dispăruți. Nu se știe... unde sunt.

Știam ce însemna asta și știam că nimic nu mă enerva mai tare decât atunci când părinții mei vorbeau pe ocolite, încercând să găsească eufemisme – mai ales pentru comportamentul meu neadecvat sau pentru al lor. Știam ce înseamnă *dispărut*. Știam ce înseamnă *nu se știe unde*.

Așa că am spus – sau cred că am încercat să spun, pentru că am rostit cuvintele printre sughituri, de parcă mă sufocam sau mă chinuiam să respir:

— Vreți să spuneți că au murit?

— Nu, nu știm asta, a zis ea.

Dar eu știam. Știam. Încerca să mă ia cu binișorul, să-mi dea încet veștile proaste. S-a aplecat spre mine ca să mă ia în brațe, iar cu voiam să o împing, dar deja respiram cu dificultate. Suflam din ce în ce mai greu și aveam senzația că mi se face rău. Libby mă mângâia pe spate și îmi șoptea:

— Nu știm, Emily, încă nu știm prea multe.

Nu știu cât timp am stat așa – poate două sau trei minute. Îmi amintesc că mă gândeam că probabil o durea spatele să stea aplecată, ceea ce era din partea mea o dovadă de empatie care nu mă caracteriza – dacă ar fi să citiți notițele unuia dintre primii mei psihologi. Într-un târziu, am început să respir normal, dar încă tremuram. Am împins-o deoparte, dar nu într-un fel nepoliticos. Voiam doar să știe că mă puteam stăpâni acum.

— Câți oameni sunt dați dispăruți sau nu se știe unde sunt? am întrebat, încercând să nu par sarcastică sau să apăs pe cuvintele *dispăruți* și *nu se știe unde*.

— Șaptesprezece. Cel puțin șaptesprezece.

— Mai arde?

Știam amândouă despre ce vorbeam. Despre reactor.

— Da. Încă arde.

— Se știe ce s-a întâmplat?

— Nu încă.

Dar aveau deja bănuieli.

— Am un câine...

Nu eram sigură ce voiam să spun, așa că am tăcut.

— Cum se numește?

— Maggie.

Libby a dat din cap. Îi părea rău pentru mine și pentru câinele meu. Dar ultimul pentru care putea să facă ceva era Maggie, câinele meu de nouă ani.

În cele din urmă, aveau să fie nouăsprezece oameni *dispăruți* sau despre care *nu se știa unde* sunt. Acum sunt sarcastică și apăs pe cuvinte când le spun. La final aveau să fie nouăsprezece morți.

Am avut o învățătoare în clasa a patra care mi-a spus că nu trebuie să am mereu dreptate. În clasa a șaptea, profesoara de franceză mi-a spus același lucru.

Problema cu nevoia de a avea mereu dreptate este că uneori nu ai dreptate. Prin urmare, dacă semeni cu mine, în clipele când se întâmplă asta încerci să îți păstrezi demnitatea – mai ales după ce ai făcut o gafa mare. Iei numai decizii proaste, încercând să repari prima tâmpenie.

De multe ori mă certam cu părinții mei din motive prostești. Toți eram foarte încăpățânați, ceea ce crea probleme. Cred că certurile serioase au început când eram în clasa a cincea sau a șasea. Desigur, în parte era de vină problema mea la creier, dar pe atunci nu știam asta. (Da, acum dau vina pentru multe lucruri pe „problema la creier”. Mă tem că începe să sune ca și cum încerc să nu-mi asum responsabilitatea pentru alegerile greșite. Nu vă faceți griji. Mi-o asum. Serios. Încerc doar să explic.)

De asemenea, nu e ca și cum toată adolescența mea a fost un dezastru total sau că oamenii credeau că sunt o nenorocire. Sigur, mă certam cu părinții, am stricat deseori relațiile și au fost momente când eram chiar definiția unui copil-problemă. Dar am văzut fete la adăpost care erau mult mai nebune decât mine și care luau decizii mult mai proaste în fiecare zi. Adevărul e că luam note destul de bune, mai ales la engleză. Eram un fel de superstar la materia asta. Domnișoara Gagne – Cecile – credea că aveam șanse să devin scriitoare. În fiecare an, în mai, Colegiul Middlebury aduce doi sau trei scriitori adolescenți dintr-o droaie de școli – nu numai din Vermont – la Bread Loaf pentru ceva ce ei numesc „Conferința Tinerilor Scriitori”. Elevii pot să stea patru zile cu scriitori profesioniști și să participe cu poezie sau cu proză la ateliere de lucru. Departamentul de engleză de la Academia Reddington voia să mă trimită acolo și în clasa a zecea, și într-a unsprezecea. M-am dus doar în primul an, pentru că în anul următor am fost pedepsită. (Eram într-o mașină pe care un băiat pe care-l știam – nu Ethan – o „împrumutase” de la unchiul lui. Din păcate, nu i-a spus și unchiului că o împrumutase și nu avea decât permis provizoriu – nu un permis adevărat. Mai mult decât atât, când polițistul din Newport ne-a băgat lanterna în ochi, aveam amândoi în mână câte o sticlă de bere desfăcută. Contrar zvonurilor care circulau la școală în luna aceea, sticla de bere era singurul lucru lung și zvelt pe care îl aveam în mână.) Știu că mulți oameni de la Academie (și părinții mei) erau frustrați din cauza mea pentru că nu îmi petrecusem destul timp în anul acela agitându-mă din pricina colegiului – știți voi, să merg la cursuri de pregătire avansată, să fac activități după ore, să înființez un club de reciclare ca să salvez lumea dar nu eram pregătită să recunosc că aveau ei dreptate sau că deciziile mele erau greșite.

Adevărul e că, la nevoie, mă ascundeam după Emily Dickinson. „Poate ar trebui să înființezi un club de poezie”, mi-a sugerat îndrumătorul. Da, sigur. Ca și cum avea să se întâmple așa ceva.) Era ironic pentru că Emily Dickinson era

cu totul stăpână pe ea. Pe când eu? Uneori, eram complet scăpată de sub control.

Frunzele nu cad una câte una. Cad ca o cortină. Suflă o briză sau o pală de vânt și se desprind câte o mie odată.

În toamna în care a explodat Reactorul Unu, frunzișul era de-o frumusețe fantasmagorică. Arțarii erau purpurii, roșii și stacojii, mestecenii erau de un galben-neon, iar frasinii de un violet mai spectaculos decât cariocile pe care le foloseam când eram copil. Am observat acest lucru și în Burlington, și în valea Champlain.

Lucrul pe care toată lumea îl înțelege, dar la care nu se gândește nimeni, e că frunzele arată așa de frumos pentru că mor. Copacul se pregătește de iarnă, așa că vrea să scape de toate frunzele acelea grațioase. Și cum face asta? Produce un strat de celule la baza frunzelor ca să nu ajungă seva la ele. Între timp, frunzele nu mai produc clorofilă, substanța chimică de care au nevoie pentru fotosinteză – adică felul în care o frunză folosește lumina soarelui ca să producă hrană. Fără verdele intens, amețitor al clorofilei, culorile celorlalte chimicale reușesc să iasă la lumină. Cu alte cuvinte, frunza roșie și frumoasă moare încet de foame.

Întâmplător, n-am învățat așa ceva la ora de biologie în clasa a noua. Am învățat la gimnaziu, într-a șasea. Sezonul cu frunziș colorat face mulți bani în Vermont, așa că aici învățăm mai devreme despre frunze. Folosim un dicționar ca să găsim cuvinte care să le descrie: cuvinte precum cel pe care l-am folosit mai devreme – „fantasmagoric”. Sau „luminescent” – alt cuvânt pe care îl prefer.

În orice caz, în toamna aceea părea că adulții vorbesc mult despre efectul reziduurilor nucleare asupra frunzișului. Se presupunea că frunzele din Zona de Izolare aveau culoarea peștilor tropicali care înoată în cele mai exotice recife de corali din lume. Nu știu dacă era adevărat sau nu. M-am întors abia în anul următor, după ce au apărut Poacher, gașca, Andrea și Cameron – m-am întors acasă.

Culoarea cea mai frumoasă a fost atunci culoarea ruginie.

Capitolul șase

Libby Dunbar avea lucruri mult mai importante de făcut decât să stea și să mă păzească pe mine. Când s-a decis – privind în urmă, a fost o greșeală – că eram în regulă, a tras concluzia că trebuia să facă două lucruri: trebuia să găsească pe altcineva care să stea cu mine. Și să mă trimită cât mai departe de zona accidentului. Cu siguranță trebuia să mă scoată din punctul de transfer. Așa că mi-a spus să aștept acolo și că urma să se întoarcă repede. Sincer, n-am idee ce credea că poate să facă, dar m-a lăsat singură ca să rezolve acea mică problemă... eu. Iată cam care a fost discuția noastră înainte să plece. (După cum se vede, n-am făcut prea bine că am mințit.)

Libby: Nu știi unde au fost duși ceilalți elevi de la Academia Reddington?

Eu : Nu.

Libby: Pur și simplu nu te-ai urcat în autobuzele care au venit la școală.

Eu : Voiam să-i găsesc pe mama și pe tata.

Libby: Înțeleg. Și ai zis că bunica ta are Alzheimer și bunicul tău locuiește în Phoenix.

Eu : Da.

Libby: Și nu ai unchi sau mătuși.

Eu : Nu.

Libby: Asta înseamnă că nu ai nici veri.

Eu : Cam așa ceva.

Libby: Prietena ta... Lisa Current...

Eu : Curran.

Libby: Da. Curran. Ești prietenă cu toată familia ei?

Eu : Mda.

Libby: Bine. O să văd dacă pot să-i găsesc pe părinții ei.

Dat fiind că era oarecum convinsă că părinții mei muriseră (Doamne, e îngrozitor să scrii așa ceva), era destul de clar că nu avea de gând să mă trimită după toți ceilalți elevi de la Academie. Nu avea niciun sens să mă arunce într-un ocean de elevi de liceu care deja începeau să o ia razna. Totuși, nu-mi plăcea prea mult ideea de a-mi petrece toată ziua în biroul secretarei directorului în timp ce Libby încerca să o găsească pe mama Lisei Curran. Simțeam că trebuie *să fac* ceva. Orice. Nu puteam să stau pur și simplu acolo.

Așa că am plecat. După cum spunea unul dintre psihologi, aceasta a fost o manifestare a stadiului incipient de SPT¹⁹. (Când am citit chestia asta, mi s-a părut că sună poetic.) Apărea ca o „mentalitate exagerată de a lupta sau a fugi”. Se pare că eu am ales „fuga”.

Îmi amintesc că, atunci când m-am ridicat să plec, mi-am zis că nu voiam decât să văd dacă avea tampoane în geantă (chiar avea) și să merg la baie. Apoi urma să merg din birou până în capătul holului și să arunc o privire în sala de sport. Atâta tot. Să privesc toată nebunia aceea o clipă sau două. Ba chiar mi-am spus: *Trebuie să fii în birou când se întoarce Libby*. Dar când am ajuns la sala de sport și am văzut tot haosul acela, mi-am dat voie să merg spre ușile duble care dădeau în parcare și spre terenurile de atletism. Pe urmă, când am văzut că ploaia se oprișe, a trebuit să ies afară. Când fusese ultima dată când vreunul dintre noi se afla afară fără să fie ud? Trecuseră zile întregi de atunci. Serios, ploua non-stop de zile în șir! Așa că am ieșit și la naiba cu reziduurile nucleare! Am ieșit afară. Nu era o nebunie așa de mare pe cât părea. Mai erau și alți oameni acolo. Desigur, ei încercau să se acopere cu orice găseau, folosind ziare și pungi de gunoi la nevoie. Dar erau afară.

Nu aveam niciun pic de simț de orientare, așadar nu știam în ce parte era nordul: direcția în care se aflau centrala nucleară și casa mea. Casa mea. Câinele meu. Poate dacă era o zi însorită, mi-aș fi putut da seama, dar nu cred că mi-ar fi fost nici asta de prea mare ajutor. După cum probabil ați ghicit, eram o membră Brownie²⁰ jalnică și nu mi-am petrecut nicio secundă din viață la Micile Cercetașe. Oricum, nu era o zi însorită. Așa că am pornit prin parcare, printre autobuze, mașini de pompieri și camioane cu model de camuflaj de la Garda Națională. Eram la jumătatea distanței către intrarea în școală când am auzit un grup de bărbați din Gardă care vorbeau într-un cort. M-am oprit și am ascultat, deși acum îmi dau seama că a fost o mare greșeală. Erau patru și purtau costume de protecție, dar își scosese ră măștile și beau apă din sticle. Erau learcă de transpirație și păreau destul de obosiți.

— E ca o eroare de pilotaj, spunea unul dintre ei. Se cheamă eroare de operator. Acela a greșit... cum îl chema... Shepard.

— Știți că soția lui e purtătorul de cuvânt al centralei, a spus altul. Cam dezgustător, nu? O familie întreagă: dezgustător.

— O să încerce să mușamalizeze.

— Nu poți să mușamalizezi un afurisit de accident nuclear.

— O topire.

— Încă nu știm asta.

— Și-apoi, compania va dori să raporteze că a fost o greșeală umană. Dacă e așa, energia nucleară nu mai arată așa de rău. Industria arată mai bine. Pe lângă asta, amândoi sunt morți deja. Nu sunt multe pagube colaterale când ai persoane decedate pe care să dai vina.

— Chiar și soția lui? Și ea a murit?

— Porțiunea aceea a containerului dispăruse! Pur și simplu nu mai era! Clădirea din jur era moloz. Ai văzut dimensiunea exploziei.

— Cineva spunea că era băut. E adevărat?

— Da. Am auzit că au o fată. Să vezi dacă nu o pun să depună mărturie. Să spună cât de bețiv era tatăl ei. Să fie clar că a fost numai vina unui alcoolic idiot.

— Măi, să fie... unde ai auzit așa ceva?

Știam că nu voiam să mai ascult. Auzisem destul. Am luat-o la fugă și, când am ajuns la marginea parcarii, am văzut o bicicletă sprijinită de o mașină de pompieri din satul Barton. Așa că am luat-o. Pur și simplu am luat-o – și am plecat.

Nu am de gând să mă prefac că înțeleg nici măcar jumătate din poeziile lui Emily Dickinson. Dar când le înțeleg, chiar le înțeleg. Înțeleg ritmul și sensul:

„Viața, Moartea și Giganții”

Mai sunt multe, dar hai să începem cu versul acesta. Cum să nu-ți placă? Cum e posibil cuiva să nu-i placă? Citiți-l cu voce tare:

Viața (pauză scurtă) Moartea (pauză scurtă) și Giganții.
Îmi place G-ul mare.

Sau asta:

„Memoria are un început și un sfârșit”

Chiar așa e, nu? Din nou, acesta e doar primul vers. În continuare, compară amintirea cu o casă cu mansardă și Dumnezeu știe că mi-ar prinde bine o mansardă în care să dosesc toată nebunia din creierul meu – demonii nebuni din mintea mea. De fapt, am nevoie de mai mult decât de o mansardă. Am nevoie de un garaj cu spațiu de depozitare. Știți voi de care zic, ca acelea în care se descoperă de obicei câte un cadavru. Cred că am nevoie de un depozit întreg.

Deși mi-am scos creierul la înaintare și l-am scos vinovat de toate alegerile proaste pe care le-am făcut, înțeleg că are și părțile lui bune. Are momente când e de folos.

„Creierul e mai
întins decât cerul,
Căci, de le pui
alături,

Unul pe altul îl
cuprinde
Cu ușurință, ca și
pe tine.“

Îmi place când psihologii vorbesc despre limite. Mi-ar fi prins bine să am așa ceva, nu? Dar cum poți să îngrădești un creier? Cum poți să-i ceri cuiva să țină în frâu ceva ce e mai mare decât cerul?

Andrea arăta de multe ori de parcă dormise fără să se demachieze – ceea ce se și întâmpla uneori, mai ales când adormeam după ce luam oxicodonă. Dar ei îi stătea bine așa. Chiar și după ce curentul goth nu mai era la modă, tot îi stătea bine – probabil pentru că arăta mereu ca și cum, în realitate, era vulnerabilă.

Când îmi amintesc de zilele petrecute cu gașca, îi văd în gând pe toți care rămâneau câteodată acasă la Poacher. Nu eram o gașcă prea bună – nu era ca și cum dădeam petreceri dezlanțuite. În cea mai mare parte a timpului încercam doar să supraviețuim, iar sexul, drogurile și jafurile nu erau produsul vreunei petreceri scăpate de sub control. Așa știam să păstrăm un acoperiș deasupra capului și să stăm la caldură până când, într-un târziu, ajungeam să ne urâm pe noi înșine atât de mult – ceea ce era un standard destul de ridicat, credeți-mă – încât fie plecam, fie luam o supradoză. Printre cei de-ai casei, pe lângă mine și Andrea, era și Missy, care avea nouăsprezece ani, era din Concord, Massachusetts și provenea dintr-o familie putred de bogată. Când m-am mutat eu, avea o mașină sport de culoare roz – nu glumesc – o Miata decapotabilă. Dar într-o zi au venit părinții ei din senin să o ia acasă și, când ea a refuzat, unul dintre ei a plecat acasă cu mașina, așa că am rămas fără mijloc de transport. Nu le venea să creadă în ce gaură de șobolani stătea fiica lor. Nouă nu ne venea a crede că o găsiseră. Missy îmi spusese cândva că locuința ei din Concord avea șase dormitoare și patru șemineuri. O vreme a luat cocaină, lucru pe care majoritatea dintre noi nu-l făceam, pentru că ea avea și banii care să-i permită așa ceva. Poacher o iubea pentru asta. Dar nu avea să dureze prea mult. Sustinea că frații ei mai mari o molestau, motiv pentru care era în halul acela de distrusă. Nu am crezut-o niciodată. Cred că, asemenea multora dintre noi, era cam ținută și inventa o droaie de lucruri.

Pe de altă parte, cred că Lida, altă fată, chiar fusese molestată de tatăl ei. Nu cred că ar fi putut să inventeze mizeriile pe care mi le povestea. Era de-o seamă cu mine.

După ce mama și tatăl au divorțat, mama ei s-a recăsătorit, iar tatăl ei vitreg s-a dovedit a fi un animal. O obliga să-i facă sex oral ca să-i dea bani de buzunar, de obicei în mașină după ce o lua de la antrenamentul de softball sau hochei de câmp. Prima dată a convins-o pentru că a speriat-o în ultimul hal, dar și pentru că a sedus-o. Desigur, „cum“ a făcut asta nu mai are importanță. Când ești copil, odată ce ai făcut așa ceva, ești prins în capcană. Te simți rușinată, murdară, de parcă ești cea mai rea fiică din lume. Prima dată avea numai unsprezece ani. Avea să o mai facă timp de patru ani înainte să ajungă la capătul puterilor și să-i spună adevărul mamei ei. Iar mama ei – care era moale și jalnică și absolut îngrozită de al doilea ei soț – a acuzat-o că minte. Da, i-a luat lui apărarea în locul fiicei ei. A spus că Lida inventa toate lucrurile acelea. Se spune că Fluviul Negare e mare. În orice caz, odată ce ai declarat așa ceva, ți-ai dat foc la valiză în privința relației cu mama ta, mai ales când aceasta spune că nu te crede. Așa că Lida a fugit de-acasă.

Băieții lui Poacher veneau și plecau mult mai des. Trevor. Joseph. PJ (de la Poacher Junior). Trevor și Joseph erau mai mari decât mine, dar PJ era mai tânăr. Cred că avea paisprezece ani. Îi spuneam Poacher Junior pentru că mijea ochii la fel ca Poacher când era drogat, iar brațele îi deveneau flasce ca tuburile acelea de polistiren cu care se joacă prichindeii în piscină. Părea că are un furtun de grădină în loc de oase. Băieții – și chiar se purtau ca niște băieți; câteodată ziceai că noi, fetele, suntem niște bone pentru ei – stăteau zile întregi și se jucau cu Xbox-ul lui Poacher. Chiar așa făceau. Cred că erau imposibil de ajutat, la fel ca noi, dar ei nu o arătau. Nu prea. Adolescenții sunt de multe ori mai relaxați decât adolescentele, dar în sufletul lor sunt la fel de distruși.

Marea diferență e că, de cele mai multe ori, băieții nu puteau aduce bani decât dacă furau, mai ales când adăpostul pentru adolescenți nu voia să-i mai primească la cursurile pentru deprinderi de viață. Dar noi, fetele, chiar puteam să câștigăm bani. Puteam să plătim adăpostul și drogurile pentru că aveam ceva de vânzare. (Acum știu că băieții pot face ce făceam noi, dar pe atunci nu-mi dădeam seama că exista o piață și pentru băieții minori care se prostituau. În unele privințe, eram ciudat de naivă.)

Câteodată participam cu băieții la spargerii, ceea ce mă aduce înapoi la Andrea, la jafuri și la faptul că dormea cu machiajul pe față. *Jaful*, cel în care aproape că ne-am pierdut viața toți. Vorbim de un cataclism în stilul Bonnie și Clyde, dar fără arme, pentru că numai polițiștii aveau arme. Dar a fost destul de rău. Înțelegeți ce vreau să spun.

După cum spuneam, Andrea nu dormea cu dermatograful la ochi pentru că voia să arate ca un zombi. De obicei se prăbușea pur și simplu. Bum! Se ofilea. Stingerea. Partea proastă la dormitul cu dermatograful pe față, pe lângă faptul că arăți de parcă tocmai te-a părăsit iubitul la bal și plângi de ore întregi în baie (Vedeți? Câteodată fac analogii care se „potrivesc cu vârsta mea“ și nu sunt sărite de pe fix), e că poți să faci infecție la ochi. Și infecțiile la ochi sunt de rahat.

Planul nostru era să intrăm în casa mătușii și a unchiului lui Missy din Shelburne. Shelburne e un fel de suburbie elegantă la sud de Burlington. Când a plecat Missy prima dată din Concord, trebuia să stea cu ei. Așa a ajuns de fapt în Vermont. Familia ei credea că o schimbare de peisaj avea să o aducă pe calea cea bună. (Mai era o fată ca ea la adăpost. La fel ca Missy, avea nevoie de mult mai mult decât o schimbare de peisaj și un acoperiș deasupra capului.) Casa în care locuiau unchiul și mătușa ei semăna cu a mea din Reddington: un conac mare pe pajiște. Se afla pe un deal de pe care se vedea lacul Champlain și munții Adirondack și avea niște porturi meseriașe pentru iPod pe fiecare perete din casă. Era construită de doi ani, dar încă mai mirosea a nou. Podelele erau din lemn bej și luceau ca sticla. Aveau covoare albe și albastre și fotografii uriașe în alb-negru cu frunze deasupra canapelelor și a șemineului.

Mai aveau și un sistem de alarmă, dar Missy știa codul ca să-l oprească.

Cel puțin, îl știa cândva.

Sau măcar îl știa când nu era drogată cu Percocet și bere.

Cred că vă dați seama încotro bat.

Eram cinci persoane înghesuite în mașina ei decapotabilă: Missy, Andrea, Trevor, PJ și cu mine. Știu, era ridicol. Chiar nu știu de ce eu și Andrea eram acolo. Nu știu de ce PJ era acolo. Ar fi trebuit să fie doar Missy și Trevor – sau doar Missy, dacă era dispusă să facă mai multe drumuri.

Deși Missy nu mai locuia acolo de două luni, planul era să furăm și câteva dintre lucrurile ei, ca să poată să facă scandal și să spună că nu avea nicio legătură cu jaful. Voiam să furăm niște bijuterii de argint ale mătușii ei pe care să le amanetăm în câteva locuri din Montreal și orice fel de aparate puteam înghesui în Miata – care nu aveau să fie prea multe, dată fiind decizia noastră idioată de a ne urca toți cinci într-o mașină construită pentru patru persoane, dintre care două ar fi trebuit să fie copii sau pitici.

Ne-am dus acolo într-o vineri noaptea în octombrie, când unchiul și mătușa ei aveau să fie la o gală în Burlington în cinstea spitalului unde tatăl ei era chirurg. Verii ei erau

amândoi plecați la colegiu, prin urmare casa trebuia să fie goală. Urma să mergem acolo, să deschidem ușa cu cheia lui Missy, să oprim alarma și să umplem mașina cu lucruri. Nici măcar nu ne-am deranjat să parcăm cu botul spre ieșire – știți voi, poziția de „evadare”. Ne-am gândit că, în cel mai rău caz, mătușa și unchiul lui Missy nu aveau s-o creadă că nu avea legătură cu jaful, dar că nu ar fi genul de persoane care să spună poliției că o bănuiau pe nepoata lor.

Sistemul de alarmă era protejat contra idioților, dar noi eram mai rău ca idioții. Era genul acela de sistem care are cutii micuțe la ferestre și la uși care te anunță dacă au fost deschise și niște senzori de mișcare pe tavan la primul și al doilea etaj. Dacă deschizi ușa când e pornit sistemul, mergi la tastatură și tastezi câteva numere, după care sistemul se oprește singur. Ai la dispoziție cam un minut să tastezi numerele.

În noaptea jafului, minutul acela a părut că durează și o secundă, și o oră. Tastatura era în holul din față și, de cum am intrat și ne-am rostogolit oarecum înăuntru, am auzit vocea robotică a unei femei care ne spunea să dezactivăm alarma. La început am râs pentru că eram destul de drogați. Vocea părea desprinsă dintr-o dramă SF de proastă calitate transmisă pe canalul Spike. Pe urmă ne-am dat seama că Missy încerca să apese pe butoane cu mânuși pe mâini și că apăsa pe câte două butoane odată. (Apropo, toți purtam mânuși. Ne uitaserăm cu toții la destule filme cu polițiști la televizor ca să știm că nu trebuia să facem sex pe paturi, să folosim toaletele sau să lăsăm amprente pe undeva. Nu trebuia să scăpăm vreun flacon de pastile sau un pachet de țigări. Privind în urmă, Missy nu avea de ce să poarte mânuși pentru că amprente ei *trebuiau să fie* peste tot în casă pentru că locuise acolo o vreme. Dar, repet, nimic legat de jaful acela nu era gândit cum trebuie.) Așa că Missy greșea întruna codul de la alarmă. Apoi, fie pentru că purta mânuși, fie pentru că nu-i funcționa memoria, și-a dat seama că uitase codul. Nu inventez nimic. Nu își amintea numerele, ordinea lor sau cuvântul pe care îl formau numerele dacă folosea litere în loc de cifrele de pe tastatură.

Și atunci a început nebunia cu adevărat.

În general, nu arătam și nu mă comportam ca o adolescentă rebelă. Ca o pierde-vară? Mai degrabă. O persoană care nu se ridică la înălțimea potențialului? Ar fi putut fi al doilea meu nume. Dar, de exemplu, nu făceam tot felul de tâmpenii cu părul meu. De fapt, nu făceam nimic, dacă nu pui la socoteală faptul că nu-l spălam cu zilele pentru că nu aveam casă sau pentru că eram drogată. Dar multe fete ca mine fac adevărate declarații cu părul lor (deseori, declarația aceea e

unde va între „Tocmai am văzut un film de Tim Burton și vreau să arăt ca Mireasa Moartă” și „Am nevoie de mult ajutor și nu știu cum să-l cer”). Își rad părul sau și-l vopsesc, ori își fac țepi. Își fac codițe împletite sau se tund în stil Mohawk. Dar eu nu voiam să atrag atenția în felul acela. Adică, nici măcar nu sunt sigură că voiam să atrag atenția cuiva. Tot ce voiam era ca părinții mei să renunțe la băutură. Să fie fericiți. Voiam să-mi dau seama de ce creierul meu nu părea să funcționeze ca al celorlalți.

Dar eu și părinții mei găseam tot felul de motive pentru care să ne certăm și uneori se comportau într-un fel de rahat. Iată o amintire la care mă gândesc deseori. Și, ca să fim cinstiți, probabil că mă gândesc la asta pentru că a fost unul dintre momentele când chiar nu făcusem nicio greșală. Am destule amintiri în care eu eram vinovată și mă bântuie și acelea. Promit că ajung și la ele. Dar de data asta? Eram doar un copil aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Era într-o vineri seara, eu aveam doisprezece ani. Eram în clasa a opta și se întâmpla prin martie. Fusesem acasă la prietena mea, Lisa Curran, să ne uităm la Filme pe YouTube (mă puteam uita la avanpremierele filmelor ore în șir) cu ea, cu mama ei și cu altă prietenă, o fată pe nume Margie, și să facem prăjituri. Mamei Lisei îi plăcea să facă prăjituri. Nu făceam întotdeauna lucruri din astea drăguțe, ca prăjiturile, dar în seara aceea asta făceam, din întâmplare. Pe la unsprezece noaptea a venit tatăl lui Margie s-o ia acasă. M-am gândit că trebuie să vină și tata după el. Când mă lăsase acolo, îl rugasem să mă ia la unsprezece. Dar ora unsprezece s-a făcut unsprezece și un sfert, apoi unsprezece și jumătate. Știam că mama Lisei voia să se culce, așa că devenea din ce în ce mai jenant. În concluzie, am sunat acasă și mi-a răspuns mama, ceea ce m-a mirat pentru că, de obicei, la ora aceea dormea dusă. Dar i-am recunoscut imediat tonul vocii: gros, controlat, răgușit, ca atunci când voia să pară că nu băuse. Am întrebat-o dacă putea veni unul dintre ei să mă ia și mi-a spus că vine ea imediat. A spus că își imaginase că mă aduce tatăl lui Margie, ceea ce era o mare minciună.

Aleea din fața casei familiei Curran era destul de scurtă. Locuiau cam la șase kilometri de noi într-o fermă pe care tatăl Lisei, pilotul, o restaurase când era mai tânăr. Dar, la fel ca toate fermele, era destul de aproape de drum. Așa că am văzut farurile Subaru-ului mamei când venea în viteză, apoi am auzit frânele când a lipit pedala de podea și a încercat să vireze ca să intre pe alee. A reușit, cu greu. Dar a lovit cutia poștală, scoțând-o de pe stâlpul de lemn. Aveau să mai treacă niște ani până când i-am zgâriat mașina mamei lui Philip cu cheia, dar

mai văzusem asemenea zgârieturi și partea dreaptă a mașinii noastre arăta de parcă o zgâriase un puști într-o parcare. Abia a doua zi am văzut cât de mare era paguba, dar chiar și noaptea ne-am dat seama cât de zgâriată era și că avea o îndoitură zdravăănă.

Cu siguranță auziserăm cu toții bufnitura scurtă, zgomotul de metal care se lovește de metal, când a izbit cutia poștală.

— Parcă a tras vânturi un robot, a spus Lisa, ceea ce era destul de amuzant și de adevărat.

Desigur, mamei Lisei nu i s-a părut la fel de amuzant. Era îngrijorată și a fugit afară. Mama nici nu apucase să coboare când am înconjurat toate trei mașina: ele pe partea șoferului, eu pe partea cealaltă. Toate eram îmbrăcate cu blugi și pulovere – de fapt, Lisa purta un hanorac cu Bruins –, dar mama era în cămașă de noapte. Când am deschis ușa pasagerului ca să urc în mașina, s-a aprins lumina și am văzut că mama purta o cămașă alb-gălbuie cu flori albastre, marca Lanz, dar era acoperită de vin roșu. Nu știu cum ne-am dat seama toate că era vin roșu, nu sânge. Cred că amintirea ar fi mai dramatică dacă m-aș preface că am crezut că era sânge. Dar niciuna dintre noi nu s-a gândit la asta. Și știu lucrul acesta fiindcă am vorbit mai târziu cu Lisa despre asta. Știam că era vin.

Dar scena era la fel de tulburătoare.

La vârsta aceea, nu vorbisem cu Lisa sau cu mama ei despre felul în care beau ai mei și despre cum se certau. Îmi era jenă, rușine, tot tacâmul. În unele nopți încercasem să diluez cu apă scotch-ul sau vodca, turnând un pic de alcool în chiuveță și înlocuindu-l cu apă. Studiam cu atenție eticheta ca să am semn: un kilt, o navă, litera S. În câteva ocazii, nu s-a întâmplat nimic deosebit, pentru ca mama și tata se gândiseră deja că beau prea mult și își spusese că o vreme aveau să bea numai vin. Dar lucrurile nu s-au îmbunătățit prea mult, pentru că apoi au început să bea Chardonnay sau Malbec, ca și cum vinurile erau diverse feluri de Gatorade. Mama prefera vinul alb, tata pe cel roșu. În noaptea aceea erau într-o etapă în care beau vin. Faptul că avea cămașa de noapte îmbibată cu vin roșu era un semn rău, pentru că era puțin probabil să fi băut vin roșu și să-l fi vărsat pe ea. Îl vedeam pe tata cu ochii minții cum arunca în ea cu paharul de Malbec de parcă încerca să stingă un foc de tabără.

— Mira, ești în regulă? a întrebat-o mama Lisei, bătând în geamul de la portiera șoferului.

Lisa alerga spre capătul aleii, încercând să vadă unde era cutia poștală. A găsit-o, deși era întuneric. Nu era prea întuneric din cauza lunii. Eu stăteam cu portiera din dreapta

deschisă, neștiind dacă să urc și să merg acasă sau să o ajut pe prietena mea să recupereze ce se mai putea salva din cutie. Momentul era destul de stânjenitor.

Mama a coborât geamul și s-a uitat la mama Lisei. Avea o expresie goală pe față; era ca și cum se uita la un teanc de corespondență inutilă. Nu îi părea rău că stricase cutia poștală și că avariase mașina. Nu se înfuria pe ea însăși. Nici măcar nu-și dădea seama că era o privești jalnică – și nu doar pentru că mașina mirosea ca o distilerie și cămașa ei arăta de parcă se costumase într-un personaj din serialul cu zombi *Walking Dead* pentru Halloween.

— Mira? a întrebat din nou mama Lisei.

Din capătul aleii am auzit-o pe Lisa strigând „Sfinte Isuse! Cutia arată de parcă a lovit-o un camion! A ajuns tocmai în tufele de liliac!”

— Ce-ar fi să vă duc eu cu mașina pe tine și pe Emily? a sugerat mama Lisei. Stai să iau cheile...

În Teritoriile de Nord-Est e o glumă despre vreme: Dacă nu-ți place vremea, așteaptă o clipă. Ideea e că aici vremea se schimbă foarte repede. Temperaturile scad ca și când ai arunca pietre în apă în unele zile din ianuarie. Furtunile se stârnesc din senin în iulie. Cam așa era și temperamentul mamei mele. Nu m-a lovit – nici măcar o dată. Nici tata nu m-a lovit. Dar câteodată ei doi săreau unul la celălalt ca boxerii, de obicei pentru că unul dintre ei apăsa pe butonul greșit: era ca și cum călcau pe teren minat. „Nu faci niciun efort, de asta nu ai prieteni.” Un minut erau calmi. Apoi? Se dezlanțuia iadul. „Aș putea să fac munca asta și în somn. Și-apoi, n-am băut decât vreo două, așa că lasă-mă dracului în pace.” Când mama Lisei s-a oferit să ne ducă acasă cu mașina, a apăsat butonul greșit.

— Sunt în regulă! s-a răstit mama și atunci expresia ei nu mai părea deloc goală.

Era furioasă ca un cimpanzeu care e în stare să-ți smulgă fața. Desigur, era beată. Acum nu mai avea de gând să încerce măcar să pretindă că nu era. Nu avea de gând să ridice nevinovată din umeri ca și când încerca să spună: „A, stropul acesta de vin de pe cămașă? Sunt așa de neîndemânatică! Am vărsat un pahar când am întins mâna spre telefon. Ce prostuță sunt!”

— Nu mă judeca, Sally! Nici să nu te gândești să mă judeci! s-a războit ea la mama Lisei, apoi a apucat clanța și se pregătea să deschidă ușa și să coboare.

Eu urcam deja în mașină și încercam să trag centura, dar am încercat să calmez situația.

— Hai să mergem, mamă. Sunt cam obosită.

Probabil că nu aveam nicio șansă, dar nu m-a ajutat nici faptul că exact atunci a apărut Lisa având în mână cutia poștală stâlcită. Ea n-a spus nimic, dar a făcut-o mama ei.

— Uite ce e, nu e mare lucru, dar nu ești capabilă să conduci acum, Mira...

Mama a împins ușa, izbind-o așa de tare pe mama Lisei, încât aceasta a căzut pe spate pe asfalt.

— Mamă! a strigat Lisa, aruncând cutia pe alee, de unde a ricoșat în portieră.

Mama aproape că s-a împiedicat când s-a ridicat în picioare, clătinându-se.

— Sunt în regulă, draga mea, a zis mama Lisei, dar era șocată și se uita la palma stângă de parcă nu o recunoștea. (A doua zi avea o bucată de tifon peste rană, dar insista că nu se tăiasse prea tare.)

Apoi s-a uitat în sus la mama, care o privea la rândul ei. Limbajul trupului mamei mele spunea: „Dacă te ridici, te bat de te usuc!”

— Dacă vrei, Emily poate să rămână aici peste noapte, a spus mama Lisei.

Dar știam cât de bună o să pară ideea asta. Așa că am zis:

— Hai să mergem, mamă. Te rog. Vreau să merg acasă. Plângeam, dar speram să nu-și dea seama de asta după voce.

Și iată la ce mă refer când vorbesc despre mama și despre vreme. Ceva în glasul meu a ajuns până la ea. Undeva în mintea ei s-a produs un declic când mi-a auzit vocea tremurând; brusc, și-a dat seama ce făcea. A văzut ce se întâmpla dincolo de ea.

A îngenuncheat și a luat-o în brațe pe mama Lisei. Spunea întruna: „Îmi pare așa de rău! Îmi pare așa de rău!“, iar mama Lisei a bătut-o încet pe umăr și i-a spus să intre în casă să bea o ceașcă de cafea.

Mama a intrat. Eu și Lisa am mâncat prăjituri și ne-am uitat la un episod din *Gossip Girl*.

Apoi eu și mama am plecat.

Culmea, drumul spre casă nu a fost înspăimântător. Mama a condus cu vreo treizeci de kilometri la oră.

A fost un adevărat șoc când Poacher ne-a pus pe mine și pe Andrea să furăm prima dată sticle de Tide. Da, Tide. Detergentul de rufe. Voia să ne ducem în magazinele din oraș – la Grand Union și la Price Choppers și Hannafords’, ba chiar și la Wal-Mart în Williston – și să ieșim de acolo cu bidoanele acelea uriașe de patru litri de detergent. A spus că nicio casieră nu avea să ne deranjeze la supermarket. Iar la Wal-Mart, una

dintre noi trebuia să stea la palavre cu moșul de la intrare și cealaltă să iasă pur și simplu din magazin cu detergentul.

Mi-am imaginat că substanța aceea avea să fie ingredientul vreunui drog pe care îl prepara el sau altcineva. Așa că i-am spus: „Vrei detergent praf, nu?” Dar el a zis că nu, era bun și cel lichid. Nu conta decât să venim acasă cu cele mai mari recipiente pe care le găseam.

Până la urmă, am ajuns să furăm treizeci și două de bidoane cu detergent în valoare de aproape șase sute de dolari. Avea absolută dreptate: nu ne-a oprit nimeni.

Și îmi spunea adevărul că nu folosea detergentul ca să producă vreun nou soi de metadonă. Îl vindea din nou la două magazine mici din North End și la unul de pe drumul spre Mallets Bay pentru zece dolari pe bidon – asta însemna un profit de trei sute douăzeci de dolari.

— Oamenilor le place detergentul Tide, ne spunea el mie și Andreei. E un lucru tare ciudat.

În noaptea aceea nu am fost nevoite să ne-o tragem cu cine nu voiam. Totul era în regulă și nu am adormit plângând, nici nu am avut nevoie de chimicale.

Capitolul șapte

Cel mai frig a fost în noaptea petrecută în iglu când erau minus douăzeci și șapte de grade și vântul care bătea dinspre lac se auzea ca un ferăstrău. Dar furasem câteva încălzitoare de mâini și de picioare de la magazinul de schi de pe Main Street în după-amiaza aceea. Fiecare se menține cald timp de o oră sau două după ce sunt expuse la aer, iar eu i le tot dădeam lui Cameron sau – după ce adormea el – i le băgăm în sacul-mumie. Îl lăsam să scoată capul afară din iglu numai după ce își puneă masca de lână. Îi acoperea tot în afară de ochi și de gură, ceea ce e foarte important când e așa de frig. E esențial să te acoperi cât mai mult.

A doua zi am furat un aragaz Sterno mic, de camping, dar nu ne ajuta prea mult să ne încălzim. Poate ar fi fost grozav dacă aveam chef de gătit, dar afară era prea frig pentru așa ceva. În general, mâncam batoane cu proteine, fructe și crochete de brânză, care sunt foarte ușor de șterpelit. Voiam să mă asigur că Cameron primește destule fructe și calciu.

Uneori eram un protector complet nepotrivit (era să scriu soră mai mare), dar nu și în nopțile acelea. Îmi era dor de casă și eram tristă – și nu știi ce înseamnă să-ți fie dor de casă până când nu știi că nu vei mai ajunge niciodată acolo. Dar uneori cred că mă descurcam cel mai bine atunci când totul părea să meargă prost.

Când am plecat de la punctul de transfer, planul meu era să merg cu bicicleta spre nord pe Ruta 5 prin Coventry și să încerc să ajung acasă. Chiar dacă părinții mei erau morți, mai era și cățelușa mea. Și o voiam. Mă temeam pentru ea. Așa că aveam de gând să mă întorc la Reddington să o salvez pe Maggie.

Privind în urmă, planul meu era de-a dreptul cretin. Dar nu gândeam limpede. (La drept vorbind, *chiar* nu gândeam limpede, pentru că îmi imaginam că aveam să dau peste ai mei pe drum, în mașina lor Subaru. Chiar așa credeam. Că aveam să-i găsesc mergând în direcția opusă, încercând să-i ajungă din urmă pe copiii de la Academie și că Maggie avea să fie pe bancheta din spate. Chiar mă uitam în lungul drumului după mașina noastră. Nu-i așa că e o nebunie?) Parcursesem doar vreo trei kilometri când am ajuns la primul punct de control. Erau doi paznici din Gardă în costumele de protecție și un șir de conuri portocalii de direcționare a traficului pe banda dreaptă. Unul dintre cei doi paznici rotea brațul, făcând semn vehiculelor care plecau din Teritorii să continue deplasarea, pe când celălalt stătea în fața conurilor cu pușca agățată în umăr

ca o santinelă. Vi i-aș descrie pe tipii ăștia, dar ar trebui să inventez. Nu reușești să vezi prea multe prin masca de la costumul de protecție. Dar aveam senzația că erau tineri și duri, amețiți de importanța muncii lor. Presupun că, dacă ești un dependent de adrenalină din Vermont, nimic nu poate fi mai bun ca un accident nuclear.

— Alo, ia-o în sens invers, domnișoară! mi-a spus cel cu pușca în momentul în care am ajuns lângă el și am coborât de pe bicicletă.

Prin măștile acelea, vocea nu seamănă cu cea a lui Darth Vader, dar se aude puțin înfundată. Trebuia să strige și răsuflarea îi aburea viziera.

Când am început să-i răspund, eram destul de calmă. Încercam să par foarte rezonabilă.

— Îmi pare foarte rău, am început eu. Mă întorc repede. Câinele meu e acasă și cred că părinții mei au plecat. Trebuie să-l salvez.

— Nici vorbă, a spus el. Nimeni nu are voie să treacă.

— Înțeleg. Dar mă întorc repede. Știu că e periculos. De asta...

— Uite ce e, trebuie să faci cale întoarsă, fetițo. E un ordin!

Probabil cuvântul *ordin* m-a scos din sărite. După cum se bucurau să spună, de-a lungul anilor, psihologii și îndrumătorii mei oricui îi asculta, eu nu reacționez bine la comenzi. Așa că m-am răstit la el.

— Las-o naibii! i-am zis. Da? Bine! Lasă-mi câinele să moară acolo!

Pe urmă m-am urcat pe bicicletă, ca și cum voiam să fac ce spunea el, dar, în loc să mă întorc, am încercat să trec pe lângă el și să îmi continui drumul spre casă. Ce putea să facă, să mă împuște?

Ei bine, nu m-a împușcat. Dar s-a mișcat repede și m-a apucat de spatele bluzei înainte să pedalez trei metri. Când a tras de material, m-a răsucit și am căzut. S-a împiedicat și el, dar nu a ajuns pe marginea drumului ca mine.

— Ce naiba, fato! a zis el, uitându-se la mine. Am spus că nu te poți întoarce acolo! Ți-ai pierdut mințile?

— Nu! Vreau doar...

— Știu, vrei să-ți iei câinele, înțeleg. Dar nimeni nu are voie să se întoarcă acolo. Doamne, toată lumea se străduiește să plece!

Îmi amintesc că am dat să spun ceva despre Maggie și simplul fapt că i-am pronunțat numele m-a făcut să plâng. Mă văităm că îmi voiam câinele, îi voiam pe părinții mei și voiam să mă duc acasă.

— Cum te cheamă? m-a întrebat el Unde crezi că sunt părinții tăi?

Până să răspund eu, celălalt tip, cel care dirija traficul, a strigat:

— N-avem timp de asta, Rick! Urc-o într-o mașină care merge în sud – orice nenorocită de mașină – chiar acum!

Eu și Rick ne-am uitat o secundă unul la altul, după care a dat drumul puștii și a încercat să mă ajute să mă ridic. Își folosea mâinile ca pe un stivuitor, băgându-le sub brațele mele, ceea ce dura foarte tare. A fost mai mult din reflexul de apărare împotriva durerii, dar m-am dezlănțuit și i-am dat una peste coate ca la karate. Poate se temea că voiam să întind mâna după pușcă, deși nu-mi trecuse prin gând, așa că a făcut o mișcare înapoi. Am profitat de moment ca să ridic bicicleta și am pornit. Știam că nu aveam să ajung prea departe dacă încercam să o iau spre nord, spre casa mea din Reddington, așa că am luat-o spre sud. M-am gândit că erau prea ocupați să mă urmărească dacă mă îndepărtam de locul accidentului la fel ca toți ceilalți – și am avut dreptate. Nu au venit după mine.

Mi-am spus că voi găsi altă cale de a mă întoarce, un alt drum, că o voi salva pe Maggie. Dar în adâncul sufletului știam că asta nu se va întâmpla. Nu aveam cum să mă întorc. O lăsam pe Maggie în urmă și nu puteam să fac nimic. Plecam la fel ca toată lumea. Așa că pedalam și plângeam, spunând cu glas tare, ca și cum mă putea auzi: „Îmi pare rău, Maggie, îmi pare așa de rău”.

Poate pentru că furasem bicicleta am parcat-o chiar în fața ușii unui magazin de cartier la vreo zece kilometri de punctul de control, ca să o pot vedea dinăuntru. Oamenii erau cam disperăți și nu voiam să o fure altcineva de la mine. Patronii magazinului se pregăteau să închidă pentru că și ei trebuiau să evacueze zona. Dar nu știau dacă să cedeze siguranței sau lăcomiei. Nu eram singura persoană care spera să cumpere repede ceva. Eram cinci persoane la rând când a intrat șeriful și toți păreau să fi luat ultimele rezerve de apă și de Gatorade din magazin. Descoperisem că aveam doi dolari la mine, de ajuns pentru o ciocolată Tiger's Milk.

Șeriful era un tip burtos și purta o mască de oxigen. Noi ceilalți trăgeam în piept aerul intoxicat de radiații. Dar el și-a scos masca din jurul gâtului și le-a spus bărbatului și femeii din spatele tejghelei:

— Trebuie să închideți acum! Lăsați-i pe oamenii aceștia să cumpere ce vor, dar nu mai dați voie nimănui să intre. Vreau să încuiați și să vă vedeți de drum în două minute.

Cei doi au încuviințat, iar femeia, care presupun că era proprietara magazinului împreună cu soțul ei, mi-a spus după ce i-am întins cei doi dolari:

— Cum te cheamă?

Avea vreo cincizeci de ani și încerca să pară mămoasă.

— Emily Shepard, i-am răspuns din reflex.

— Shepard. Tocmai am auzit la radio numele acesta, mi-a spus bărbatul de lângă ea, încercând să-și amintească în ce context. Apoi a pocnit din degete și a vorbit mai departe: Tatăl tău... părinții tăi... Pe urmă s-a oprit brusc. A tăcut în mijlocul frazei.

Cel din spatele meu, un tip înalt și slab de vreo treizeci de ani, cu șapcă verde John Deere și care părea deja foarte agitat, m-a apucat de umăr și m-a întors ca să se uite la mine.

— Tatăl tău a făcut asta? a spus el, pe jumătate întrebându-mă, pe jumătate făcând o afirmație hotărâtă.

Preț de o clipă n-am spus nimic. Deodată, toți cei de la rând au început să țipe, fie la mine, fie unul la altul. Era un haos. În spatele lui era un cuplu, o femeie și un bărbat care erau destul de în vârstă ca să îmi poată fi părinți, dar care arătau cam înspăimântător, și m-au apucat fiecare de câte o mână, iar femeia s-a apropiat de mine și mi-a spus cu respirația cea mai împuțită de bere din lume:

— Ne-am pierdut casa! Din cauza nenorocitului de taică-tu, ne-am pierdut casa! Ce-ai făcut?

Instinctiv, m-am zbatut să scap și m-am uitat la șerif, care încerca deja să intervină între mine și cei doi neisprăviți. Mi-am dat seama că era nervos și la început m-am simțit ușurată pentru că urma să îi pună la punct pe nebunii aceia. Nu. De fapt, era nervos din cauza mea.

— Domnișoară, trebuie să stăm de vorbă cu tine. Trebuie să vii cu mine chiar acum.

— Dar eu n-am făcut nimic!

— N-am spus că ai făcut ceva. Dar trebuie să știm ce s-a întâmplat. Trebuie să aflăm ce știi. Vino cu mine.

— Mă arestați?

— Ai făcut ceva rău?

Privind în urmă, probabil că era sarcastic – *De ce să te arestez? Doar nu ai făcut nimic rău.* Dar cei din magazin se uitau la mine și țipau că muriseră oameni și că aveau să moară și ei, că își pierduseră casele, iar eu nu auzeam decât cuvinte precum *cancer*, *ruinați* și *accident*. Cuvinte precum *tată*. Oamenii aceia nu mă cunoșteau pe mine sau pe tata, dar ne urau pe amândoi. Mă urau. Și mi-am amintit ce auzisem la punctul de transfer.

O familie întreagă. Al dracului de dezgustător.

O să mușamalizeze tot. O să dea vina pe oamenii morți.

Aveau o fiică. O vor pune să depună mărturie. Să spună ce alcoolice era tatăl ei.

— Nu, i-am răspuns șerifului. N-am făcut nimic.

Dar nu știu dacă a înțeles ce i-am spus pentru că oamenii din spatele lui voiau să mă linșeze, iar alți oameni intrau în magazin ca să încerce să cumpere provizii, sperând că vor mai găsi pâine și apă. Șeriful a strigat la proprietari:

— Vreau ca oamenii ăștia să iasă acum! Și vreau să încuiați ușa aia! Mă auziți?

Și atunci am fugit. Am profitat de secunda aia ca să scap. Nu știam ce mă aștepta, dar era clar că toată lumea mă ura și că îl ura și pe tata și chiar dacă nu mă arestau, aveau să mă forțeze să spun lucruri oribile despre familia mea. Când șeriful a încercat să împingă gloata deoparte și să îi convingă pe patroni să încuie ușa, am rupt-o la fugă. Nu am privit în urmă când au strigat să mă opresc și nu am îndrăznit să mă întorc pentru că o milisecundă era de ajuns ca să mă prindă. Am sărit pe bicicletă și am pedalat cât de repede puteam, strecurându-mă ca o nebună prin traficul aglomerat. Vreau să spun că nu m-am uitat înapoi decât după câțiva kilometri.

Cum spuneam, am pedalat cu greu, mai ales după ce a trecut efectul adrenalinei. Știam câțiva băieți din școală care erau bicicliști adevărați: se înfîneau în pedale cu încălțările acelea speciale și purtau tricouri galbene de ciclism. Bicicletele lor cântăreau cât o pisică grasă sau un câine mic.

Bicicleta furată de mine nu era așa. Era o bicicletă de munte. Și mi-am dat seama destul de repede că o bicicletă ca aceea e groaznică dacă încerci să urci un munte pe ea. Ar trebui să le spună biciclete de teren. Sau biciclete pentru drumuri drepte. Dar avea multe viteze și asta m-a ajutat un pic. Când ajungeam să nu mai pot urca dealul nici măcar în viteză pentru bunicuțe, mă dădeam jos și mergeam pe lângă bicicletă. Încercam să mă bucur de faptul că măcar nu ploua.

Pe lângă asta, au fost niște porțiuni de drum în primele două ore în care oricum nu puteam merge prea repede. Drumurile erau încă pline de oameni care încercau să scape. Era atât de trist. Șiruri întregi de locuitori din Vermont care erau îngroziți de radiații sau de faptul că erau pe punctul de a pierde tot ce aveau. Uneori, cei care erau bicicliști mai buni decât mine mă întreceau. Alteori, treceam eu pe lângă plimbăreți. Mormăiam toți unii la alții. Niciunul dintre cei cu mașina nu s-a oferit să mă ia pentru că de multe ori scoteam un timp mai bun ca ei – deși, după cum spuneam, nu mă mișcăm prea repede. Trăgeam cu ochiul în mașini și camioane, iar fețele oamenilor spuneau tot adevărul: amortire, groază și șoc. Priveam la lucrurile pe care le consideraseră importante și pe care le luaseră cu ei: calculatoare – de birou și laptopuri – tablouri, albume foto, perne, pături, pungi maronii de

cumpărături. Bidoane de patru litri de apă. Apă și calculatoare: toate astea mă fascinau. Mulți dintre cei care nu erau la volan erau atenți la iPaduri și tablete, citind știrile.

Mai erau și o mulțime de animale și toate mă făceau să mă gândesc la Maggie.

Era ca și cum încercam să ajungem toți la mal cu o arcă, înainte ca totul să se ducă de râpă.

Când mă gândeam la alte lucruri în afară de familia mea sau la faptul că fugisem, mă gândeam la felul în care furasem bicicleta. Nu mai furasem nimic până atunci. Nici măcar nu eram genul acela de copil care băga în buzunar câte un flacon de Bubble Yum de la magazinul general din Reddington. Cred că bicicleta a fost începutul unui drum alunecos care avea să mă aducă în cele din urmă în punctul în care aș fi furat orice ca să pot supraviețui.

Eram cumva mai speriată decât cei din mașini și camioane? Cred că da, în anumite privințe. Spre deosebire de ei, eu eram sigură că părinții mei tocmai muriseră. Eram convinsă că tata era responsabil pentru tot coșmarul acela. Sau cel puțin parțial responsabil.

Și mă simțeam scoasă în evidență. Aveam senzația că oamenii mă urmăreau. Dar era asta o scuză pentru furtul bicicletei? Probabil că nu. Era însă o explicație. Aproape că începeam să delirez. Poate că arătam ca orice alt refugiat pe bicicletă, dar mă apropiam cu repeziciune de o cădere nervoasă care ar fi făcut-o pe cea de la punctul de control să pară o joacă.

Desigur, într-un târziu, traficul s-a eliberat. Mulți oameni se îndreptau spre vest, apoi găseau diverse drumuri care duceau spre sud și mașinile se dispersau. Șirul era neîntrerupt și se îndrepta în aceeași direcție (cât mai departe), dar începea să se miște. Se făcuse deja după-amiază târziu, dar eram în iunie, așa ca soarele avea să apună abia peste câteva ore. O parte din mine începea să se întrebe ce aveam să fac după lăsarea întunericului. Să mă opresc? Să dorm? Să merg mai departe? Și dacă era să mă opresc, unde puteam să o fac? Habar nu aveam dacă radiațiile mai cădeau peste mine, așa că am decis să merg mai departe. Acum voiam doar să plec cât mai departe de teritorii, la fel ca toți ceilalți.

Pe la cinci și jumătate am ajuns la alt deal, m-am dat jos de pe bicicletă și am început să o împing. După aproape un kilometru, a oprit în dreptul meu un camion de pâine. Pe atunci nu aveam radar pentru chestii urâte ca acum, dar, privind în urmă, nu conta. Tipul de la volan purta o jachetă maronie cu ecuson cu numele lui și al brutăriei. Îl chema Sandy și părea să aibă cincizeci și cinci sau șaiszeci de ani, dar avea părul alb și

des și mâinile zbârcite care îmi aminteau mereu de fermierii pe care îi cunoșteam.

— Te duc undeva? m-a întrebat.

Am ezitat și el mi-a simțit reticența.

— Nu te mușc, a zis el. Înțeleg dacă nu vrei să urci. Dar am trei nepoate și doi nepoți. O parte sunt în Jeffersonville și ceilalți în Essex Junction. Sunt inofensiv, promit.

Brusc, mă simțeam epuizată. Tot aerul mi-a ieșit din plămâni ca dintr-un balon spart. Eram obosită, mi-era foame și sete. Incredibil de multă sete. Trecuseră ore întregi de când nu mai băusem o gură de apă. Am încuviințat.

— Da. Mersi, am mormăit eu, cu vocea obosită și răgușită.

A ieșit de pe carosabil la câțiva metri înaintea mea ca să îl poată depăși mașinile din spate, după care a oprit motorul. A coborât, a deschis ușile din spate și a urcat bicicleta, sprijinind-o între rafturile de pâine, briose englezești și chifle pentru hamburgeri. Când am urcat pe locul pasagerului, și-a dat seama că nu eram într-o stare prea bună. Fără să mă întrebe ce vreau, a întins mâna în lada frigorifică Igloo, mică și roșie, de unde a scos o sticlă de apă. Apoi s-a întins în spate și a luat o pâine din cel mai apropiat raft. I-a desfăcut legătura de plastic și mi-a întins două felii.

— Desigur, nu avem voie să facem așa ceva, a spus el, apoi a luat și el o felie. Dar cred că azi nu o să se supere nimeni.

Rămăsesem la jaf – cel în care aproape că am ajuns toți ca Bonnie și Clyde în fotografia aceea sinistră, alb-negru. E cea în care un membru al bandei stă pe câmp în lenjerie de corp cu jumătate de cap distrus de un glonț, dar e încă viu, iar soția lui e trasă de lângă el de un tip cu cravată și de un polițist. În poza aceea sunt sumedenie de polițiști, dar Bonnie și Clyde scăpaseră. Am văzut-o într-un documentar despre Banda lui Clyde Barrow la care m-am uitat cu Ethan într-o după-amiază. Ciudat, nu? A existat o perioadă în viața mea când mă uitam la canalul History după ore.

În fine, Missy și-a scos mânușile cu dinții și se pregătea să încerce din nou codul de la alarmă în casa unchiului și mătușii ei, dar Trevor a oprit-o.

— Nu! a strigat el și i-a dat peste mână. Amprente!

Missy a strigat că numerele dispăruseră pur și simplu, adică îi dispăruseră din minte, dar deja era prea târziu. Alarma a pornit, ca o alarmă de mașină, dar mult mai tare. Se auzea de pe veranda din față, practic chiar deasupra capetelor noastre. Era asurzitoare și știu că am țipat. La fel a făcut și Andrea.

Desigur, asta însemna că, în aceeași secundă, poliția locală era anunțată automat.

Trevor a ridicat mânușile lui Missy din hol, apoi ne-a tras pe toți în bucătărie. Credeam că vom fugi toți la Miata, dar cred că instinctul îi spunea doar să scape de țiuitul acela, ceea ce însemna că trebuia să fugă în direcția opusă. În bucătărie sunetul era mai puțin strident, dar tot destul de puternic. Trebuia să strigăm ca să ne auzim.

— Ar trebui să plecăm de aici, spunea PJ și îmi amintesc că dădeam din cap ca nebuna ca să-l aprob.

Dar Trevor a scuturat capul și a spus:

— Mai avem câteva minute până vine poliția, nu? Ne acordăm un răgaz de șaizeci de secunde și luăm cât putem și pe urmă...

Pe urmă a sunat telefonul de pe peretele din dreptul meu, sperându-mă. Trevor s-a uitat la numărul și numele de pe ecran și a văzut că erau cei de la agenția de pază.

— Cred că sună să vadă dacă am declanșat alarma din greșeală, a spus Missy, ștergându-se la nas.

Dintr-odată mi-am dat seama că nu încălcaseam nicio lege. M-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă Missy răspundea la telefon și spunea că venise acasă să ia ceva și uitase codul. Că era doar o alarmă falsă, nimic grav. Puteam apoi să ne întoarcem toți la Poacher, să ne drogăm și să ne încercăm norocul la altă casă în altă seară.

Dar robotul telefonic a preluat apelul înainte să apuc să spun o vorbă, iar cei de la agenție nu s-au ostenit să lase un mesaj. Acum nu mai era cale de întors.

— Bine, haideți la treabă: șaizeci de secunde! a spus Trevor, iar eu am urmat-o pe Andrea în bucătărie ca să furăm argintăria, în timp ce Missy a urcat la etaj ca să ia toate bijuteriile mătușii ei pe care le putea găsi (și presupun că mătușa ei avea ceva bijuterii, nu glumă).

Trevor și PJ au început să scoată din priză aparatul de citit discuri blue-ray și televizorul cu ecran plat din camera de zi, deși nu știu cum naiba aveau de gând să pună în partea din spate a mașinii un televizor cât o masă de biliard. Dar erau masculi, așa că trebuiau să încerce măcar, nu? (Iar eu? Aș fi scos din priză Xbox-ul și mi-aș fi văzut de drum.)

Eu și Andrea aveam niște saci de rufe din pânză cu sfori la gură și am început să aruncăm înăuntru sfeșnice, tacâmuri de argint și lămpi cu ulei care probabil erau din cositor. Era greu să te concentrezi cu alarma aia înnebunitoare care urla, dar nu era ca și cum făceam operații pe creier. Abia trecuserăm la treabă de vreo treizeci de secunde, băgând în saci cuțite, furculițe și linguri din sertare, când Andrea a dat drumul sacului și a înjurat.

— La dracu! Ochiul meu!

Apoi a fugit în baia de la primul etaj, lângă scări. M-am dus după ea.

— Am ceva la ochi! Parcă aş avea sticlă înăuntru! a spus ea, după care a dat drumul la robinet şi s-a uitat în oglindă. Ochiul ei stâng era de un roşu aprins. Când s-a întors spre mine, am văzut şi ceva care semăna cu o picătură de seu verde la marginea de lângă nas. Ce mama dracului? a ţipat ea. Mă doare al naibii de tare!

Am auzit-o pe Missy coborând de la etaj, apoi s-a oprit când m-a văzut stând în uşa de la baie.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Ochiul meu! s-a căinat Andrea. S-a întâmplat ceva cu ochiul meu! Mă doare şi nu văd nimic cu el!

— Nu vezi cu ochiul ăla? a spus Missy.

Până să răspundă Andrea, Trevor şi PJ au apărut în spatele nostru.

— Să mergem, a zis Trevor. Am terminat!

Avea în mână o vază, iar PJ ţinea o măsuţă de cafea. Cred că renunţaseră la televizor, dar tot au simţit că trebuiau să fure ceva ca să-şi plătească locuinţa. Însă măsuţa de cafea avea cam tot atâtea şanse ca şi televizorul să încapă în Miata.

— Nu văd! a strigat Andrea la noi. Nenorociţilor, nu pricepeţi? Nu văd! S-a întâmplat ceva!

Ştiam că Andrea era capabilă să o ia razna; fusesem martora uneia dintre crizele ei în ziua în care ne-am cunoscut la adăpost. (Să fim sinceri: după cum le plăcea psihologilor să spună, noi eram puţin prea impulsivi şi prea emotivi pentru binele nostru. Noi atrăgeam dramele. Vorbeam despre lucruri al naibii de serioase.) Dar situaţia era gravă şi nu s-a îmbunătăţit când Missy a certat-o pe Andrea, spunând:

— Ți-am zis, nu poți să dormi cu dermatograful la ochi!

Apoi Trevor a ţipat la ea că îşi dăduse mânuşile jos. S-a băgat între mine şi Missy, a oprit robinetul şi a început să şteargă chiuveta cu mâinile acoperite de mănuşi.

Dar Andrea a pornit apa din nou, a bătut din picior şi s-a prăbuşit pe gresie, lângă vasul de toaletă. Şi-a adunat genunchii la piept şi i-a cuprins cu braţele. Plângea în hohote şi spunea întruna că era în agonie, că avea să orbească şi că nimănui nu-i păsa. M-am aplecat, încercând să o îmbrăţişez şi să o ridic în acelaşi timp. Dar nici eu n-am reuşit mare lucru. Andrea era mai înaltă ca mine şi foarte încăpăţânată când voia. Era ca un obiect de neclintit.

— Andrea, trebuie să mergem, m-am rugat eu, iar gândurile îmi alergau prin cap în timp ce încercam să găsesc cuvintele potrivite.

Nu mă ajuta nici faptul că alarma aia stupidă ne suceea mințile tuturor. Te ducem la urgențe, am adăugat eu, ceea ce atunci mi s-a părut a fi o idee isteată. Desigur, acum îmi dau seama că ideea mea nu a fost tocmai genială. Dar orice om normal ar fi sugerat așa ceva, nu?

— Trebuie să te ducem la spital!

S-a uitat la mine – am văzut că ochiul ei chiar arăta dezgustător – și mi-am dat seama că pricepuse. Undeva s-a produs un declic. A pus o mână pe podea, pe cealaltă pe toaletă și s-a ridicat în picioare.

— În regulă! Hai să plecăm de aici, a spus Trevor, după care am luat-o la fugă și ne-am înghesuit în Miata.

Eu am apucat sacul Andreei, ducând două în spate, Missy îl avea pe al ei, dar am lăsat masa aceea ridicolă de cafea pe treptele de la intrare. PJ strângea vaza aceea la piept ca un copil cu ursulețul lui. Arăta ca un puști de cinci ani.

Missy conducea pentru că era mașina ei, iar Trevor stătea pe locul pasagerului. Eu, Andrea și PJ eram iarăși înghesuiți pe bancheta din spate, ceea ce mie îmi convenea, deși ajunsesem la mijloc. O țineam de mână pe Andrea și îi spuneam că totul avea să fie bine, că ea va fi în regulă, dar, de fapt, mă gândeam: „Ei bine, de asta ne-a dat Dumnezeu doi ochi. Ca să avem unul de rezervă dacă adormim cu dermatograful la ochi și orbim.” Dar n-am spus-o cu voce tare.

Missy tocmai băgase mașina în marșarier când am văzut luminile albastre care sclipeau pe alee. Cred că aleea avea vreo sută de metri lungime și era străjuită pe ambele părți de pini înalți de 1,8-2 metri. Era o vilă destul de nouă. Cât de dură era Missy? Fără să ne spună o vorbă, a oprit farurile și a țâșnit drept înainte pe alee, a intrat pe gazon și a călcat pe bucata de grădină pe care mătușa ei o numea grădina italiană de vară. Avea acolo roșii, busuioc, ardei. Chestii din astea. Dar tot mai erau cadrele de sârmă pentru roșii, deși acum erau goale ca bucățile stricate dintr-un gard de plasă, iar Missy le-a doborât la pământ. În lumina lunii, păreau sfărâmurile dintr-un film postapocaliptic cu zombi, ceea ce mă făcea să mă gândesc la Capul Abenaki și la cum trebuia să fi fost în Zona de Izolare în zilele acestea.

În timpul acesta, Trevor și PJ chiuiau ca niște cowboy la rodeo. Li se părea foarte amuzant. Parcă erau la Marea Evadare. Pe urmă, Missy a trecut prin grădina vecinului, lovind și leagănul de metal al unui copil. Nu era foarte târziu, iar luminile din casa vecinului erau aprinse – la fel și cele din casa următoare. Dar chiar dacă ar fi fost ora două noaptea, mă gândesc că alarma tot i-ar fi dat pe oameni jos din pat. (Altă dovadă că Missy ar fi putut fi o infractoare al naibii de bună,

dacă ar fi vrut: instinctul i-a spus să oprească farurile în timp ce gonea pe proprietatea vecinilor.) Cred că ne-am zdruncinat prin vreo șase curți, iar unele chiar arătau ca niște curse cu obstacole. Ca în „Amazing Race”²¹. Pe lângă leagăn și numeroasele grădini, mai erau și grămezi de bușteni, magazine din metal prefabricat, aparate de tuns iarba, cădițe pentru păsări și o masă de picnic cu bănci sudate. Erau scaune de lemn, tip fotoliu. Am văzut și o căsuță de jucărie de plastic; un chioșc de grădină. L-am lovit și pe acela, pentru că încercam să nu trecem peste un nisipar pe care Missy l-a văzut prin întuneric în ultima secundă.

În cele din urmă, am ajuns pe aleea cuiva și Missy a virat brusc la stânga, așa că, pentru o secundă, ne-am aflat pe asfalt doar cu două roți și era cât pe ce să ne răsturnăm – ceea ce ar fi stricat seara cu totul, pentru că niciunul dintre noi nu purta centura de siguranță, iar capota era coborâtă. Cred că mergea cu 65-80 kilometri pe oră, dar viteza e destul de mare dacă mergi noaptea, fără faruri aprinse, prin grădinile vilelor oamenilor bogați.

Îmi amintesc că am răsuflat ușurată când am intrat din nou pe șosea. Missy a aprins farurile și a încetinit foarte tare. Nu era sigură de limita de viteză, dar bănuia că nu trebuia să depășească 60 kilometri pe oră. Lăsasem în urmă și luminile intermitente, și alarma de la casă. M-am uitat la Andrea, care stătea cu capul plecat și cu mâinile pe ochi. Mă întrebam dacă plânsul avea să o vindece sau să-i facă mai rău și mi-am zis că avea să o ajute pentru că lacrimile puteau să spele mizeria din ochi.

Am mers mai departe până când am ajuns la o școală primară, iar Missy a intrat în parcare. Nu eram sigură de ce făcea asta – cred că niciunul dintre noi nu știa – așa că ne-a spus.

— O să scurtez drumul prin locul de joacă. Vreau să mă asigur că ajungem pe Dorset Street înaintea polițiștilor, a explicat ea.

Acolo s-ar fi putut termina seara noastră, dar Missy s-a hotărât să-și forțeze norocul. A ieșit în viteză de pe asfalt pe iarbă și ne-am lovit de o traversă de cale ferată transformată în ghiveci pentru flori. Ne-am lovit în așa fel încât nu ne-am oprit, nici măcar n-am făcut pană, însă PJ a zburat din mașină cu tot cu vaza pe care o ținea în brațe. Missy a apăsat frâna, a oprit mașina și am sărit cu toții după el. Chiar și Andrea.

Când am ajuns la el, stătea ghemuit pe o parte. S-a uitat la noi, s-a strâmbat și a închis ochii.

— Sunt complet distrus, a gemut el cu vocea aproape imposibil de auzit.

În aceeași clipă am văzut sângele care îi murdărea umărul și hanoracul gri. În jurul lui erau cioburi mici și mari din vaza spartă.

— A naibii căzătură, PJ, a spus Trevor și cred că așa încerca el să mai detensioneze situația. Poți să te ridici?

PJ nu a răspuns, așa că Trevor s-a așezat pe vine și a repetat întrebarea. De data asta, PJ a clătinat din cap.

— Lasă-mă un minut, a murmurat el.

— Bun. Bine de știut, a mormăit Trevor, mai mult pentru el însuși, apoi s-a întors și a oprit farurile mașinii.

Tot atunci, Andrea și-a amintit că ar fi trebuit să orbească – ceea ce chiar avea să pățească, din câte știam eu.

— Eu tot nu văd! a urlat ea isteric. Eu nu văd și vouă nici că vă pasă!

Apoi a căzut în genunchi, lângă PJ. Eu, Trevor și Missy am rămas în picioare vreo treizeci de secunde, încercând să ne dăm seama ce naiba trebuia să facem. Mi-era foarte frică pentru PJ. Mi-era frică pentru Andrea. Adică, eu chiar țineam la oamenii aceștia, oricât de distruși ar fi fost. Erau prietenii mei.

În mintea mea, acela e momentul care seamănă cu fotografia din documentarul cu Bonnie și Clyde. Niște criminali răniți care stau pe câmp, unul probabil că moare, celălalt orbește.

După jaful acela nenorocit, părinții lui Missy au venit să o ia acasă, dar au plecat doar cu mașina ei. Probabil știau că noi am spart casa unchiului și mătușii lui Missy, dar nimeni nu a depus plângere. Am câștigat vreo mie și ceva de dolari din lucrurile pe care le-am vândut, dar nu era nici pe departe cât de mult ne așteptam să câștigăm. Avuseserăm mult de furcă și ne asumaserăm multe riscuri. Dacă ne-ar fi prins, am fi avut probleme legale mult mai grave decât atunci când șterpeleam bidoane de Tide de la magazinele Grand Union sau Wal-Mart. Acea nu ar fi fost decât o infracțiune minoră dacă ne prindeau. Dar tot coșmarul acela idiot cu unchiul și mătușa lui Missy ar fi fost luat drept crimă.

Mai târziu în aceeași seară, i-am dus pe Andrea și PJ la spital, dar, ca să fim siguri, am mers aproape o oră spre sud, la spitalul Porter din Middlebury. Andrea era în regulă. Doctorul și asistenta care s-au ocupat de ei s-au purtat frumos, dar femeia de la recepție a fost o scârbă. De parcă era vina noastră că nu aveam asigurare. (Bine, era vina noastră. Dar, serios, chiar trebuia să ne țină o predică în clipa aceea?) La urgențe, Andreei i-au făcut anestezie locală, apoi i-au atins ochiul cu un tampon mic care a lăsat în urmă o vopsea portocalie. Andrea a

tipat ca și cum fusese înjunghiată într-un film de groază, pe urmă a strigat la doctor pentru că îi mirosea gura a cafea, dar doctorul a dat pur și simplu din cap și a spus că ar trebui să respire pe nas, după care a continuat să o examineze. (La asta mă refeream când am spus că era de treabă.) Era un bărbat de vârstă mijlocie, dar încă în formă, și atunci când se apropia de ea părea că se sărută. Era ceva foarte intim. Dar, desigur, nu s-a întâmplat așa ceva, iar Andrea s-a calmat într-un târziu și a devenit o pacientă cuminte. Doctorul i-a spălat ochiul cu ser fiziologic și i-a dat un unguent cu antibiotic. I-a mai spus și să nu mă lase să folosesc dermatograful ei.

Situația lui PJ era mai complicată, pentru că avea nevoie de cusături la rănilor uriașe pe care le avea pe braț și într-o parte. Mai avea și două coaste rupte. Vaza și căzătura aceea îl terminaseră. A trebuit să rămână peste noapte în spital.

A doua zi, când ne-am dus să-l luăm acasă, plecase. Pur și simplu a plecat fără să spună nimănui. I-am trimis mesaje, l-am sunat zile la rând, dar nu ne-a răspuns. În cele din urmă, am renunțat. Nu l-am mai văzut niciodată.

Capitolul opt

Acesta nu e cel mai important lucru pe care îl veți auzi de la mine, dar e posibil să fie cel mai interesant. Știați că multe dintre poeziile lui Emily Dickinson pot fi cântate pe melodia de la genericul serialului *Insula lui GiUigan*? Nu glumesc, vorbesc foarte serios. Când profesoara mea de engleză, domnișoara Gagne, mi-a spus asta prima dată, nu auzisem de *Insula lui GiUigan*. Dar ea mi-a explicat că era vorba de un vechi serial de comedie, așa că l-am căutat și l-am văzut pe YouTube. Se difuza la începuturile televiziunii: în anii 1960. În primul an, nici măcar nu au folosit film color, de aceea pare preistoric. Iar serialul e ridicol. Așa cum au mai spus mulți oameni înaintea mea, personajele eșuează pe insula asta în urma unui naufragiu și reușesc să construiască tot ce vor din nuci de cocos și bambus... dar, nu se știe din ce motiv, nu reușesc să-și repare barca. Cu toate astea, melodia de la început e atrăgătoare și o înveți destul de repede. Pun pariu că majoritatea o știți, mai ales dacă faceți parte din generația părinților sau bunicilor mei. Așa că, faceți o încercare.

„Nu m-am oprit
pentru Moarte
Și s-a oprit ea
pentru mine;
În trăsură eram
doar noi
Și Nemurirea.
Am mers încet,
nu se grăbea,
Iar eu uitasem
chinul și plăcerea
De dragul
politeții ei.”

Înțelegeți ce spun? Alegeți la întâmplare altă poezie de-a ei și vedeți ce se întâmplă. Funcționează de cele mai multe ori. Nu știu ce spune acest lucru despre poeziile lui Emily Dickinson sau despre serialele americane dintr-o anumită epocă, dar pe mine m-a ajutat foarte mult atunci când am încercat să învăț pe de rost poeziile mele preferate.

Mai poți cânta *Nu m-am oprit pentru Moarte* pe muzica unui cântec folk neplăcut, *The Yellow Rose of Texas*. Cred că știți și cântecul acela. Dați-i drumul: încercați să cântați poezia pe muzica din piesă. Ceea ce mi se pare mie cu adevărat interesant e că *The Yellow Rose of Texas* a fost scris, din câte se spune, despre o fată din Galveston, Texas, pe nume... Emily.

Câteodată totul pare să aibă legătură, nu-i așa?

Într-o zi o să întocmesc o listă de Fete Interesante cu numele Emily. Nu e nevoie să fie celebre. Doar interesante.

Sandy, tipul care livra pâine pentru brutăria aceea, nu intrase în tură când m-a luat în mașină în după-amiaza cu pricina. La fel ca toți ceilalți, încerca ori să scape, ori să ajungă la familia lui – ori amândouă. Se ducea la Jeffersonville, unde locuiau fiica lui, ginerele și doi dintre nepoții lui. Urma să se întâlnească acolo cu soția lui.

— Ce-ar fi să aștepti acasă la fiica mea să vină cineva din Burlington să te ia? a spus el. În curând se întunecă.

Îi spuseseam că eram studentă la Academia Reddington și că stăteam la internat fiindcă nu eram localnică, dar și că aveam bunici în Burlington. Părea așa de cumsecade încât aproape i-am mărturisit cine erau părinții mei, dar, după întâmplarea din magazin și lucrurile pe care le auzisem în zona de transfer, mă temeam de reacția lui. Așa că i-am spus că eram din Briarcliff – după cum aveam să mai repete de multe ori în anul acela. Când am ajuns acasă, m-am bucurat că nu îi spuseseam adevărul. Televizorul era pornit, iar soția, fiica și ginerele lui se uitau la un șir neîntrerupt de știri despre Capul Abenaki. La fiecare câteva minute, auzeam numele tatălui meu și niciodată nu era ceva de bine. Aveau filmări, imagini surprinse de pe partea canadiană, cu valuri întregi de fum care se ridicau deasupra reactorului. În fața centralei se afla lacul Memphremagog, iar apa era liniștită și întunecată, părând că se întinde la nesfârșit. Întotdeauna am avut impresia că era un lac foarte lung. Dar după ploi și inundații? Arăta uriaș, mult mai lat ca de obicei – pentru că *era* mult mai lat ca de obicei. Vedeam cât de mult crescuse nivelul apei în dreptul turnurilor de răcire. Niște capete seci dezbăteau severitatea exploziei și explicau hărțile și diagramele de pe ecran și (desigur) își spuneau părerea cu privire la cauza accidentului. Ploaia se oprise și toți păreau să fie de acord că totul ar fi fost în regulă dacă s-ar fi oprit cu o zi sau măcar cu o jumătate de zi mai devreme.

În plus, au sugerat ei, totul ar fi putut fi evitat dacă tata ar fi fost treaz. Dar cineva a spus apoi că nimeni nu știa sigur dacă fusese beat sau dacă alcoolul făcuse parte din ecuația dezastrului. Însă toți erau de acord că era vorba de eroarea operatorului. Ceva legat de condensatorul de izolare. Cineva, probabil că tata, îl oprise și apoi – din cine știe ce motiv – nu îl mai putuse porni. Existau martori printre supraviețuitori – oameni care fugiseră din clădire înainte să se producă

explozia. Tata murise, așa că era persoana potrivită pe care să se dea vina.

Fiica lui Sandy se măritase cu un bărbat pe nume Walter Thomas, iar casa familiei Thomas era mică, dar plăcută. Era o fermă zugrăvită în galben și verde și era evident că tuturor le plăcea să se dea cu snowmobilul. Aveau două aparate mari și două mici pentru copii – care erau mai mici decât mine – și o cameră întreagă dedicată îmbrăcăminte, echipamentelor și trofeelor pe care le câștigaseră copiii la concursuri de snowmobil. Pe fetiță o chema Melissa și era incredibil de deșteaptă. Era și o fire sportivă, dacă te luai după panglicile, medaliile și fotografiile care atârnau pe pereții din dreptul scărilor. Era evident că avea să devină o adolescentă tipic americană, bună la toate. Avea unsprezece ani. Fratele ei avea nouă ani și era mult mai liniștit. Eram prea amorțită ca să-mi formeze o părere clară despre amândoi, dar pe Melissa nu părea să o deranjeze faptul că aveam să dorm în noaptea aceea pe o saltea gonflabilă pe podeaua din dormitorul ei. Cred că atât a fost suficient pentru mine ca să o plac.

Din fericire, aveau două pisici și niciun câine. Dacă ar fi avut, cred că aş fi luat-o razna cu totul.

Așa că am făcut un duș, apoi am luat cina cu familia. Eram prea tristă, înspăimântată și obosită ca să spun prea multe, dar am mințit cu nerușinare și entuziasm cu privire la situația mea atunci când m-au luat la întrebări. La un moment dat, m-am dus în camera cealaltă și m-am prefăcut că vorbesc pe mobil cu părinții și cu bunicii mei inventați – deși pierdusem de mult telefonul ba chiar m-am prefăcut că o sun pe Lisa Curran. Trebuie să recunosc că, după aceea, m-am gândit să spun încă o minciună și să spun că telefonul meu nu mai avea baterie și că aveam nevoie să folosesc telefonul lor fix. După care, aveam de gând să o sun pe Lisa și să o implor să mă ajute. Dar ar fi trebuit să port conversația aceea de față cu familia, pentru că telefoanele fixe erau în camera de zi și în bucătărie, ceea ce ar fi însemnat să dăruim toată minciuna pe care o construisem cu grijă. Și acesta era un lucru pe care nu puteam să-l fac. Cel puțin, nu încă. Nu voiam să afle ce mincinoasă eram sau cine era tata.

Pe fiica lui Sandy o chema Bridget și era coafeză – dar cred că era cel mai puțin aranjată coafeza de pe planetă. Bridget Thomas spunea că adesea vopsea părul femeilor în albastru, ceea ce nu însemna că lucra cu adolescente excentrice, rele și disperate după atenție, ci cu doamne în vârstă. Era foarte cumsecade, la fel ca tatăl ei (ca toți cei din familie, de altfel). Urma să mă ducă a doua zi de dimineață la bunicii mei imaginari din Burlington, pentru că spusese că

amândoi aveau vederea slabă și nu prea conduceau mașina. Mi se părea un plan bunișor, deși nu era genial. Trebuia să inventez o grămadă de alte minciuni odată ce ajungeam în oraș. Trebuia să inventez o adresă sau să aleg o casă la întâmplare și să sper că nu era nimeni acasă. Apoi trebuia să explic cumva faptul că nu era nimeni acolo, una suficient de logică pentru ca Bridget să nu simtă nevoia să aștepte. Când eu și Melissa am stins lumina în dormitor pe la zece, încă nu-mi venise nicio idee.

— Ți-e frică? m-a întrebat ea deodată când ne întindeam în beznă. Din greșeală, era cât pe-acți să scriu „stăteam întins în beznă” dar cunosc diferența dintre a se întinde și a sta întins. Am avut un profesor în clasa a șaptea care m-a învățat. Lucram dintr-un manual și a citit cu voce tare următoarea propoziție: Tata întinde mocheta pe podeaua din bucătărie. Apoi s-a uitat la noi și a spus, prefăcându-se nedumerit: „Mocheta. Ce nume interesant pentru mama”. N-am uitat asta niciodată. Desigur, gândindu-mă cât de des m-am întins cu cineva după topirea Reactorului Unu, ar fi fost corect, de fapt, dacă aș fi scris că stăteam întinsă.

I-am turnat Melissei câteva gogoși în noaptea aceea, înainte să adoarmă.

Dar am recunoscut că îmi era frică.

— Și mie îmi este, a spus ea. Dar nu știu exact de ce. Se spune că radiația nu va ajunge până aici.

— Nu va veni, i-am spus. Vei fi în regulă. Toți vom fi în regulă. Dar nu credeam ce spuneam. Încercam doar să o fac să se simtă mai bine. Dacă aș fi fost sinceră, i-aș fi spus că era speriată pentru că nu conta ce spuneau *ei*. *Ei* nu știau ce să facă. Cumva, își dăduse și ea seama. Și eu înțelegeam, dar nu știam cum să-mi explic atunci că până și oamenii care nu erau complet distruși – cu alte cuvinte, toți cei care nu locuiau sau lucrau în apropiere de Capul Abenaki – se temeau de necunoscut. Nimeni nu știa ce aveau să însemne toate acestea pentru mâncarea noastră, pentru apă sau aer. Nimeni nu știa dacă urma să rămânem fără curent sau dacă aveau să se oprească bancomatele. Nimeni nu știa nimic.

În noaptea aceea nu am înțeles decât felul în care mă simțeam. Și ceea ce simțeam era groază.

Salteaua gonflabilă era destul de confortabilă, dar am avut un somn neliniștit. M-am trezit pe la cinci dimineața, chiar înainte de răsăritul soarelui, dar vedeam prin ferestrele de la dormitorul Melissei că cerul se lumina deja. Nu adormisem foarte adânc, așa că nu am trăit momentul acela „Oare unde

sunt?” când am deschis ochii. Știam exact unde sunt. Știam foarte bine că părinții mei muriseră.

În timp ce priveam cum lumina pătrunde încet-încet în casă, mi-am dat seama că avea să fie o zi frumoasă și însorită – prima de după mult timp. O zi însorită în iunie? Cândva, acest lucru era minunat. Acum era de ajuns ca să mă facă să zâmbesc.

Mă gândeam cum avea să fie când Bridget mă va întreba de adresa bunicilor mei la micul dejun.

Eu: Ăăă, nu știu sigur. Dar știu cum să ajung acolo.

Bridget: Ce număr de telefon au? Pot să-i sun.

Eu: Nu îl știu.

Bridget: Nu vrei să-l iei de la mama sau tată tău?

Eu: Pot să găsesc eu casa. Știu exact unde e. Doar că nu știu numele străzilor din Burlington.

Îmi imaginam că și Sandy îmi oferea o soluție. Că lua din mașină un GPS Garmin și că i-l dădea fiicei lui, după ce obțineam eu adresă de la părinții mei.

Așa că am ieșit de sub cearșaful albastru-deschis de pe salteaua gonflabilă, mi-am găsit hainele și m-am îmbrăcat. Toți cei din casă dormeau încă. Am mers în bucătărie în liniște, am găsit pe frigider un carnețel cu magnet pe care păstrau lista de cumpărături și am rupt prima foaie. Le-am scris un bilet de mulțumire. Le-am spus că e frumos afară și că prefer să merg cu bicicleta până în Burlington. Erau mai puțin de cincizeci de kilometri până acolo. (*Mai puțin.* Am ajuns în primele ore ale după-amiezii, dar eram praf. Mă dureau genunchii, fundul îmi amortise, iar spasmele îmi scuturau spatele.) În josul paginii mi-am scris numele: Abby.

Când abia făcusem vreo cinci kilometri, am început să mă întreb dacă aveau să fie destul de îngrijorați încât să cheme poliția. În imaginația mea vedeam anunțuri pentru persoane dispărute sau alerte pentru copii răpiți și întreg statul Vermont care căuta o adolescentă pe nume Abby Bliss. Mă întrebam cine avea să fie prima persoană care să mă caute pe Google și să descopere că Abby Bliss murise de o sută de ani.

Dar nu au sunat la poliție. Sau, dacă au sunat, ultimul lucru pentru care voia să se îngrijoreze vreun șerif sau polițist a doua zi după explozia de la Capul Abenaki era o adolescentă care a vrut să meargă cincizeci de kilometri pe bicicletă până la Burlington.

Câteodată am impresia că am vorbit prea mult despre pastile. Luam multe, dar fumam și multă iarbă. Odată ce făcea unul dintre noi rost de douăzeci de para’ – douăzeci de dolari pe

limba lui Poacher – îi dădeam pe orice fel de droguri aveam la îndemână.

Ca să știți și voi, nu am luat niciodată heroină. Poacher spunea că heroina e ca și când „Dumnezeu te pupă pe obraz”, dar pe atunci mă simțeam foarte mică și nu eram sigură dacă m-aș fi descurcat în cazul în care se apropia de mine ceva atât de mare precum Dumnezeu. În bucătărie aveam un sertar plin doar cu ace, linguri și bucăți de vată. Mă cam speria sertarul acela.

Cât despre metadonă? M-am uitat odată la Trevor și la PJ care încercau să o prepare într-o sticlă de un litru de pepsi și m-am îngrozit. Pastilele nu mă deranjau. Păreau mult mai inofensive decât calmantele pe care le descoperisem și care îmi plăceau. Dar jupuitul bateriilor? Gazul din brichete? Treburile astea erau niște nebunii. Când a ajuns Poacher acasă, aproape că a luat-o razna.

— Ce dracu' încercați să faceți? a urlat la ei. Îmi dați foc la apartament?

Se pare că, dacă nu știi exact ce faci, e ușor să transformi o inofensivă sticlă de un litru de pepsi într-o bombă. Cât trăiești înveți.

Nouă luni mai târziu, când pierdusem tot, inclusiv pe Cameron, și încercam să mă întorc la Reddington, găseam resturile operațiunilor asemănătoare de preparare a metadonei în iarbă înaltă de pe marginea drumului: sticlele de plastic de un litru, pline cu o substanță maronie. Uneori încă mai erau tuburi înăuntru. Mi se făcea greață. Dar îmi amintesc că mă simțeam și de parcă evitasem un dezastru. Dar pe vremea aceea nu mă gândeam că mă aștepta vreun viitor – la urma urmei, de asta mergeam acasă dar măcar terminam cu toate în condițiile impuse de mine, nu pentru că niște colegi de cameră idioți ne aruncaseră pe toți în aer încercând să prepare puțină metadonă.

Înainte îmi plăcea să merg la schi cu tata. Aveam un snowboard și mergeam destul de bine, dar, de obicei, schiam ca să fiu aproape de el. În timp ce urcam cu telescaunul, vorbeam așa cum nu o puteam face în altă parte – în feluri în care nu vorbeam altădată.

Îmi plăcea să mă uit la *Prietenii tăi* pe DVD cu mama. Stăteam pe canapeaua din salon și beam ciocolată caldă. Mama făcea o ciocolată caldă foarte, foarte bună. Câteodată îi presăra nucă de cocos deasupra, alteori îi adăuga un vârf de cuțit de praf de ardei iuți. Nu o făcea niciodată din plic.

Îmi plăcea că mama era foarte sofisticată și exotică în unele privințe. Gândiți-vă doar la numele ei: Mira. Îmi plăcea să mă uit cu ea în revista *New York Times Style Magazine* în weekendul în care apărea odată cu ziarul de duminică. Uneori îmi arăta poze cu felul în care se îmbrăca pe când locuia în Greenwich Village înainte să-l cunoască pe tata. Nu semăna deloc cu felul în care se îmbrăca în Vermont.

Îmi plăcea să-mi citească în pat când eram mică, chiar și când abia învățam să merg. Mama și tata veneau pe rând, iar regula spunea că trebuiau să îmi citească patru cărți când eram foarte mică și patruzeci de minute sau o ora când eram mai mare. Într-o seară, când tata îmi citea din *Sideways Stories from the Wayside School*, am ajuns la scena în care aflam că personajul pe nume Calvin avea un tatuaj cu un cartof pe o parte și am ajuns să râdem amândoi ca nebunii timp de un sfert de oră. Pur și simplu nu ne puteam opri.

Îmi plăcea dormitorul meu, plin de animale de pluș, spiriduși și cufărul în care mai păstram hăinuțele de când eram mică. Îmi plăceau rafturile pentru cărți, aveam două și erau albe, până la tavan. Îmi plăcea divanul de la fereastră, așezat în plin soare. Îmi plăceau jurnalele pe care le țineam.

Îmi plăceau hainele mele. iPodul meu. Telefonul meu.

Îmi plăceau posterele aduse din casa de la țară a lui Emily Dickinson din Amherst când aveam paisprezece ani și pe care mama le înrămase.

Îmi plăcea de Maggie. Îmi plăcea felul în care tata o striga Maggie May și că uneori îi cânta un vers sau două din cântec în timp ce o mângâia pe burtă.

Va spun toate astea ca să știți că viața mea nu a fost mereu un asemenea dezastru impresionant. Știu că am mai încercat să explic acest lucru, dar e foarte important pentru mine să înțelegeți. Adevărat, părinții mei nu erau fericiți în Vermont. Nu se simțeau ca acasă aici. Desigur, certurile lor m-au marcat. Beau – beau mult. Și, evident, începusem deja să o dau în bară înainte de explozia care m-a lăsat orfană.

Dar dacă sunt cinstită, așa cum am promis să fiu, trebuie să știți că am fost un copil norocos în anumite privințe. Știu că mi-am atras singură o mare parte din coșmarul care s-a abătut asupra mea.

Nu știu exact de ce am ales Burlington. Dar acum știu că aici ajung toți oamenii fără adăpost din nordul Vermontului, New Hampshire și nordul New Yorkului. Așa a fost dintotdeauna. E un oraș, ceea ce înseamnă că are servicii sociale. Și droguri. Și baruri. Și oameni – unii dintre ei încearcă să te ajute, alții să te exploateze.

Cred că mă luam și eu după mulțime, după șuvoiul acela nesfârșit care venea din Teritorii. Era uimitor să vezi haosul pe care l-am găsit în Burlington. Reactorul Unu explodase cu douăzeci și cinci de ore mai devreme și deja erau corturi instalate pe faleza și în parcul Primăriei, ba chiar auzeam cuvintele „plimbăreți” și „veniți din vale”. V-am spus deja că mulți dintre plimbăreți nu veniseră pe jos în Burlington; de asemenea, mulți dintre cei „veniți din vale” nu trăiau cu adevărat în vale, în contra vântului purtător de reziduuri.

Unii, ca mine, erau din chiar inima dezastrului și nu din vreo vale. Alții veneau din zone care aveau să se dovedească mai târziu sigure. Sau, mă rog, destul de sigure. Dar printre ei se aflau și multe femei însărcinate, multe mame tinere cu bebelușii lor, mulți oameni în vârstă. Aceștia erau oameni care nu voiau să lase nimic la voia întâmplării și să fugă pur și simplu.

Uneori mă gândesc că ne-am obișnuit cu toții cu termenul „plimbăreț” în loc de „venit din vale” pentru că are mai puține silabe. Și era mult mai rapid pentru toți cei cărora le păsa suficient de Twitter ca să posteze ceva, nu?

Totuși, mi-a luat ceva timp ca să parcurg ultimii kilometri până în oraș ca să văd toată nebunia cu ochii mei. Traficul pe drumurile din jurul Burlingtonului fie era blocat complet, fie se mișca cu doar câțiva kilometri pe oră. În mare parte a timpului, nici măcar nu puteam să trec cu bicicleta printre mașini pentru că, în loc să fie câte două benzi în fiecare direcție, toate patru benzile deveniseră una singură. Serios, cinci șiruri de vehicule înghesuite pe patru benzi. Iar trotuarele erau pline de oameni care făcuseră autostopul până acolo sau fuseseră luați de prieteni cu mașina (și de mașini de pâine, presupun), așa că până și cei care eram pe bicicletă ne-am dat jos și am mers pe jos câțiva kilometri.

Dar drumul spre Burlington e plin de cafenele și restaurante de tip fast-food, ca McDonald's, Starbuck's și Moes, și toți cei de acolo ne dădeau sticle cu apă și suc până au epuizat marfa. A fost un gest frumos. Polițiștii încercau să ajute șoferii să avanseze, dar toate intersecțiile erau blocate. Oamenii întrebau de vești, iar veștile erau deprimante. Cel mai rău pentru mine? A fost momentul în care eu am aflat că prietenul tatălui meu, inginerul Eric Cunningham, își luase viața. Se pare că supraviețuise exploziei, dar îi părea atât de rău de ce se întâmplase – de ceea ce mersese prost – încât se împușcase în ziua aceea cu o pușcă de vânătoare. Nici măcar nu știam că avea una. El și tatăl meu jucau ping-pong împreună. Din când în când, mergeau împreună la schi. (Niciodată nu se ducea la vânătoare. Tata nu era vânător.)

Măcar nu ploua. Când am ajuns, într-un târziu, în vârful dealului de lângă Burlington, lacul Champlain și munții Adirondack semănau cu reclama unei agenții de turism. Într-adevăr, Vermont e tot ce trebuie să fie. De altfel, pentru că ieșise soarele, m-am cam ars până când am reușit să mă urc iar pe bicicletă și să cobor pe Main Street și să intru în oraș.

Capitolul nouă

Nu aveam permis de conducere, după cum știți, dar aveam un permis provizoriu. Părinții mei mergeau și se întorceau împreună de la centrală două zile pe săptămână cu Audiul tatei. Așa că luam mașina Subaru a mamei și mă plimbam oriunde voiam. La Lisa sau la Ethan. Odată am ajuns până la Littleton, New Hampshire, unde erau magazine cu bluze și blugi de calitate mai bună. Evident, era o încălcare a legii și mă purtam complet stupid. Nu m-a prins niciodată poliția, dar, când au aflat părinții mei ce făceam, a fost ca și când m-ar fi prins. Ei au țipat la mine, eu la ei. Pe urmă mi-au luat telefonul și m-au pedepsit timp de o săptămână.

Poacher era foarte deștept – sau, cel puțin, mai deștept decât îl considerau ceilalți. Odată, când eram toți acasă, puțin drogați și ne uitam la știri la televizor, un expert discuta despre eroarea de operator de la Capul Abenaki, despre ce mersese prost, de ce barele de combustibil nuclear se rupseseră, de ce căzuseră bilele de uraniu și începuseră să se topească. Erau știrile de la ora unsprezece, așa că eram toți destul de relaxați.

Poacher s-a așezat un pic mai în față pe saltea, clătinând din cap, și a zis:

— Amărății ăia n-au avut nicio șansă!

Trevor, care trecea printr-o fază ușor sfidătoare în care îl provoca tot timpul pe masculul alfa, a spus:

— Nu știu. Eu cred că au greșit. Tu nu? Pur și simplu au dat-o în bară. Păi nu erau pregătiți pentru rahatul ăsta?

— Sigur că erau pregătiți, a răspuns Poacher. E posibil ca unii să fi fost foarte bine pregătiți. Dar există niște oameni care au toate calitățile și alții care nu au, pur și simplu. Îi vedeam mereu în Kuweit. Unii rămân calmi indiferent ce se întâmplă, alții se pierd. Sau nu fac nimic, atunci când e mai bine să faci ceva decât să nu faci nimic. Pur și simplu se blochează. Iar tipii ăia care erau în camera de control la Capul Abenaki? Asta nu a fost un exercițiu. A fost ceva real. Iar ei nu sunt decât niște operatori. *Operează* pe sistem. Cu asta se ocupă. E rutină. E doar o procedură. Gândește-te puțin: în ziua de azi, toate procedurile sunt pe calculator. Sigur, probabil că aveau un manual care le arăta ce dracu trebuiau să facă. Dar dacă seamănă vreun pic cu sistemele de rahat pe care le-am văzut în armată, toate țevile și diagramele de instrumente au fost stocate în calculatoare. Așa că, dacă rețeaua cade – bam! – dispare o parte importantă a hărții de care au nevoie. Dosarele electronice dispar. N-am idee ce lumină rămâne când bateriile

te lasă. E slabă? Se face brusc întuneric? Cred că bieții *operatori* nenorociți au făcut pe ei. Imaginează-ți! Nu știu, poate unul dintre ei avea calitățile necesare. Poate nu. Dar toată pregătirea aia? Au uitat-o din cauza panicii. Pe întuneric. Îmi pare rău de ei. Sunt doar niște oameni și e întuneric sau aproape întuneric, ești într-o cameră de control și știi că, unul dintre ei cel puțin, e pe cale să sară în aer și nu poți să faci nimic. Nimic, la dracu! Să fim serioși: când nu găsești valva, țeava sau orice drăcie de material de care ai nevoie? S-a terminat jocul. S-a terminat... jocul.

Pe urmă a făcut zgomotul acela din jocurile Pac-Man când Blinky, Pinky sau Clyde îi înghit pe ultimii tăi Pac Men, apoi a făcut un semn cu degetul ca atunci când se scurge apa din cadă.

Eram destul de sigură că avea dreptate. De-a lungul anilor, auzisem conversații pe ici, pe acolo, între mama și tata sau între tata și alți ingineri despre procedurile de urgență. Așa că acum îl vedeam pe tata – poate și pe mama, și pe tata – stând în camera de control în uniformă albă. (Uniforma albă era echipamentul de protecție. Nu are nicio legătură cu ce înseamnă „corectitudinea politică”. Nu uitați, vorbim despre o centrală nucleară. Ultimul lucru pentru care își face griji o centrală nucleară este corectitudinea politică.) L-am văzut stând acolo în cizmulițele acelea pe care trebuiau să le poarte. (De fapt, tata purta cizmulițe peste cizmulițe. Erau niște modalități speciale de a te îmbrăca și a te dezbrăca, chiar și atunci când era vorba de mănuși. Existau locuri de „schimbat” și un întreg protocol de „schimbat”) Deodată, mi-am dat seama că mi se face rău. M-am ridicat de pe canapea, călcându-l pe picior pe PJ – care a țipat la mine, dar l-am ignorat – am alergat la baie și am vomat în toaletă. Andrea era chiar în spatele meu, îmi ținea părul și mă mângâia pe spate. Vomam și plângeam și nu m-am oprit mult, mult timp.

Când am terminat, m-am mirat că nu stătea nimeni în ușă să privească. Să mă întrebe dacă luasem niște pastile pe care nu ar fi trebuit să le iau. Andrea mi-a explicat că veniseră să vadă ce naiba se întâmpla, dar că îi gonise ea de acolo. Pe urmă a dat drumul la apă caldă și m-a ajutat să mă spăl pe față. Stăteam una lângă alta pe marginea căzii.

— N-ai înghițit vreo prostie, nu? m-a întrebat ea.

— Nu. Doar că... oamenii aceia de la centrală...

— De asta plângeai?

— Mda.

Înțelegeți de ce spun că Andrea era o soră grozavă? Când mă gândesc la asta, îmi doresc să fi mărturisit chiar atunci că mi-i imaginam pe părinții mei pe întuneric în camera aceea de

control. Poate că Andrea ar fi rămas dacă ar fi știut cine eram. Sigur, în zilele acelea cei mai mulți oameni din Vermont îi urau pe toți cei care aveau vreo legătură cu zona Capului Abenaki, dar nu cred că Andreei i-ar fi păsat. Chiar nu cred. Era acel gen de prietenă.

Când recitesc ce am scris până acum, observ că plâng mult. Cred că plâng destul de ușor. Îmi pare rău.

Dar, dacă suntem cinstiți, nu treceam prin cea mai bună perioadă. Cred că ar fi fost mult mai ciudat dacă nu plânceam tot timpul – sau, cel puțin, atât de des pe cât o făceam.

În după-amiaza aceea, am rătăcit o vreme fără țintă printre corturile și păturile întinse pe iarbă în parcul Primăriei din Burlington. Dacă nu știai că lumea era pe cale să se sfârșească, ai fi zis că e concert Phish, numai că mulțimea era mult mai în vârstă și erau mult mai puține droguri. În aer se simțea miros de frică. În cele din urmă, am lăsat bicicleta pe iarbă lângă grădina în formă de amfiteatru, apoi m-am prăbușit alături. Era după-amiaza devreme și mi-am ales un loc între o familie cu cinci membri, întinsă pe prosoape de plajă cu Disney, și doi bunici pensionari care aveau un grătar mic. Toată lumea voia să mă hrănească și i-am lăsat. Era ca un fel de picnic, cu excepția unui detaliu minuscul, că toată lumea era încă speriată de moarte că norul exploziei avea să vină spre ei și toți înjurau compania care conducea Capul Abenaki, dar și pe toți cei care aveau legătură cu centrala nucleară. Era o mentalitate de grup, toți urau același lucru.

Dar tot trebuia să mâncăm, iar eu eram hămesită. Am mâncat niște sendvișuri preambalate cu unt de arahide și gem, de la Smucker's Uncrustable, care aveau să devină gustarea mea preferată după câteva săptămâni, când aveam să fiu drogată în ultimul hal; am mâncat miel la grătar și ceapă pe bețișoare de lemn. Sendvișurile le-am primit de la familia mai tânără, mielul de la cuplul în vârstă.

După ce am mâncat, tatăl din familia Disney s-a oferit să mă ducă la cortul Crucii Roșii și să vadă dacă poate găsi pe cineva care să mă ajute, dar nu eram sigură că îmi plăcea cum sună planul lui. Crucea Roșie avea să încerce să mă reunească – pe mine, Abby Bliss – cu părinții mei și din asta nu putea să iasă nimic bun. Și-ar fi dat repede seama că inventasem numele, pe urmă ar fi ghicit cine eram. Și eram convinsă că oamenii s-ar fi bucurat tare mult să o cunoască pe fiica lui Bill și a Mirei Shepard. Între timp, bunica aceea – care își dădea cu

cremă de protecție solară pe obraji și îmi dădea și mie, ca și cum cea mai mare problemă a noastră erau ridurile și arsurile de la soare – mi-a sugerat să vizitez adăposturile pentru adolescenți aflate nu departe de capătul de nord al Church Street. Citise un articol despre asta în ziarul din urmă cu două zile. M-a gândit la ce opțiuni aveam și am decis că adăpostul suna mai promițător, mai ales pentru că puteam să mă dau drept o fată oarecare care fugise de acasă – nu un plimbăreț care își căuta părinții. Trebuia să îi conving că aveam optsprezece ani, dar m-am gândit că îi puteam convinge o vreme. Nu încercam decât să mai câștig puțin timp, după care să văd ce trebuia să fac pe termen lung.

Așadar, pe la șase și jumătate am ajuns la ușa adăpostului.

Cel mai ciudat lucru care mi s-a întâmplat în seara aceea? Cineva mi-a furat bicicleta.

Iată lista promisă cu Fete Interesante pe care le cheamă Emily. Repet, regula e să fie interesante, nu celebre – deși cele mai multe femei de pe lista asta sunt de la puțin până la foarte cunoscute.

Emily Dickinson: poetă și sihastră. De fapt, e posibil să fie cea mai cunoscută sihastră și nu e ușor să fii celebru și să-ți păstrezi intimitatea. E o realizare impresionantă și face ca ea să fie *foarte* interesantă.

Emily Watson: actriță. Am văzut două dintre filmele ei și e foarte bună. Joacă roluri de femei nebune și mame. Sunt de acord.

Emily Stetson: se spune că a înfipt țărui în inima unor vampiri gemeni dintr-un sat din Țara Galilor în 1905. Nu a fost acuzată de crimă pentru că nu erau declarate persoane dispărute și nici nu au găsit vreun cadavru. Dar iată de ce e interesantă: vicarul i-a mulțumit pentru că a dezgropat două morminte în cimitirul bisericii și pentru că a redat odihna bine meritată celor două suflete. Satul o iubea. O *iubea*.

Emily Post: era absolut obsedată de maniere.

Emily Bronte: ne-a dat *La Răscruce de vânturi*. Mai trebuie să zic ceva?

Emily Paulsen: prima fată care a jucat pe post de fundaș la o echipă de fotbal de la un liceu din Vermont. În clasa a noua și-a rupt coastele, într-a zecea piciorul stâng și a suferit o contuzie într-a douăsprezecea. Dar în clasa a unsprezecea? Și-a condus echipa spre victorie.

Emily Blunt: altă actriță – la fel ca Emily Watson, e din Anglia. Tot ca Watson, se pricepe de minune să joace femei care o iau razna.

Mai sunt câteva femei din secolul al nouăsprezecelea care militau pentru drepturile femeilor și pe care le chema Emily,

dar n-am putut să termin de citit paginile web pe care le-am găsit despre ele. Mult prea plictisitoare. Nu sunt (după părerea mea) foarte interesante. Îmi pare rău. Poate nu erau suficient de bune pentru mine. Poate că definiția mea pentru interesant este nebun.

Am dormit buștean în prima noapte la adăpost. Nu-mi amintesc nici măcar un vis.

Camera mea era mică, nu prea lungă și nu avea nimic pe pereți. Avea un pat, o măsuță de toaletă și o fereastră. De la geam se vedeau o alee și o clădire din cărămidă, dar nu prea îmi păsa mie de priveliște. Camera era la etajul al treilea și era cam încinsă pentru luna iunie, dar știam că sunt norocoasă să o primesc, așa spartană și goală cum era. La urma urmei, era ultima cameră disponibilă la adăpost și am primit-o doar pentru că pe fata dinaintea mea – care era și una dintre poveștile lor de succes – o mutaseră într-un apartament propriu. Alți copii de acolo mi-au spus că fuseseră destul de speriați în prima lor noapte la adăpost, dar cred că eu eram prea bulversată ca să-mi fie frică. Și-apoi, habar nu aveam ce drame mă așteptau: aerele de regină nesfârșite, apropiate de isterie, care te secau de energie și erau ceva normal pentru majoritatea fetelor de acolo. Iar eu credeam despre mine că fusesem cândva țâfnoasă? Da, sigur. Nu cunoșteam sensul cuvântului țâfnos.

În orice caz, când m-am trezit dimineată, mă simțeam atât de bine încât am început să cred că era posibil ca părinții mei să nu fi murit și că erau pe undeva și mă căutau. Că erau îngrijați și disperați – ceea ce mă făcea să mă simt emoționată și plină de speranță. Așa că, înainte să îmi fac duș, am întrebat-o pe fata din camera din față dacă puteam să folosesc telefonul ei mobil. (Evident, acest lucru s-a dovedit a fi o mare greșală.) O chema Camille și fugise din Barre, Vermont. Mama și tatăl ei lucrau la o firmă care se specializase în sicrie pentru bebeluși. Nu era de mirare că era în halul acela: părinții ei făceau coșciuge pentru micuți. Dar mi-a dat telefonul imediat, așa că i-am sunat pe mama și pe tata și le-am lăsat mesaje. Le-am spus unde eram și i-am rugat să vină să mă ia. M-am gândit să rămân la adăpost până veneau ei.

Dar, desigur, nu mi-au dat voie să rămân acolo. Îmi spusese în seara precedentă că trebuia să plec până la ora opt, dar n-am crezut că o să le pese. Din contră. Am împrumutat telefonul lui Camille încă o dată și le-am transmis părinților numărul de la adăpost, spunându-le că mă puteau găsi acolo. Le-am spus să întrebe de Abby Bliss și că urma să le explic când ne revedeam.

După micul dejun, am devenit un alt caz preluat de Edie și mi-am petrecut restul dimineții inventând povești pentru ea – despre Abby Bliss. I-am vorbit despre un liceu la care nu am mers niciodată și un cartier pe care abia puteam să mi-l imaginez. Probabil că nici nu-mi aminteam cu adevărat multe dintre lucrurile pe care le desenam – construiam o lume din fotografii pe care le văzusem în calculatorul părinților mei sau în albumele foto care se găseau pe câteva rafturi din biblioteca noastră. (Într-o vreme, mama chiar printa fotografii și le pune în albume. S-a oprit când aveam nouă sau zece ani. Apoi fotografiile au început să se adune în sertare. Cine mai avea timp? Oricum, deja ne păstram fotografiile pe telefoane, Facebook și Tumblr.)

După ce Edie s-a convins că nu eram schizofrenică și că nu aveam tendințe ucigașe sau sinucigașe – cred că de asta trebuie să te ferești când conduci un adăpost pentru adolescenți – a vrut să-i sune pe mama și pe tata. Dar eu tot trăgeam de timp. I-am spus că nu voiam să știe ei unde eram și că oricum erau într-o croazieră undeva în Caraibe. Am implorat-o să aștepte până se întorceau. Am insinuat că existau *motive serioase* pentru care fugisem de acasă. Probabil că nu m-a crezut deloc, cu excepția faptului că aveam optsprezece ani. Și pentru că păream al naibii de bine educată, s-a gândit să lase lucrurile în pace câteva zile și să vadă ce se întâmpla mai departe.

Așadar, imediat după prânz am mers la primul curs de „deprinderi de viață”, primul pas spre obținerea primului MasterCard cu cincizeci de dolari. După aceea, o voluntară care bănuiesc că lucra pentru Edie – studiasse la Universitatea din Vermont și acum se pregătea să devină asistentă socială – mi-a dat un card cadou la Old Navy pe care îl donase un „înger” de la adăpost pentru urgențe ca mine, așa că am mers și am cumpărat niște lenjerie intimă și o bluză. Pe urmă m-am dus la Biblioteca Fletcher. (Toată lumea mergea de obicei la Borders, dar Borders a dat faliment și toți au migrat spre biblioteca publică. Iată o altă dovadă că avem nevoie de librării: oamenii de acolo nu fac ca bibliotecarii, care se bagă în treburile tale dacă ești un puști goth fără casă și cu un tatuaj pe față.)

Cei mai mulți copii fără adăpost din bibliotecă pierdeau vremea la calculatoare ori citeau reviste precum *People*, *Maxim* sau *Rolling Stone* în sala cu periodice, dar eu voiam să mă țin departe de orice fel de știre. Făceam ceva ce acum știu că se cheamă „gândire magică”: dacă nu auzeam sau vedeam vreo dovadă că Bill și Mira Shepard se numărau printre cei morți la Capul Abenaki, însemna că probabil erau în viață. Și

auzisem deja destule ca să știu că lista oficială cu victime era dată la știri.

Oricum, sala periodicelor era plină. Plină ochi. Peste tot erau clienții și cei fără adăpost, dar în ziua aceea mai erau și câteva zeci de plimbăreți. Zeci. Cozile la calculatoarele de lângă biroul de informații era ridicol de lungi. Semănau cu rândul la care stăteau oamenii la cinema în seara în care avea premieră vreun film din seria *Hunger Games*. Așa că am urcat la etaj, la secțiunile de literatură și poezie. Am început să frunzăresc colecțiile cu Emily Dickinson, dar pe majoritatea le văzusem deja. Aveam câteva acasă. Aveam și două dintre cele trei biografii de pe raft. Am luat un teanc de cărți, inclusiv *Jurnalele Sylviei Plath*, și m-am așezat pe podea în colțul de la fereastră. Am dat peste un rând în jurnalele ei pe care mi l-am scris pe mână cu pixul: „Sărută-mă și vei vedea cât de importantă sunt“. Nu face parte dintr-o poezie, dar e foarte poetic. Cred că e un vers mai bun decât oricare din versurile scrise până acum de Taylor Swift și mie îmi plac piesele lor la fel de mult ca oricărei alte adolescente. Mi-a amintit de una dintre poeziile mele preferate de Emily Dickinson:

„Valurile
deveneau
somonoroase...
Răsuflarea... nu...
Vânturile... ca
niște Copii... se
legănau...
Răsăritul mi-a
sărutat Crisalida...
M-am ridicat... și
am trăit...”

E o poezie care mă face să mă întreb dacă viața ei ascundea secrete fantastice pe care Emily nu le spunea nimănui. Spuneți-mi că femeia care a scris „Răsăritul mi-a sărutat Crisalida” nu s-a trezit măcar o dată – poate chiar de mai multe ori – în brațele unui bărbat! Cum e posibil să nu o fi făcut?

Când am dat de pasajul acela din Plath la bibliotecă, îmi amintesc că mă gândeam că totul în lumea asta are o legătură. Am vrut să pun totul pe hârtie, toate legăturile, nu doar cuvintele de pe mâna mea. Voiam – aveam nevoie de – jurnalul meu.

Și, evident, îi voiam pe părinții mei. O voiam pe Maggie. Aveam nevoie și de ei.

Când am plecat de la bibliotecă să mă întorc la adăpost, am luat-o pe niște scări din spate ca să nu fiu nevoită să trec prin camera cu calculatoarele și știrile și posibilitatea de a vedea numele lui Bill și al Mirei Shepard pe un ecran sau pe prima pagină a ziarului *Burlington Free Press*.

Capitolul zece

Într-o zi, chiar la sfârșitul iui septembrie, cu aproape nouă luni înainte de accident, m-am dus beată la școală. Nu eram atât de beată pe cât credeau ceilalți, dar eram destul de amețită. Băusem câteva păhărele din sticla părinților mei de Cutty Sark în loc să mănânc terci de ovăz la micul dejun. Poate chiar ceva mai mult. Am băut de la jumătatea velelor corăbiei până mai jos de cuvintele „Scots Whiskey”. Scopul meu era să fiu prinsă, cum am și fost, ca să le demonstrez ceva părinților mei, deși aspectul acesta s-a pierdut printre țipete, pedepse, jenă și atitudinea fățarnică și critică a îndrumătoarei mele.

— Ești în clasa a unsprezecea, Emily, mi-a zis ea. Nu pricepi? Anul acesta va determina, mai mult ca niciodată, unde vei merge la colegiu. De ce să faci așa ceva? De ce?

Ei bine, răspunsul era foarte simplu: pentru ca părinții mei să vadă ce urât e să stai în preajma unui om beat. Poate că erau și metode mai bune prin care puteam să transmit mesajul decât să mă așez pe lângă scaun în sala de clasă comună sau să mă lovesc de profesorul de franceză pe hol și să-l izbesc în peretele cu dulapuri. Cred că răsuflarea mea era inflamabilă.

Ca să se știe, intenționasem să cad de pe scaun. Nu am vrut să îl împing așa pe domnul Poirier în niște uși de metal.

Luna se topea, o proeminență portocalie, aflată în declin.

De fapt, nu asta se întâmpla. Era doar luna. Dar avea pete roșietice și nu mai era plină. Dar acela a fost primul vers din ultima poezie pe care am scris-o înainte să explodeze Reactorul Unu.

„Luna se topea,
O proeminență
portocalie, aflată
în declin.
Orizontul se
pierdea în mare.”

Am scris-o pe la mijlocul lui mai. Evident, mai are versuri. Poate prea multe. Mi se pare interesant că am folosit „a se topi”. Chiar mă gândeam la un reactor nuclear, nu la înghețata din jurul conului. Era o poezie de dragoste. Problema e că pe atunci nu eram îndrăgostită de niciun băiat, așa că poezie era cam nasoală. Era vorba despre primul sărut dintre doi tineri. Poate ar fi fost mai bine dacă aș fi scris despre faptul că nu exista niciun băiat în viața mea în noaptea aceea pe care

să vreau să-l sărut și *asta* era problema. *Asta* era tristețea. Poate că poezia trebuia să fie o melancolie.

În orice caz, când stăteam pe stradă, la intrarea în adăpostul pentru adolescenți, la câteva nopți de la sosirea mea acolo, luna semăna cu un mac și abia trecuse de faza plină. Evident, era în aceeași fază în care se aflase și cu o lună mai devreme, când scrisesem poezia. Așa că mi-am amintit cuvintele acelea stând acolo, uitându-mă la unul care fuma, și mă gândeam la cât de frumos era cerul de deasupra orașului Burlington. Teritoriile de Nord-Est erau un dezastru – de dimensiunea celui de la Cemobil, dar soarele continua să răsară, luna continua să apară și cerul era incredibil de frumos.

Și mă întrebam cum mama dracului își permiteau copiii ăștia țigări. Un pachet de țigări de la magazinul general din Reddington costa vreo opt dolari și jumătate. Adică patruzeci și doi de cenți o țigară. Nu puteai să furi țigări pentru că le țineau mereu după teighea. Pe urmă însă, am văzut ce făceau și am înțeles: treceau țigările de la unii la alții ca pe țigările cu marijuana. Eram cinci fete, iar primele patru plimbau între ele două țigări.

În zilele acelea eram încă destul de tulburată. Ba eram calmă, ba mă găseai undeva într-o baie – la adăpost, la trecere, în bibliotecă, la mall – dând drumul la apă ca să nu audă nimeni sughițurile mele jalnice. În unele momente aveam senzația că nu am aer. Știam deja că părinții mei erau morți. Știam și că toată lumea îi ura. Eu nu-i uram, desigur. Probabil că îi iubeam mai mult acum, că nu mai erau, decât atunci când erau în viață – ceea ce, tocmai pentru că înțelegeam acest lucru, nu ajuta prea mult starea mea de spirit. Mai știam și că oamenii exagerau foarte mult ceea ce făcuse sau nu făcuse tata în timp ce centrala se înclina – sau, mai bine zis, se rostogolea – în prăpastie; cu siguranță exagerau. Când tata a plecat la Capul Abenaki în toiul nopții, probabil că trecuseră câteva ore bune de când nu mai băuse nimic. S-a dus acolo la ora trei dimineța. Se culcase pe la unsprezece. Oricum, nu cred că băuseră niciunul prea mult cu o seară înainte. Fusesse o seară destul de liniștită.

— Ia un fum, mi-a zis unul dintre puștii de pe stradă. Haide!

Nu fumam, dar m-am uitat la vârful țigării și părea destul de ispititor. Și-apoi, nu mai aveam niciun motiv să nu o fac. M-am gândit că fusesem expusă la atât de multe radiații încât măruntaiele mele probabil străluceau pe întuneric. Când făceam tâmpenii, mama Lisei spunea uneori: „Voi, adolescenții, credeți că sunteți nemuritori, asta e problema”. Poate că așa era, înainte de accident. Dar acum? Eram destul de sigură că eram exact opusul nemuritorilor. Așa că am

acceptat țigara, am luat-o ca pe o țigară cu marijuana, pentru că nu mă puteam hotărî dacă s-o țin ca Betty Draper din *Mad Men* sau ca Johnny Depp în orice film, pe urmă am tras un fum. Am tușit, dar nu așa cum fac oamenii în filme când se prefac că fumează. Nu a fost mare lucru. Pe urmă am mai tras o dată și am suflat fumul spre lună.

— Micuța noastră Abby crește, a spus Camille. Nu mai e o tociară de la Arte. Scapă de aere și începe să fie în rând cu lumea, încearcă să fie umană. O parte din gașcă.

A spus-o cu un aer de superioritate, ciudat și aspru. În primul rând, era ciudat să aud pe cineva că-mi spune „micuța Abby”. Din câte știa Camille, eram doar puțin mai tânără decât ea: le spusese tuturor că aveam optsprezece ani. În al doilea rând, nu prea înțelegeam de ce spunea că sunt o tociară de la Arte. Nu era ca și cum purtam mereu un tricou negru cu „Trăiește posibilitatea”. (Da, aveam și eu unul.) În sfârșit, nu știam că îmi dădeam aere. Eu încercam să fiu invizibilă. În cea mai mare parte a timpului nici măcar nu stăteam pe acolo – ceea ce ar fi putut fi o parte a problemei.

Dar Camille era Regina Tribului pe atunci. Știți emisiunea aceea, *Supraviețuitorii*? Ei bine, abia venisem la adăpost de două nopți și începeam să observ cât de tribal era locul acela. La fel ca viața de trib de pe stradă. O gașcă de fete de liceu afurisite nu se compară cu o clică de copii fără adăpost sau care au fugit de acasă. Ca în triburile care înfig capul porcului în țărș.

— Micuța Abby: mă face să par o puștoaică din benzile desenate, i-am spus lui Camille. Nu știam exact ce să spun, dar trebuia să spun ceva, iar asta părea destul de inofensiv. Ba chiar am încercat să zâmbesc puțin în timp ce vorbeam.

— A, tu nu ești o puștoaică din benzi desenate. Tu ai secrete serioase.

— Ba nu.

— Abby Bliss: ce fel de nume e ăsta?

— Scoțian, am răspuns.

— Eu aș zice că-i mai degrabă inventat, mi-a spus Camille pe un ton cam acuzator, iar celelalte fete dădeau din cap și râdeau cu ochii ușor măriți. Cam ca în filmele acelea de pe National Geographic sau Animal Planet, când leul e pe cale să prindă și să mănânce gazela sau porcul alergător.

— Ei bine, și Camille sună de parcă a fi fost inventat, am spus. Sună ca și cum ar trebui să ai vreo cinci sute de kilograme și să cânti operă pe undeva.

Privind în urmă, nu a fost cel mai isteț lucru pe care aș fi putut să-l spun. Nu-mi dau seama de ce am simțit nevoia să o provoc în felul acela pe Camille. Poate pentru că încercasem

să-mi păstrez calmul ceva mai devreme când am reacționat doar la faza cu „micuța Abby“ și cred că replica mea cu benzile desenate a fost destul de inofensivă. De parcă numele meu era jumătate Micul Abner și jumătate Micuța Orfană Annie. Poate că mă simțeam brusc amenințată că mă suspecta Camille. (Poate chiar așa era.) Poate credeam că trebuia să fiu dură ca să mă apăr. Dar problema era că încă mă aflam în afara cercului. Nu făceam parte din tribul lui Camille pentru că în primele zile încercam mereu să mă ascund în bibliotecă. Nici nu știam cum le chema pe celelalte fete care erau cu mine pe stradă. Nu făceam parte nici din vreun trib rival, așa că nu-mi putea lua nimeni apărarea. Cu toate astea, nu e ca și cum i-am spus să se ducă dracului sau ceva asemănător. A fost cam penibil să-i spun că numele ei semăna cu al unei cântărețe de operă. Nu supertoxic. Cel puțin, așa credeam eu. Nu era cazul.

— Ți se pare că-s grasă? m-a întrebat ea.

Altă fată m-a întrebat la rândul ei:

— Ți se pare că-i grasă?

Camille era voinică, dar nu era grasă. Părul ei era de obicei roșu, dar îl albise cu peroxid și îl coafa cu spumă, într-o freză de tip pompadour. Avea niște ochi albaștri pentru care majoritatea actrițelor ar fi ucis și o constelație de pistrui (pe care, din câte am înțeles, îi ura) pe obraji și pe brațe. Avea constituția fetelor care înființaseră prima echipă de rugby din Reddington: puțin solidă, dar mai mult athletică. Știți voi, zdravănă. Puternică. Cele mai multe dintre fete creaseră echipa aceea pentru că știau că avea să dea bine în cererea de înscriere la colegiu: era o chestie feministă. Depășea limitele. Era amuzant.

— Nu, sigur că nu, am încercat s-o liniștesc pe Camille. Nu cred că ești grasă.

De fapt, asta credeam. Dar asta nu înseamnă că numele Camille *este* rezervat persoanelor grase. Știu că sună ca și cum aș fi anti-grași – știți voi, ca și cum aș avea ceva împotriva grașilor –, dar nu sunt. Doar că în seara aceea Camille mi se părea numele unei cântărețe de operă, iar cântăreții și cântărețele de operă sunt deseori de o anumită dimensiune, dacă înțelegeți ce vreau să zic. În orice caz, toți asociem diverse lucruri cu numele. Pur și simplu așa facem. Când spune cineva Camille, mă gândesc la o cântăreață de operă. Poate voi vă gândiți la o gimnastă olimpică de patruzeci de kilograme pentru că știți odată o fată pe care o chema Camille care se descurca de minune la paralele și făcea salturi pe spate.

— Nu știu, am bolborosit eu. Dar cred că există o celebră cântăreață de operă cu numele Camille.

Asta era ceva între minciună și presupunere.

— Crezi?

Am ridicat din umeri. M-am uitat la celelalte fete, dar niciuna nu avea de gând să mă ajute în vreun fel.

— Uite ce e, îmi pare rău, am spus. Nu voiam să insinuez nimic.

Camille s-a uitat urât la mine și a aruncat mukul de țigară pe trotuar.

— Unde te duci în timpul zilei? Zici că te duci la bibliotecă, dar nu te vede nimeni acolo.

— Mă duc la bibliotecă.

— Ba nu.

— Ba da. Merg la etaj. La secțiunea de literatură.

— Unde sunt toate chestiile alea inventate?

— Bănuiesc.

Camille părea că se gândește la asta.

— Știi ce ar trebui să fac?

Am dat din cap că nu.

— Ar trebui să sun la numerele acelea pe care le-ai format pe telefonul meu. Să văd cine răspunde. Poate atunci aflăm dacă domnișoara Abby Bliss nu o prostie inventată de tine. Poate aflăm dacă ai vreun motiv pentru care te dai așa de mare și tare.

Am simțit un gol în stomac când a adus vorba de telefoanele acelea. Nu mă gândisem că s-ar putea întreba cineva pe cine sunasem și că ar putea încerca să verifice numerele. În prima dimineață nu înțelegeam politica adăpostului – că eram o prospătură și trebuia să nu atrag atenția în niciun fel. Probabil Camille crezuse că eram tare curajoasă să sun de pe telefonul ei.

— Nu cred că ești grasă. Cred că ești drăguță. Și îmi place numele Camille, i-am spus.

M-am gândit că ar fi fost mai rău dacă o imploram să nu sune la numerele acelea – adică să nu-i atrag și mai mult atenția. Așa aș fi arătat că aveam ceva de ascuns. Dar știu că vocea mea probabil că suna destul de jalnică, de tristă și mărunță. Deja mă întrebam dacă nu puteam cumva să-i fur telefonul o clipă și să șterg numerele din agendă.

— Cât de mult *mă* placi? a întrebat ea.

— Îmi place de tine, am spus fără să răspund cu adevărat la întrebare.

— Atunci sărută-mă, a zis ea, apoi s-a întors cu obrazul spre mine. Mi-a arătat cu degetul pistruii dispuși ca în modelul Rorschach²² mai jos de pomete. Sărută-mă chiar aici.

Am văzut că toți ceilalți se uitau foarte curios la mine. Doi dintre ei zâmbeau imperceptibil. Le plăcea la nebunie chestia asta. Era mai frumos ca în documentarul cu leul care

mănâncă o gazelă pentru că se întâmpla chiar în fața lor. Așa că am sărutat-o pe Camille acolo unde îmi arătase cu degetul. A fost un sărut cam sec, dar ea asta își dorea de fapt. Nu voia decât să le arate tuturor că eram un fel de sclav al ei. Mi-am imaginat că aici avea să se termine tot. Nu. A întins mâna și a început să se joace cu cerceul care îmi atârna la urechea dreaptă. Mai țineți minte colierul de anticariat de care v-am spus? Cel danez, făcut din piatra lunii, pe care îl iubea mama? Cerceii nu erau de anticariat, dar erau din argint și piatra lunii, făcuți de aceeași firmă de bijuterii. Îi promisem de la părinții mei când împlinisem șaisprezece ani. Erau destul de valoroși și însemnau foarte mult pentru mine. Era pereche mea preferată de cercei.

— Mie îmi plac mult cerceii ăștia, a spus Camille, încercând să atingă tonul perfect care să sune a seducție și a amenințare.

Știam ce vrea, dar n-am spus nimic. Purtam cerceii aceia de când explodase Reactorul Unu, îi scoteam doar la duș și când dormeam. Când mă culcam, îi puneam sub pernă, pentru că știam că mi-i putea fura cineva. Dar nu-mi imaginasem că ar fi încercat cineva să mi-i ia când îi purtam. Cine încearcă să-ți fure cerceii de la ureche? Cu siguranță niciunul dintre elevii de la Academia Reddington.

— Cred că putem fi prietene, Abby Bliss. Dar trebuie să-mi arăți și tu că ții la mine, a murmurat Camille.

Nu voiam să renunț la cercei, dar nici nu voiam să sune la numerele pe care le lăsasem în telefonul ei. Trebuia cel puțin să trag de timp ca să pot să le șterg. (Aveam să depun *mult* efort la adăpost încercând să trag de timp – mai ales când încercam să o împiedic pe Edie să îi sune pe părinții mei imaginari sau la liceul din Briarcliff.) Așa că n-am așteptat să mă roage Camille: i-am scos din ureche și i-am pus în palma ei. N-am plâns – a fost cât pe ce, dar n-am plâns – și mă bucur foarte mult pentru asta.

Dar știți ceva? Acum, când îmi amintesc întâmplarea, îmi doresc să mă fi dus după câteva zile la Camille, în drum spre ieșirea din adăpost, să-i fi atins ușor cerceii din urechi și să-i fi spus: „Cerceii ăștia sunt plini de radiații, târfă ce ești.“

N-am descoperit nimic deosebit despre viață când am luat prima dată LSD. Ceilalți – mă rog, mai mult Andrea – îmi spuneau că de cele mai multe ori stăteam ghemuită și goală pe jos la duș și că eram foarte deprimată. Dar eu cred că mi-a nenorocit creierul și mai mult decât era deja.

Când eram cu Cameron nu prea luam droguri. Am tras dintr-o sticlă cu marijuana în weekendul în care am scăpat în

sfârșit de frig, dar atât. Ce să mai vorbim, trebuia să am mintea limpede. Micuțul mă avea numai pe mine.

„Plecasem de ani
mulți de-acasă.
Și acum, în fața
ușii,
Nu cutez să o
deschid, ca nu
cumva o față
Nemaivăzută
până atunci
Să o privească
absentă pe a
mea.“

E una dintre poeziile mele preferate scrise de Emily Dickinson. E vorba mai mult despre amintiri decât despre întoarcerea acasă și despre cum te întrebi ce fel de primire te așteaptă. E vorba mai mult despre schimbare.

Dar o interpretam în ambele moduri de câte ori mă gândeam la poezia asta în cele nouă luni dintre explozia Reactorului Unu și momentul în care m-am chinuit să mă întorc acasă, la Reddington, plină de scârbă față de mine însămi din cauza a ceea ce se întâmplase cu Cameron și după ce renunșasem de tot la viața mea. Parcă trecuseră ani de când plecasem de acolo. Nici nu eram sigură ce fel de figură avea să mă întâmpine în oglinda din dormitorul meu. (Nu-mi făceam griji în legătură cu cine avea să mă întâmpine, pentru că știam că Zona de Izolare era abandonată – cel puțin în teorie.)

De asemenea, v-am promis că o să fiu sinceră. Mi-am promis mie însămi. Dacă nu am de gând să mă zgârcesc cu adevărul, ar trebui să rescriu propoziția din ultimul paragraf. Ar fi cam așa:

Dar o interpretam în ambele moduri de câte ori mă gândeam la poezia asta în cele nouă luni dintre explozia Reactorului Unu și momentul în care m-am chinuit să mă întorc acasă, la Reddington, plină de scârbă față de mine însămi din cauza a ceea ce îi făcusem lui Cameron și după ce renunșasem de tot la viața mea.

Uneori îmi doresc să mă pot întoarce în timp. Doamne! Cât de mult îmi doresc!

Alteori fac așa: încerc să-mi imaginez ce se întâmplă în viața altcuiva în același moment în care mi se întâmplă mie

ceva. Câteodată mă concentrez pe un dezastru incredibil de mare care se produce în altă parte în timp ce noi ceilalți ne vedem de viața de zi cu zi. Gândiți-vă doar la oamenii care cumpărau de mâncare în Concord, NewHampshire sau în Austin, Texas când a explodat Reactorul Unu. Undeva în lume, o femeie pune în căruciorul de metal un borcan cu murături într-un magazin Price Chopper în timp ce altă femeie – mama mea – este aruncată în aer și transformată în cine știe câte bucăți. (Nu voi ști niciodată în câte bucăți. Dar știu că toate sunt radioactive.) Uneori mă gândesc la comparații care nu sunt atât de extreme.

Dar iată încă una la care mă gândesc: ce făceam în clipa în care nenorocitul acela de Bob Rouger a lovit cu pumnul lui de amator de vârstă mijlocie ochiul unui copil de nouă ani?

Când m-am gândit prima oară să vă povestesc totul despre tatăl adoptiv al lui Cameron, am început încă o poezie pe care nu am terminat-o:

„R-ul era dur, ca
în covor,
Nu moale ca în
ruj.”

Nu am terminat-o pentru că nu eram sigură că r-ul din „ruj” putea fi considerat moale. Am greșit. În orice caz, numele lui Rouger se pronunța „ru” ca atunci când are legătură cu mâncarea și cu „mrrrrrr”, ca în cazul unui câine turbat.

Va întreb pe voi: ce fel de nenorocit lovește un copil de nouă ani? Pe bune, cine face așa ceva?

Și cu toate astea – din zece mii de motive – lui Cameron i-ar fi fost mai bine dacă n-ar fi fugit de acasă după ce l-a bătut tatăl lui. Chiar îmi doresc să se *fi* dus a doua zi la școală cu ochiul vânăt pentru că vreau să cred că vreun profesor ar fi zis „Uau!” și ar fi sunat imediat la protecția copilului. Deși toate astea ar fi însemnat încă o casă de copii pentru Cameron, era posibil și ca Rouger să o pătească rău de tot. Poate chiar să intre la închisoare. Pot măcar să sper, nu?

Cu ce greșise Cameron? A luat o bancnotă de douăzeci de dolari din portofelul lui Rouger ca să meargă împreună cu niște colegi la Muzeul Montshire și să nu mai fie iar copilul jalnic aflat în plasament. Când o rugase pe Dee Rouger, mama adoptivă, să-i dea bani, aceasta refuzase, spunând că erau lefteri – deși, desigur, aveau mereu bani ca să-i trimită în excursii pe cei trei copii ai lor. Așa că s-a gândit să ia cei douăzeci de dolari. Și l-au prins. Știu, n-a făcut bine. Dar trebuie să recunoașteți că nuanța morală bate spre gri în toată povestea asta. Și-apoi, lucrurile mergeau destul de prost în cele

șase luni de când Cameron stătea acolo. Bob Rouger îl mai lovise și altă dată. Dee Rouger îl pălmuisese. Iar copiii lor adevărați? Nu aveau pic de încredere în Cameron și, după spusele lui Cameron, nu îi ducea capul prea mult. Erau două fete pedante de gimnaziu și un băiat de șase ani.

Deci, ce făceam în noaptea în care Bob Rouger încerca să nimerească în ochi un copil de nouă ani cu pumnul? Ce făceam în clipa aceea? Poate era chiar atunci când stăteam pe Main Street, în fața casei fraternității Kappa Sig Nu-Știu-Cum, suflându-mi în pumni ca să mă încălzesc și întrebându-mă dacă arătam prea mult ca o târfa ca să mi-o trag cu un student de la Universitatea din Vermont care se întorsese în campus ca să poată bea și schia. Pentru mine ar fi însemnat o cameră calduroasă, iar eu înghețam de frig. Dar, în cele din urmă, am decis că niciun student care chiar venea dintr-un oraș precum Briarcliff nu ar fi vrut să aibă de-a face cu mine. La vremea aceea plecasem de la Poacher și eram vai de capul meu.

Casa Rouger era cea de a patra familie adoptivă pentru Cameron. După ce Bob Rouger l-a luat la pocnit, Cameron s-a săturat. După cum vă spuneam, nu ne-am văzut în seara aceea, dar amândoi ne opriserăm în fabrica aceea goală de cărbuni de pe faleză. Am ajuns acolo din fața casei fraternității, iar el a venit din casa familiei Rouger. Abia a doua zi l-am văzut și am aflat despre obiectele de artă din bandă adezivă și prețiosul sac-mumie – și mi-am dat seama că, oricât de mare s-ar fi dat el, avea tot atât de multe probleme ca și mine.

Cameron avea nouă ani, la fel ca Maggie, dar nu erau născuți în aceeași zi. E doar o observație. Desigur, în anii unui câine, Maggie avea vreo șaiszeci și trei de ani.

Când i-am spus lui Cameron că aveam un câine de-o seamă cu el, m-am blocat și a trebuit să-i spun că mă gâdila ceva în gât.

Odată, când eram cu mama și tata la New York, am trecut pe lângă un om fără adăpost care stătea cu un câine în fața Catedralei Sf. Patrick. Era un ciobănesc german foarte dulce de altfel. Era slăbănog, evident, aspect care se combina cu urechile ascuțite care îl făceau să pară un personaj din *Hobbitul*. Pe cartonul micuț era scris de mână că omul cerea bani, că pe câinele lui îl chema Smokey și că le era foame amândurora. Tata a spus că era posibil să fie amândoi fără adăpost, dar că probabil se descurcau binișor. Mama nu era la fel de sigură.

Știu că am trecut prin multe, dar câteodată nu cred că mă pot gândi la ceva mai trist decât un om fără adăpost cu un

câine asemenea.

Capitolul unsprezece

Uneori aud oameni care vorbesc despre cât de normale sunt lucrurile acum prin comparație cu primele săptămâni de după explozia Reactorului Unu. E adevărat. Există o Zonă de Izolare și cred că e groaznic să fii un fermier producător de lapte din Vermont, pentru că nimeni nu mai vrea lapte sau brânză din Vermont. Dar pentru cea mai mare parte a lumii – și cea mai mare parte a Vermontului – accidentul de la Capul Abenaki e doar o știre veche. Tsunami. Împușcături în școli. Siria. Ne uităm la știri, le citim, apoi trecem mai departe. Suntem o specie ori foarte rezistentă, ori foarte aspră. Nu știu care e adevărul.

Dar zilele acelea de la sfârșitul lui iunie și începutul lui iulie? Oamenii se gândeau la centrala nucleară chiar și atunci când nu vorbeau despre asta. Oamenii încercau să-și facă treburile, dar tuturor le stătea gândul la altceva. Cred că asta se întâmpla și cu Edie, îndrumătoarea mea de la adăpost. Edie știa ce face. Cred că era o asistentă socială grozavă, chiar cred asta. Dar, asemenea celorlalți, îi era mai greu să se concentreze ca de obicei. În retrospectivă, mă mir că nu cădeau avioanele din cer pentru că piloții se gândeau la Capul Abenaki când ar fi trebuit să piloteze un 787. Sunt puțin surprinsă că a supraviețuit cineva unei operații pe creier pe atunci.

Ce vreau să spun? Cred că Edie m-ar fi prins cu minciuna imediat dacă nu ar fi fost puțin preocupată. Am putut să câștig timp la adăpost pentru că insistam că am optsprezece ani, ceea ce însemna că nu aveam nevoie de acordul părinților ca să stau acolo. Primeam ceva mai mult timp în weekend pentru că școlile și agențiile erau închise. Dar în ziua a cincea, am observat că lucrurile începeau să se destrame. În teorie, părinții mei se întorseseră din croazieră și vedeam că Edie își pierdea răbdarea din pricina felului în care insistam că exista un secret întunecat pentru care nu voiam să le spun unde eram.

— Liceul Briarcliff, da? mi-a spus ea luni dimineață puțin cam prea nonșalant și mi-am dat seama că voia să dea telefon și să întrebe despre o elevă pe nume Abby Bliss.

Deși la școală avea să fie haos cu examenele finale și pregătirea pentru absolvire, cineva avea să răspundă la telefon, să caute în niște registre și să îi spună asistentei sociale din Vermont că nu era nicio elevă înscrisă la ei cu numele Abby Bliss.

Prin urmare, ca să amân inevitabilul, i-am spus lui Edie că mama venea în Vermont miercurea următoare și că se puteau întâlni și discuta despre situația mea. Dialogul s-a desfășurat cam așa:

Edie: Ai vorbit cu ea?

Eu: Îhî.

Edie: Când?

Eu: Cred că acum o oră. Vaporul tocmai acostase. În Fort Lauderdale.

Edie: Deci spui că ai sunat-o.

Eu: Da.

Edie: Credeam că ți-ai pierdut telefonul.

Eu: Am împrumutat unul.

S-a uitat cu atenție la mine, încercând probabil să vadă dacă mințeam. Profesorul meu de biologie ne-a vorbit odată despre limbajul trupului și ne-a spus că expresiile faciale reprezintă o modalitate perfectă prin care să-ți dai seama dacă poți avea încredere în cineva, așa că am încercat să par calmă și inocentă. Am rămas nemișcată și am încercat să o privesc în ochi, dar în același timp scanam încăperea să văd cine nu era acolo. Dacă mă întreba de la cine am împrumutat telefonul, voiam să fiu sigură și să folosesc numele cuiva care nu era acolo atunci, ca să pot vorbi după aceea cu persoana aleasă și să-i spun să mă ajute – să fie sigură pe ea și să spună că îi folosisem telefonul. Dar Edie nu m-a întrebat. Înțelegeți ce spun că lumea nu prea era atentă?

Edie: Bine, Abby. Iată ce m-am întrebat eu în weekend.

Am așteptat.

Edie: De ce au plecat părinții tăi în croazieră săptămâna asta?

Eu: Le plac croazierele. Se duc des.

Edie: Nu. Mă refer la momentul acesta. Tu ai plecat de acasă, te-ai lăsat de școală. Cred că mulți părinți ar fi luat-o razna. Și-ar fi anulat planurile.

Eu: Am plecat după ce au plecat ei.

Edie: Deci ei credeau că erai acasă în tot timpul acesta.

Eu: Exact.

Edie: Și acum au venit la timp să participe la absolvire.

Am încuviințat din cap, deși în tonul ei se simțea un fir de sarcasm.

Edie: Cum de te-ai răzgândit și le-ai spus unde ești? Credeam că nu vrei să știe unde stai.

Eu: Acum te am pe tine.

Am spus-o din reflex. Era destul de siropos. Așa că am adăugat repede: „Și am și adăpostul.” Dar Edie a ridicat o sprânceană și s-a uitat la mine, în timp ce eu mă gândeam la un imn pe care l-am cântat într-una dintre puținele ocazii când familia mea a mers la biserică în Reddington de Crăciun sau de Paște. Avea un vers, „Să trăim fără prefăcătorie”, care a devenit o glumă frecventă pentru părinții mei. Se tachinau unul

pe altul și spuneau: „Da, te văd exact așa cum ești”. În clipa aceea aveam senzația că Edie mă vedea așa cum eram. Dar nu aveam ce să fac decât să încerc să mă țin tare pe poziții și să pun la cale Planul B.

Știți ce îmi doresc? Îmi doresc să pot să ridic o sprânceană cum făcea Edie. Cred că dacă eram în stare să fac asta, aș fi spus și aș fi făcut mult mai puține prostii de-a lungul anilor.

Desigur, nevoia de a avea un Plan B a apărut mult mai repede decât mă așteptam. Credeam că am timp până miercuri sau joi. Nu.

În ziua aceea grozavă de luni, în programul acelei zile grozave se afla un curs la care învățam cum să ne ferim de boli venerice și să punem prezervative pe mâncare: pe banane, deși un băiat care știa ce urma să se întâmple a venit cu un castravete. Era încă un pas spre MasterCardul cu cincizeci de dolari. După curs, m-am gândit să merg pe faleză pentru că era foarte frumos afară, dar asta însemna că trebuia să trec pe lângă corturi și pe lângă plimbăreți, ori eu știam că n-aș fi suportat. Pur și simplu nu puteam. Așa că am dispărut din nou la etajul al doilea al bibliotecii. Mai târziu m-am uitat la hainele din magazinele de pe Church Street și de la mall. Vedeți de ce spun că trăiam vremuri ciudate? Dacă se aflau la distanță de o sută sau o sută zece kilometri de Capul Abenaki, oamenii uitau de accident, măcar pentru câteva minute. Fetele își cumpărau lenjerie, băieții își luau șepci, adulții cumpărau de toate. Pantofi. Ciocolată. Blugi. Oare celor din Los Angeles le păsa măcar că în Vermont explodase o centrală nucleară? Da, auzeam când oamenii vorbeau despre asta. Își făceau griji din cauza radiațiilor. Se plângeau din cauza refugiaților. Vorbeau prostii despre tata. Dar pentru mulți oameni toate astea erau doar știri. Poate era o neplăcere, pentru că era posibil să le crească factura la curent, dar nu era acest fiasco nenorocit pe care îl trăiam unii dintre noi.

M-am întors la adăpost pe la șase și jumătate și am urcat direct în camera mea. Camille era deja acolo, intrase în cameră și se așezase pe patul meu. Se purta destul de normal, dar am simțit imediat că dădusem de dracu. Mă întrebam de ce nu purta cerceii mei: îi purtase întruna de când mi-i luase prin intimidare. Îi plăceau, dar știa și că mă sâcăia când îi vedeam în urechile ei.

— Ce vrei? am întrebat-o.

Nu aveam scaune în camere și nu voiam să stau lângă ea pe pat, așa că m-am sprijinit de masa de toaletă. Știam că mai venise o fată în seara aceea – cea care strângea ziarele gratuite. Dar era cam retrasă și cam timidă – nu avea de gând să-mi țină partea orice s-ar fi întâmplat.

Camille nu se uita la mine, privea pe fereastră.

— Stau și eu, a spus ea. Nu-i nevoie să faci pe nebuna.

— Nu asta fac.

— Nu știu. Ai o voce cam iritată. Eu îți tot spun: vreau să fim prietene.

— Bine.

— Ia spune, ai mai aflat ceva nou despre accident?

Am dat din cap că nu.

— E îngrozitor. Se spune că au stins incendiile. Desigur, amărâții ăia care le-au stins o să moară. Nu azi, nu mâine. Dar se spune că toți o să sufere de cancer într-o zi. Sunt niște eroi. Dar sunt ca și morți

— Da, e gravă situația, am încuviințat.

Serios, ce altceva puteam să spun?

— Deja au murit nouăsprezece oameni.

— Îhî.

— Și numai din cauză că operatorii au fost proști. Inginerii, știi? Au stricat toată treaba. Și au ucis nouăsprezece oameni.

— E păcat, am spus.

Evident, era prea puțin spus. Pur și simplu încercam să nu spun ceva nepotrivit, orice ar fi fost.

— Știi că oamenii nu vor mai putea locui în Teritoriile de Nord-Est niciodată, a zis ea. Odată am fost la parcul acvatic din Jay Peak. Ai auzit vreodată de Jay Peak acolo unde ai crescut tu? În Briar-nu-știu-cum de lângă New York City?

— Da, am auzit de Jay Peak. E o stațiune de schi.

— Înainte să vii aici, ai auzit de centrala nucleară? De Capul Abenaki?

— Nu.

Atunci a băgat mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor și a scos telefonul. Îl ținea de parcă era un cuțit cu vârful îndreptat spre mine, pe urmă a ridicat privirea. Am încercat s-o privesc în ochi, dar n-am putut.

— Abby, a murmurat ea, dar nu era ca și când începea să-mi spună *mie* ceva. Pur și simplu se juca, rostindu-mi numele. Ca să vadă cum suna. Apoi a zis: Am fost la bibliotecă azi. Nu te-am văzut acolo. Dar presupun că nu aveam cum pentru că tu ești mereu sus, la cărți, nu-i așa?

— Cărțile. Poezia. Înțeleg. Sunt cam tocilară.

M-a ignorat și a vorbit mai departe.

— Eu? Eu eram la calculator. Căutam tot felul de prostii, știi.

Mi-a trecut prin minte că trebuia să ies naibii de acolo. Să plec. Să mă duc la parter. Înțelegeam încotro bătea. Dar încă nu aveam Planul B. Așa că am rămas acolo. Privind în urmă, a fost o decizie jalnică.

— Căutam nume, a spus ea.

— Super.

— Crezi?

Am ridicat din umeri, așteptând.

A dat cu degetul pe ecranul telefonului, pornindu-l, apoi s-a uitat în jos.

— Îmi place numele Abby. Cred că îmi place mai mult decât Camille.

— Mie-mi place Camille, ți-am spus.

— Nu-i adevărat. Dar nu mă deranjează. Mie-mi place, asta e tot ce contează.

— Exact.

— Ție îți place numele Mira?

Am știut că totul s-a terminat când m-a întrebat dacă îmi plăcea numele mamei mele. Poate nu știa cum mă cheamă pe mine, dar știa că sunt fiica lui Bill și a Mirei Shepard. Chiar dacă reușeam să inventez un motiv câtuși de puțin plauzibil pentru care îi sunam pe Bill și Mira Shepard – și nu puteam, aveam mintea praf – nu avea să mă creadă. Nu avea să mă creadă.

Totuși, i-am spus:

— Camille, există o...

Dar mi-a tăiat vorba.

— Cunoști pe cineva cu numele de Bill Shepard, Abby? Nu așa îl chema pe tipul care a aruncat în aer reactorul din Newport? Ce coincidență! Și cine e această Mira Shepard? Se pare că acolo lucra și Mira Shepard. Era căsătorită cu Bill. Spunea mereu cât de sigure erau energia nucleară și centrala. Cred că s-a înșelat. Cred...

N-am mai ascultat-o. Nu puteam. Am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac din clipa în care a început să vorbească. Am plecat. Nici măcar n-am încercat să iau din sertare cele câteva haine, pasta și periuța de dinți. De ce să mă mai deranjez? M-am întors și am luat-o la fugă pe scări, am trecut pe lângă tipul care distribuia sarcini la birou și am ieșit afară, în miezul serii de vară. Camille a strigat după mine:

— Ți-am amanetat cerceii, cățea! I-am amanetat!

Tipul de la birou a strigat la mine să mă opresc, dar nu l-am ascultat. Ieșisem pe ușă, eram pe trotuar. Am alergat cât de tare am putut. Nu am încetinit până nu am ajuns la colțul Church Street, lângă mallul în aer liber pentru pietoni, iar

singurul motiv pentru care goana s-a transformat în alergare ușoară a fost că era prea aglomerat ca să mai fug ca nebuna. Treceam pe lângă restaurante și baruri unde oamenii mâncau și beau ca și cum era o noapte oarecare la sfârșitul lui iunie, dar nu vedeam nimic în fața ochilor. Habar nu aveam încotro mă îndreptam. Pe urmă m-am gândit la Andrea. Mi-am amintit de statuia copiilor care sar capra și m-am gândit că ar fi un miracol dacă aş găsi-o stând pe bancă în momentul acela, dar afară încă nu se întunecase, așa că, poate aveam noroc. Mai ales că nu aveam unde să mă duc, cine știe. Am parcurs toată Church Street, și, minunea minunilor, am găsit-o. Stătea pe o bancă lângă statuie și împărțea o țigară cu un tip pe care îl chema PJ, după cum aveam să aflu în doar câteva minute. Poacher Junior.

Nu mai aveam aer, dar am dat din cap spre ea și am zis:

— Salut.

S-a uitat la mine și pentru o clipă mi-am dat seama că nu era sigură de unde mă cunoștea. M-am întrebat dacă era cumva drogată. Pe urmă i-a picat fisa:

— Abby, nu? De la adăpost?

— Exact, i-am răspuns. Mă numesc Abby Bliss.

Eram pe cale să zic ceva de genul *Cei de la adăpost m-au dat afară* sau *Cred că am nevoie de puțin ajutor*, dar Andrea mi-a luat-o înainte.

— Ai nevoie de un loc unde să stai. Așa-i?

Am început să plâng. (Înțelegeți de ce spuneam că eram în ultimul hal? Cu unsprezece luni înainte zgâriam un SUV cu cheia. Iar acum? Plângeam pentru că cineva era dispus să-și împartă salteaua mizerabilă cu mine.)

— Ei, stai, a zis Andrea, apoi s-a ridicat și m-a îmbrățișat. Pe urmă i-a făcut semn tipului de lângă ea să se ridice și să mă ia și el în brațe. Îmbrățișare în grup, fetițo, mi-a zis ea. Îmbrățișare de grup.

Pentru aniversarea mea de șaptesprezece ani, mi-am cumpărat propriul meu cuțit X-Acto și o sticlută de Bactine de la farmacie de pe Cherry Street. Nici măcar nu le-am șterpelit. Am plătit cu banii jos pentru că trebuia să fie un cadou. Nimeni din gașcă nu știa că era ziua mea. Nu spusese nimănui.

Deja se făcea frig, iar oamenii stăteau tot mai mult acasă la Poacher, ceea ce însemna că nu exista intimitate. PJ și Missy pleaseră deja, dar veniseră alții. Tinerii veneau și plecau tot timpul. Așa că am luat cadoul de ziua mea și câțiva plasturi din trusa Andreei și m-am dus la mall. M-am dus într-o cabină din toaleta pentru femei, mi-am dat jos pantalonii și am încercat

să-mi scriu cifrele 1 și 7 pe coapse. Le-am făcut praf. Eu eram praf. Vorbesc serios: niciodată nu fusesem prea bună la arte plastice.

Diverse persoane au încercat să-mi explice de ce mă tai, dar nu e nevoie să fii superdeștept ca să știi. Mă cam uram pe mine însămi. Uram felul în care luam doar decizii foarte proaste. Poate dacă cei de la Crucea Roșie ar mai fi avut cortul din parcul Primăriei, aș fi mers la ei și i-aș fi spus oricui era pe acolo: „Bună, eu sunt Emily Shepard. Pe tine cum te cheamă?” Într-adevăr, aș fi ajuns în vreun centru de plasament, dar oare ar fi fost mai rău decât locul în care mă aflam acum? (Propoziția pe care tocmai am scris-o e retorică. Dar, dacă suntem cinstiți, e mai complicat decât atât. Gândiți-vă numai la mizeriile pe care le-a îndurat Cameron. Adăugați și faptul că toți îmi urau familia. Desigur, mai era și frica mea de ce anume voiau să știe anchetatorii despre mama și tata.) Dar nu mai puteam să merg la Crucea Roșie, cortul lor dispăruse de mult.

Ca să știți și voi, ziua în care am împlinit șaptesprezece ani a fost singura în care am încercat să-mi scrijelesc numere pe piele. Mda, la mulți ani mie însămi!

Capitolul doisprezece

Cum vă spuneam, nu cred că tata era beat în dimineța accidentului.

O fi fost mahmur, dar chiar nu cred că era băut. Părinții mei nu băuseră chiar atât de mult cu o seară înainte. Dat fiind cât erau în stare să bea, trebuie să cred că aveau o toleranță impresionantă.

Dar au mai fost ocazii când tata mirosise a alcool la serviciu și oamenii observaseră – cel puțin o dată au fost și repercusiuni serioase. S-a întâmplat cu vreo doi ani înainte de explozie. L-au trimis acasă de la serviciu (au spus că „l-au escortat în afara spațiului”). Ca parte a protocolului ai-dat-o-în-bară-urât-de-tot, a fost suspendat fără plată o lună și forțat să meargă la psiholog; timp de douăsprezece luni a fost nevoit să facă pipi într-un pahar de câte ori i se cerea. (Și am impresia că asta se întâmpla foarte des.) Cu alte cuvinte, a fost ceva mai mult decât un avertisment inclus în dosarul personal. Celor de la centrală li se ceruse să îl denunțe la CRN.

După topirea reactorului, reporterii au avut de treabă, nu glumă – ceea ce m-a făcut să mă simt și mai mult ca o ratată. De ce? Pentru că în ziua în care l-au escortat pe tata de la birou la mașină și mama a trebuit să-l aducă acasă a fost ziua de după ce am fost prinsă făcând oarecum baie în pielea goală cu băieții în iazul din spatele casei lui Hillary Lamb. Spun „făcând oarecum baie în pielea goală” pentru că mi-am lăsat chiloții pe mine. La fel a făcut și Hillary. Dar celelalte două fete, care erau cu un an mai mari ca noi, nu și i-au păstrat. Iar băieții care erau cu noi nu aveau nimic pe ei. (Oare mi-aș fi scos chiloții până la urmă? Probabil. Dar încă nu o făcusem. Ar fi fost mare lucru dacă o făceam? Probabil că nu. Iazul era mare și era noapte.) În total eram opt persoane și am dat toți de belea când părinții lui Hillary au venit acasă la nouă și jumătate în seara aceea. Nu ne-a ajutat nici faptul că peste tot erau sticle goale de bere și un foc de tabără pe care nu-l supravegheam cu prea multă atenție. Cred că am fi avut probleme și mai mari dacă n-am fi fost în august, o lună în care se presupune că adolescenții fac numai tâmpenii. Dar nu era ca și cum făceam sex. Nici măcar nu plănuiam să facem sex. Cel puțin, nu eu. Nu era o orgie sau altă chestie scârboasă. Eram niște adolescenți dezbrăcați sau aproape dezbrăcați și era întuneric.

Urma să încep clasa a zecea. Ca să fiu sinceră, n-am idee unde mi-a fost capul. Nu știu ce-a fost în capul nostru, al tuturor.

Știți expresia aia, „Mă împingi spre băutură”? Cine știe? Poate chiar eu i-am împins pe părinții mei spre băutură.

Câteodată țin minte perfect datele. Alteori, nu prea.

Când am împlinit șaptesprezece ani – dar mai ales felul în care i-am împlinit – m-a făcut să decad. Fumam mult mai multă marijuana și înghițeam mult mai multe calmante. Poacher era ba grozav, ba satanic, depindea de perspectivă. În clipa în care ajungeam acasă, băga mâna în vesta de piele care îi plăcea sau în geaca de armată – pe care o purta des pentru că în apartamentul lui temperatura era menținută la nivel de frigider – și deschidea una dintre sticlulele portocalii luate pe rețetă.

În fine, nu știu data exactă când s-a întâmplat ceea ce urmează să vă povestesc, dar a fost la câteva săptămâni după Ziua Recunoștinței. Church Street era frumoasă pentru că toate magazinele și restaurantele erau decorate cu lumini de Crăciun, iar în capătul de nord al mallului, nu departe de adăpost, era un brad mare de Crăciun. Era superb. Singurul brad mai mare pe care l-am văzut (ca să fiu sinceră, era *mult* mai mare) a fost cel de la Rockefeller Center din New York City. Dar nici cel de pe Church Street nu era de lepădat.

Odată ce m-a dopat cum trebuie, Poacher mi-a zis să fac un duș. Dușul însemna că stăteam prost cu banii și că eu și Andrea trebuia să mergem după camionagiii de pe autostradă. Am dat din cap și mi-am aruncat haina în colțul de lângă bucătărie, unde aruncam cam tot ce purtam pe afară. Haine. Pulovere. Cizme. Uneori, colțul se transforma într-o movilă urât mirositoare.

— Andrea e acasă? l-am întrebat.

Mai plecasem o dată singură spre Ieșirea 14, dar mi-a fost teamă și nu m-am simțit în largul meu. Mă simțeam mult mai în siguranță când era și Andrea cu mine.

— Nu, a răspuns el.

Asta era. Dar am avut senzația că voia să spună mai multe și s-a hotărât să tacă.

— Se întoarce repede?

— Nu, a repetat el.

Trevor și Joseph stăteau pe canapea, omorând zombi pe Xbox, dar Trevor s-a băgat în vorbă. Nu și-a luat ochii de la televizor și nu s-a oprit din împușcături, dar a zis:

— A venit mama ei. Tipa e plecată de mult.

Poacher s-a uitat urât la Trevor, dar n-a spus nimic. Câteodată, când îmi amintesc întâmplarea, cred că Poacher se temea puțin de băieți. La un moment dat ne-am dat seama cu toții ce fel de om era – cred că toți eram cam ușor de citit dar

ne dădea un acoperiș deasupra capului și un loc în care să dormim.

— A plecat cu mama ei? l-am întrebat pe Trevor. Eram șocată și puțin zăpăcită. Dar o urăște pe mama ei!

— N-a plecat cu mama ei, a spus Poacher și a spus-o ca și cum o proteja pe Andrea și n-ar fi lăsat-o să plece cu ea. Am avertizat-o că vine înainte să apară. Așa că Andrea a șters-o. Pur și simplu nu-i aici.

— Nu se mai întoarce, a zis Trevor.

— O să se întoarcă, a insistat Poacher. Deocamdată stă ascunsă.

— Unde e?

Știu că vorbeam cam tare. Ca o maniacă. Dar brusc mă simțeam speriată că prietena mea plecase. Intram în panică, ceea ce nu e puțin lucru, având în vedere că tocmai luasem două pastile de oxicodonă și apartamentul duhnea a marijuana. Ai fi zis că mirosul acela era suficient să te calmeze.

— Spune-mi, unde e?

— Ei, Abby, nu-i nevoie să ridici tonul, a zis Poacher, apoi m-a luat de brațe într-un fel pe care el îl considera părintesc. Andrea e în regulă.

— Doar că a plecat, s-a amestecat Trevor, bucurându-se evident de jena lui Poacher și de neliniștea mea.

Între timp, pe ecranul televizorului explodau tot felul de prostii. Nu mai suportam. Am dat degetele lui Poacher la o parte de pe bluză și m-am dus spre canapea. Am izbit cu pumnul de parcă mâinile lui Trevor și telecomanda de la Xbox erau broscuțele din jocul mecanic, iar bucata de plastic a zburat pe podea. Nu s-a spart, ceea ce, privind în urmă, a fost un lucru bun, dar Trevor tot a țipat la mine.

— Ce mama dracului! a urlat el, iar Joseph s-a pus pe râs, nu știu din ce motiv. (De fapt, nu știu de ce am scris *nu știu din ce motiv*. Probabil pentru că Joseph era drogat.)

Cu toate astea, Joseph a fost cel care s-a aplecat și a ridicat telecomanda. A verificat-o să vadă dacă mai merge și i-a întins-o lui Trevor.

— De ce dracu ai făcut chestia asta? a zis el cu emfază. De ce? Doar nu sunt eu cel care te-a lăsat baltă! Nu eu sunt cel care a șters-o!

Nu și-a mișcat fundul de pe canapea, dar stătea aplecat în față pentru că se jucase cu porcăriile acelea de zombi. Eu stăteam deasupra lui. Voiam să-l împing în pernele din spate. Dar n-am făcut-o. Poate l-aș fi împins dacă n-ar fi venit Poacher în spatele meu să spună cu o voce slabă și jalnică, încercând să sune părintește:

— Abby, ce te-a apucat?

Am simțit că mă înroșesc la față. Brusc n-am mai suportat faptul că aveam părul murdar. Că barba lui Poacher era mizerabilă. Că tot universul nostru mirosea a „iarbă”: acru și aducând a sconcs, ca iarba de pe câmp. L-am împins la o parte și mi-am dezgropat haina din movila de la perete. L-am privit peste umăr și l-am întrebat, fără să încerc măcar să vorbesc ca o ființă umană și nu ca arătarea drogată care eram:

— Ți-a spus unde pleacă?

Poacher văzuse că abordarea lui de tipul „Tata știe cel mai bine“ nu avea să țină, așa că a dat doar din cap. Părea dezgustat de mine.

— Nu, a zis într-un târziu.

Așadar, am ieșit iar pe străzi să văd dacă o găsesc. Mi s-a părut grozav faptul că Trevor a strigat după mine „Și-a luat toate prostiile, Abby, a plecat!” în timp ce Poacher spunea: „Vino înapoi, domnișorico! Treci înapoi imediat! Ai treburi de făcut!”

Da, sigur. Treburi de făcut.

Am reușit să o găsesc pe Andrea. Era în stația de autobuz care ține de aeroportul Burlington. Ne-am luat la revedere. Vă povestesc mai târziu, acum nu pot. Mă întristez prea mult.

Ar trebui ca într-o zi să rescriu toată porcăria asta. Să încerc să așez totul într-o ordine. Ar trebui ca într-o zi să fac foarte multe lucruri.

Uneori, cele mai ciudate lucruri făceau ca accidentul de la Capul Abenaki să revină la știri în ultimele săptămâni în care am stat la Poacher. De exemplu, când a fost vorba de sângerări pe nas. Șase copii de la o școală primară din Newport au ajuns la aceeași școală în Hanover, New Hampshire. Erau în patru clase diferite, dar toți au alergat la cabinetul asistentei medicale în decursul a trei sau patru zile de școală de la mijlocul lui decembrie pentru același lucru: le curgea sânge din nas fără încetare. Când asistenta și-a dat seama că toți erau din Newport, a făcut câteva cercetări și a descoperit într-o nanosecundă că sângerările de acest fel indicau uneori o boală legată de radiații. Copiii – toți copiii de la școala aceea din Newport – rămăseseră afară, în ploaie, după explozie mult mai mult timp decât mulți dintre cei evacuați fiindcă vehiculele de urgență creaseră un blocaj enorm în trafic și autobuzele școlare veniseră cu mare întârziere. Cât ai clipi, cineva a tras concluzia că o mulțime de copii din Teritorii aveau sistemul imunitar „compromis”. Le era mereu rău și răceau întruna. Dintr-odată,

toți adepții curentului New Age insistau ca toată lumea să bea ceai de echinaceea, toți doctorii voiau ca pacienții să înghită vitamina C și să bea suc de portocale.

La câteva zile după ce s-a aflat de povestea cu sângerările, mi-a curs și mie sânge din nas. M-am întrebat dacă nu cumva sufeream din cauza radiațiilor și m-am îngrijorat. Dar nu aveam niciun alt simptom pe vremea aceea – simptome care erau scârboase, credeți-mă – așa că am decis că se întâmplase din cauza faptului că Poacher mă lăsase cu o seară înainte să trag ceva praf pe nas pentru prima oară.

„Tezaurizarea și problemele teritoriale. Sciziuni previzibile între ceea ce are și ce nu are. Emily debordează de educație. Vorbește precum cineva care are aura unei astfel de persoane. Probabil că a devenit o țintă sigură la adăpost tocmai din acest motiv. Probabil de asta a fost abuzată pe străzi.”

Am văzut deunăzi lucrul acesta scris despre mine într-un caiet. M-a făcut să mă simt prost în pielea mea – ca și cum mi-aș fi dat aere la adăpost și meritam să fiu dată afară. Am vrut să-i spun psihologului de aici: „Dacă sunt așa de încrezută, cum se face că toți cei din gașcă mă plăceau?”

Dar am tras aer adânc în piept și m-am relaxat, păstrând gândul acesta pentru mine. Mă săturasem să mă cert cu oamenii. Cred că m-am gândit că făcusem destule probleme tuturor. Le creasem deja destule greutate.

Am părăsit definitiv gașca în ziua de Crăciun. Juxtapunerea vieții mele din dimineața aceea cu viața mea din diminețile de Crăciun de odinioară era prea îngrozitoare. Cu un an înainte, le dăruisem părinților mei un poster pe care îl făcusem la magazinul foto din Newport. Le-am dat celor de acolo mai multe fotografii cu noi trei, făcute în diminețile de Crăciun încă de când eram eu mică, în Briardiff, precum și un fragment dintr-o poezie de Emily Dickinson:

„Mântuitorul
trebuie să fi fost
Un Domn docil...
Să fi venit de
departe
În Zi așa de rece
Pentru alți
Oameni
mărunți...”

O fată care lucra la magazin a creat un colaj în jurul poeziei și arăta foarte drăguț. Era o poză cu Maggie a mea pe când era pui, iar lăbuțele ei păreau mari, prea mari prin comparație cu restul corpului, iar fata a așezat poza în așa fel încât părea că Maggie arată spre cuvinte. Apoi a înfășurat marginile colajului în folie aurie de Crăciun și l-a pus într-o ramă roșie. Eu n-aș fi putut să fac singură așa ceva. Părinților mei le-a plăcut foarte mult. Cred că a fost cadoul lor preferat din toate cele dăruite de mine.

Dar, de câte ori mă gândeam la cadoul acela – și la toate lucrurile pe care mi le-au dat ei de-a lungul anilor – nu puteam să nu îl compar cu haznaua în care se transformase viața mea. Nu încerc să vă câștig simpatia: știam că accidentul provocase un dezastru în viețile multor oameni. Dovada A? Poate că eram singurul copil care ajunsese orfan din cauza exploziei de la Capul Abenaki, dar alți șaptesprezece adulți muriseră în afară de mama și de tata, iar doisprezece dintre aceștia aveau copii pe care încă îi aveau în întreținere. Per total, alți douăzeci și șapte și-au pierdut un părinte în explozie. Și mai erau și miile de oameni care își pierduseră brusc casa: potrivit unui comunicat, erau peste treisprezece mii de oameni.

Dar cum puteam să nu mă gândesc la locul în care mă aflasem cu un an mai înainte și la colajul pe care îl dăruisem părinților mei?

Cum puteam să nu mă gândesc la toate imaginile de pe poster cu zilele de Crăciun de altădată? Poate că aș fi rămas în gașcă dacă nu ar fi plecat Andrea. Dar ea nu mai era. Cine știe? Poate aș mai fi rămas vreo două luni dacă părinții lui Missy nu ar fi luat-o acasă în Concord. Dar nu a fost așa.

Așa că am plecat. Eram îngrozită de ce vedeam în oglindă. Eram dezgustată de ceea ce devenisem.

Privind în urmă, pendulam între sinucidere și supraviețuire. Pentru o clipă aveam intenția să plec și să abandonez totul undeva pe stradă. Serios: să mă dau bătută, pur și simplu. Voiam să mor înghețată ca bietul om rămas în zăpadă în povestioara aceea a lui Jack London. Nu era cel mai cumplit mod de a muri – cel puțin pentru omul acela nu a fost. Era mai bine decât boala pricinuită de radiații sau cancerul, nu? Dar în clipa următoare mă gândeam că urma să i-o trag lumii întregi supraviețuind. Ia de aici, Soartă, sunt încă aici. Credeai că mă poți ucide? În niciun caz. Eu nu pot fi ucisă. E nevoie de ceva mai mult decât o explozie nucleară ca să ajung la trei metri sub pământ.

Eu m-am trezit prima din gașcă în dimineața aceea de Crăciun și îmi amintesc că stăteam pe saltea și priveam în jur, gândindu-mă la cât de sărăcăcioasă era. Totul arăta mai urât

pentru simplul motiv că era Crăciunul. De Crăciun totul ar trebui să fie special, nu? Dar camera era prăfuită și neaerisită și mirosea ca un vestiar sau ca un magazin de tutun pentru că aprinsesem bețișoare parfumate cu o seară înainte. La urma urmei, fusese Ajunul Crăciunului. Nu aveam luminițe sau brad, dar Joseph furase un pachet de bețișoare parfumate de la magazinul din North End de unde furam mereu ziare și pipe. (Apropo, nu e niciun simbol ascuns în faptul că am folosit numele lui Joseph și vă spun povestea mea de Crăciun. Credeți-mă, nu e niciun simbolism în nimic din toate astea. E numai ceea ce s-a întâmplat.)

Camera mea din Reddington fusese mereu într-o mare dezordine, dar era altfel de dezordine. În primul rând, e o diferență între murdar și dezordonat. Camera mea era în neorânduială, dar nu era grețoasă. Lucrurile mele erau peste tot, dar era mereu curățenie. Și erau numai lucrurile mele – ceea ce e foarte important. Când mă ridicam în capul oaselor în pat (un pat adevărat, desigur, nu doar o saltea) și mă uitam pe podea, covorul era acoperit de pantofii mei cu toc, de hanoracele, umerășele, cerceii, blugii, bluzele, rochiile și DVD-urile mele, de cablurile șerpuite de la iPodurile stricate și telefoanele vechi. Erau numerele vechi din *Cosmopolitan* și *Elle*. Erau posterele mele, lipite pe tapetul cu trandafiri galbeni. Era unicornul meu de sticlă de la Disney. Era stiloul meu de sticlă care avea un capac suflat cu aur. (Nu prea scriam cu el, că doar nu suntem în secolul al șaisprezecelea. Dar era foarte frumos.) Erau jurnalele mele cu coperte de piele unde îmi scriam poeziile și observațiile care, ca să fiu sinceră, păreau mereu mult mai profunde noaptea decât dimineța. Câteodată, când venea primăvara, pe hainele mele mai erau și fire de păr de câine când năpârlea Maggie, dar, să fim serioși, aceea era singura mizerie care mai apărea uneori în camera mea.

Din când în când, mama mă întreba de ce nu îmi puneam hainele înapoi în șifonier când mă hotărâm cu ce să mă îmbrac la școală. De obicei le lăsam fiindcă mă grăbeam și îmi spuneam că aveam să le pun la loc când veneam acasă după ore. Cel puțin asta spuneam la ora șapte și treizeci și cinci dimineța, când mai aveam vreo cinci minute până să ajungă autobuzul școlii și trebuia să mă pieptăn, să mă fardez, să-mi găsesc cizmele de iarnă și să-mi arunc tema într-un rucsac care cântărea uneori mai mult decât un Mini Cooper. Aveam de cărat grozav de multe lucruri cu noi.

Așadar, dimineța aceea de Crăciun acasă la Poacher a fost semnalul meu de alarmă. M-am uitat la Trevor, care avea părul în ochi, la o fată pe nume Izzie, care nu-mi plăcea prea

mult și care avea o căciulă tricotată pe cap ca să-i țină de cald, și la Joseph, care avea o erecție de se vedea de sub pătură și două flacoane portocalii pe pervazul ferestrei. Voiam să scap. Așa că am dat pătura deoparte și m-am ridicat. Nu mă țineam prea bine pe picioare pentru că stăteam pe o saltea destul de moale.

Când am trecut în vârful picioarelor pe lângă dormitorul lui Poacher, am văzut că adormise îmbrăcat cu geaca de armată. Știam că ținea o parte din bani sub saltea când dormea pentru că nu avea încredere în noi, dar nu mi-a fost prea greu să bag mâna dedesubt și să fur două bancnote de douăzeci de dolari. Apoi am mai luat două. Poacher nici măcar nu s-a mișcat.

M-am îmbrăcat în baie ca să nu mă audă nimeni și mi-am făcut în gând o listă cu ce trebuia să pun în rucsac. Nu am luat nicio pastilă din rezerva lui Poacher, dar am luat o brichetă. Cred că mai aveam încă în minte povestea aceea scrisă de Jack London. Voiam să fiu sigură că puteam să fac focul dacă eram nevoită. Cel mai ciudat a fost că a trebuit să mă decid ce să fac cu trusa X-Acto. Am încercat să mă conving că nu aveam nevoie de așa ceva. Că nu avea să-mi trebuiască. Voiam să iau doar soluția Bactine și niște plasturi în cazul în care mă tăiam. Dar, în cele din urmă, mi-am luat trusa. Poate îmi trebuia o armă, nu? Îmi amintesc că îmi spuneam: „Dar, Emily, trebuie să îți faci o promisiune ție însăși că nu o vei folosi ca pe o armă împotriva ta.”

Sigur că am folosit-o. A fost una dintre multele promisiuni pe care le-am încălcat față de mine însămi.

Când am descuiat ușa, a făcut un zgomot ridicol de mare. Oare așa făcuse întotdeauna? Probabil. Doar că nu remarcasem niciodată. Apoi am auzit pe cineva tușind și eram aproape sigură că era Tory, o fată nouă de care îmi plăcea, deși avea cele mai urâte tatuaje pe față pe care le-am văzut vreodată; după asta am ieșit pe ușă.

Era soare afară. Se vedea un strat subțire de zăpadă pe jos. Era frumos și m-am uitat la felul în care respirația mea se transforma în abur.

Mi-am tras fermoarul la hanorac și am strâns gluga. Băgasem multe haine în rucsac, dar și pe mine aveam o grămadă. Aveam pe mine atâtea haine câte puteam purta. Îmi doream să fi lăsat un bilet celor din gașcă, dar – așa cum spuneam – nu știam dacă trebuia să fie un bilet de sinucidere sau de mulțumire. Cred că, din moment ce luasem toate hainele pe care le puteam lua și trusa X-Acto, speram mai degrabă să trăiesc decât să mor. Doar sunt încă aici, nu? Dar cine știe cum funcționează mintea mea? Eu sigur nu știu.

Îmi amintesc că auzeam în gând o harpă și că nu-mi dădeam seama de ce. Apoi m-am prins: era harpa din cântecul acela de Beatles despre fata care fuge de acasă, cântecul care îi plăcea lui Poacher. „Ea pleacă de acasă.”

Nu, mi-am zis eu. Eu nu plec de acasă. Eu plec... pur și simplu.

D.C.

Capitolul treisprezece

Eu am exact 1,57 metri. Eram cu un cap mai înaltă decât Cameron și se presupune că un cap are vreo douăzeci și cinci de centimetri în lungime. Aș spune că el avea puțin peste 1,20 metri. Și încă vreo câțiva centimetri. Avea părul negru ca smoala și un nas mititel, în vânt. Am încercat odată să scriu o poezie despre felul în care arăta, dar m-am deprimat. Am rupt hârtia în bucăți. Încă mai țin minte primele două versuri, dar nu mă pot hotărî să le spun.

Avea ochii verzi.

Sacul-mumie era roșu. Șnurul de la sacul-mumie era albastru.

Am încercat să-l denunț pe Cameron în prima zi după ce l-am cunoscut. Una era să trăiesc eu ca o vagaboandă lunatică și alta era să trăiască așa un copil de nouă ani. I-am explicat că, deși avea minunatul sac-mumie, nu putea să trăiască pe străzi, dar el era destul de hotărât. A spus că nu voia să se întoarcă în casa asistenților maternali. I-am spus că sunt destule astfel de case care erau bune, dar nu m-a crezut. (Sincer, nici eu nu știu dacă am crezut ce spuneam.) Așa că am decis să-l duc la secția de poliție de pe North Avenue. Știam unde era. Dar și-a dat seama unde mergeam și a șters-o. Aș spune că a zburat ca glonțul, dar ar fi o exagerare: a fugit cât a putut de repede cu un sac mare de gunoi în brațe, adică nu foarte repede. A fost chiar amuzant să-l văd alergând. Din fericire, cerșisem niște bani pe Church Street, așa că, după ce l-am ajuns din urmă, am reușit să-l recâștig. L-am luat cu mine la Muddy Waters, cafeneaua aceea hippy pe care mi-o arătase Andrea, și am cumpărat pentru amândoi ciocolată caldă cu frișcă. (*Așa da, trai pe vătrai.*) Atunci mi-a arătat robotul lui din bandă adezivă.

Țin minte că mi-era cam teamă să nu ne vadă un adult și să creadă că eu eram bona lui și că îi învinețisem ochiul. Dar nu părea să-i pese cuiva, ceea ce e în sine un lucru foarte interesant.

Mă mai gândeam încă să merg la poliție fără Cameron și să rog pe cine găseam acolo să fie cu ochii în patru după un băiat de nouă ani cu un sac-mumie. Am păstrat ideea ca pe o a doua variantă.

La două zile după ce ne-am cunoscut, Cameron mi-a zis că aproape nu și-o mai amintea pe mama lui, iar pe tatăl lui

nici atât. Nu-și cunoscuse tatăl niciodată. A spus că nu era sigur dacă unele lucruri pe care și le amintea erau de pe vremea când abia mergea și locuia încă împreună cu mama și bunicii lui sau dacă erau de când petrecuse primele zile în casa unor asistenți maternali.

Stăteam la soare pe malul lacului înghețat bocnă. Dar cerul era albastru ca safirul și, cu excepția pescărușilor, toată lumea părea amorțită. Desigur, pescărușii parcă înnebuniseră. Iubesc pescărușii, mai ales pe cei uriași care vin lângă tine și aproape că te amenință să le dai pâinea ta. Îmi place și să-i văd cum zboară. Spre deosebire de alte păsări, mi s-a părut întotdeauna că pescărușilor le place zborul. (Într-adevăr, nu toate păsările fac zborul să pară o corvoadă. Cred că și rândunicile de casă se distrează de minune.) În orice caz, îmi plăceau foarte mult pescărușii. Probabil că asta înseamnă că nu aveam nimic mai bun de făcut în iarna aceea, dar sunt și moduri mai rele de a petrece o oră sau două decât să te uiți la pescăruși până când se face prea frig, după care să mergi la bibliotecă și să citești până seara, când se închide.

Se pare că mama lui Cameron era slabă ca o trestie și mai mereu în sevrăj. Cel puțin asta se înțelegea din felul în care o descria el. Bănuiesc că era vorba de metamfetamină. Dar Cameron n-a spus niciodată despre ea că era drogată. Fac presupuneri pe baza unor indicii pe care mi le dădea el. El își amintește că era destul de bătrână. Credea că avea vreo treizeci de ani. Cu alte cuvinte, nu devenise mamă în adolescență. Bunicii lui locuiau într-un oraș la sud de Burlington, Shoreham, dar bunicul lui era foarte violent. Când stăteau toți în aceeași casă, îi bătea mereu pe Cameron, pe mama și pe bunica lui. Bunicii lui aveau o livadă cu meri pe un deal de lângă lacul Champlain, iar Cameron își amintea că era imensă. Desigur, când ești copil, totul ți se pare imens. Cine știe, poate aveau doar vreo cinci meri în curtea din spate. Când era în clasa întâi, merii îl speriaseră. Se aștepta să prindă viață în timpul nopții și să arunce cu mere în el. Sau să facă lucruri mult mai rele. Spre deosebire de copacii din *Vrăjitorul din Oz*, șmecherii aceia puteau să meargă. În imaginația lui Cameron, pomii tropăiau din curte până în casă și îi spărgeau fereastra de la dormitor, urcau în cameră și îl înjunghiau cu crengile lor pline de așchii.

Cred că mama lui pregătea metamfetamina în casa părinților ei și probabil că acesta era unul dintre motivele pentru care tatăl ei îi bătea pe toți de îi stingea. Drogul ăsta cauzează tot felul de probleme. Odată venise și poliția la livadă – cel puțin asta credea Cameron că se întâmplase.

Nu putea să-mi spună cum ajunsese în prima lui casă de asistență maternală sau să-mi dea detalii despre motivele pentru care îl abandonase mama lui. Nu știa dacă mama lui era în viață sau dacă murise. Uneori îmi spunea că spera că trăiește, că avea să se pună pe picioare și să-l caute.

„Vrei să o caut eu în locul tău?” îl întrebam câteodată. Mă gândeam că aș fi putut începe întrebând pe cineva de la adăpostul pentru adulți. Era în celălalt capăt al orașului, departe de adăpostul pentru adolescenți. Câteodată mă duceam acolo la centrul de zi și primeam un sendviș cu unt de arahide și gem. (Habar nu aveți ce gust bun poate să aibă un sendviș cu unt de arahide și gem dacă nu ați trăit într-un iglu făcut din saci de gunoi.) Toată lumea părea de treabă acolo, la fel ca asistenții sociali de la adăpostul pentru adolescenți. Desigur, aș fi putut merge la poliție. Dar cum aș fi putut să fac asta fără să le spun că știam unde era Cameron? Dacă era să ghicesc, aș fi zis că mama lui Cameron era la pușcărie – poate la Centrul Regional de Corecție Chittenden din South Burlington. Era vizavi de o brutărie mare. Da, sârmă ghimpată și baghete franțuzești. Știam unde era centrul. Dar Cameron nu mi-a spus niciodată să investighez. Cred că își făcea griji să nu ajungă în altă casă – ceea ce era un risc, desigur. Era un risc și pentru el, și pentru mine. Mai exista și șansa să își dea cineva seama că Abby Bliss era, de fapt, Emily Shepard și să mă urască din toate puterile.

Poate că el se temea și să nu afle că mama lui murise și apoi să nu mai aibă la ce să spere. (Am trecut și eu prin asta.)

Sau poate că el pur și simplu știa ce mamă îngrozitoare era mama lui. La urma urmei, îl abandonase, nu? Nici măcar nu o cunoșteam și o uram pentru că își lăsase copilul baltă. Ce tâmpenie! Sigur, eu nu eram mama lui, dar înțelegeam deja faptul că, într-un fel, eram responsabilă pentru el. În iarna aceea, mi-am luat în serios responsabilitatea aceea. Aveam de gând să-l protejez orice ar fi fost. Nimeni nu avea să îl mai lovească peste față pe micuțul acesta cât eram eu prin preajmă. Nimeni. Nu, domnule. Viața *mea* era ca o armă încărcată.

Îmi place când fulgii zboară ca niște fluturi.

Probabil aveți impresia că e primul vers dintr-o poezie scrisă de mine. Nu e.

E ceva ce mi-a zis mama cândva. Stătea în birou și se uita pe geam la curtea din spate și la liziera îndepărtată a pădurii. Pădurea era de pin, în cea mai mare parte, dar erau și câțiva arțari. (Arțarii îmi amintesc de zahăr și de sirop și poate într-o zi o să vă povestesc despre petrecerea din rafinăria de zahăr. Și acela a fost un soi de fiasco.) Mama era cu spatele la mine, dar

știa că eram acolo. Era pe la ora cinci după-amiaza, spre sfârșitul lui februarie, așa că începea să se însereze. Fulgii erau uriași și dansau, părând că se leagănă înainte și înapoi până atingeau pământul. Cădeau foarte încet

Mama spunea des lucruri surprinzător de frumoase, precum „fulgii zboară ca fluturii”. Amintiți-vă, o chema Mira. Putea să fie exotică. Poetică. Surprinzătoare.

Așa mi s-a părut că arăta zăpada într-o zi când eu și Cameron stăteam sub streșină unui teatru de pe faleză. În după-amiaza aceea era închis, așa că nu era nimeni acolo și eram în siguranță. Mi-am amintit ce spusese mama despre fulgi și i-am zis și lui Cameron. Credeam că avea să-i placă. Cred că i-a plăcut. Dar a spus:

— Fluturii nu trăiesc mult mai mult decât fulgii. Cei mai mulți trăiesc doar o săptămână sau două.

— De unde știi? l-am întrebat, dar eram destul de sigură că era adevărat.

Voiam doar să știu unde aflase el lucrul acela. Cine îi spune unui copil că fluturii mor în câteva zile?

A ridicat din umeri.

— O profesoară.

— Hm. Ai avut profesori foarte serioși.

— Nu știu. Nu a fost profesoara noastră prea mult timp. Într-o noapte a băut Windex²³ și s-a îmbolnăvit. Directorul a spus că a crezut că e suc Kool-Aid. Amândouă sunt albastre, nu?

Am dat din cap că da. Era clar că directorul îi mințise pe copii. Nimeni nu confundă Windex cu Kool-Aid.

— A murit?

— Nu. Dar nu s-a mai întors la școală.

Așadar, ca să răspund la propria mea întrebare: cine spune unui copil că fluturii nu trăiesc decât câteva zile? O profesoară foarte deprimată, cu tendințe suicidare. Iată cine.

Sunt sigură că există multe case și familii adoptive grozave. Chiar sunt. Din nefericire, Cameron nu a primit așa ceva. El i-a primit pe mama și tatăl care făceau filmări porno cu surorile lui adoptate. El a primit-o pe mama care își împingea copiii luați în plasament – pe toți trei, inclusiv pe Cameron – cu fața în rahat de câine atunci când fetița de șase ani a avut diaree și a murdărit cearșafurile. L-a primit pe tatăl care l-a lovit atât de tare că i-a învinețit ochiul.

Desigur, avea și amintiri despre mama lui adevărată, oricât de îndepărtate erau. Despre mama lui. Despre bunicul lui.

Mai era de mirare că nu avea încredere în nicio persoană mai mare ca mine?

O doamnă doctor de aici m-a întrebat deunăzi dacă mă îngrijoram că trebuia să găsesc prieteni pe potrivă vârstei lui Cameron. Nu, nu prea. Mă îngrijoram pentru faptul că trebuia să-i dau să mănânce. Pentru că trebuia să aibă căldură. Pentru că trebuia să am grijă să nu îl răpească cineva sau să nu îl omoare vreun psihopat. Doamna doctor voia să știe ce părerea aveam de faptul că adăposteam un copil fugit de acasă și nu îi dădeam voie să meargă la școală. Am simțit nevoia să mă apăr pentru că mă făcea să par o scorpie egoistă – de parcă aș fi fost o țicnită care răpea copii și care se purta cu băiatul ca și cum era un animal de companie.

M-am apărat spunând că îl luam cu mine la bibliotecă mereu. Citeam tot timpul împreună. L-am învățat o grămadă de lucruri, chiar l-am învățat. Și doar nu stătea nimeni la coadă în fața igluului să aibă grijă de el – sau de mine. În cele din urmă, i-am spus doamnei:

— Da, a fugit de acasă. Dar nu îl căuta nimeni. Nici pe mine nu mă căuta nimeni.

— Amândoi erați căutați, a spus ea.

Mă gândeam la orele nesfârșite petrecute la bibliotecă, în apropiere de hangarul pentru bărci de lângă lac sau pe băncile de pe Church Street.

— Ei bine, nimeni nu ne căuta așa cum trebuie, i-am spus.

Nu era frumos ce am zis, dar eram supărată. Ceea ce am făcut în lunile acelea? E foarte greu de explicat. Mă străduiam și eu cât puteam.

Cameron refuzase categoric să meargă cu mine la poliție sau să se întoarcă într-o casă adoptivă, așa că mi se părea uneori că aveam două opțiuni. Fie să-l abandonez, fie să-l protejez. Am ales să-l protejez. Știam că nu avea să fie pentru totdeauna. În cele din urmă trebuia să ne adăpostim de frig. Dar îmi imaginam că aveam să facem asta împreună.

Ca să știți și voi, când s-a încălzit afară chiar am încercat să găsesc niște prieteni pentru Cameron. Am încercat să-i găsesc niște amici. O să vedeți.

Pe la jumătatea lui ianuarie, s-a organizat în Burlington un uriaș marș de protest împotriva energiei nucleare. A început pe faleză, nu departe de igluul nostru, a urcat pe Main Street către universitate, unde avea să fie un miting al studenților și să se țină câteva discursuri în capela impresionantă. Protestatarii au avut noroc. Cerul era senin și se simțea dezghețul din mijlocul iernii. Erau vreo patru grade afară în sâmbăta aceea și părea că e și mai cald din cauza soarelui. Eu

și Cameron priveam parada – toboșarii și oamenii cu pancarte despre Capul Abenaki, Fukushima, Cernobîl și Three Mile Island, precum și despre un loc de care n-am auzit niciodată, Rocky Flats – din fața cafenelei Muddy Waters.

— E ca atunci când închizi ușa grajdului, ne-a spus un tip mai în vârstă, cu părul alb și o jachetă cadrilată, roșie, ținându-și mâinile încrucișate pe piept.

I-am explicat lui Cameron ce însemna asta – că expresia era un fel de glumă despre cineva care închide ușa de la grajd după ce caii au plecat. Apoi i-am spus lui Cameron – nu știu de ce – să încerce să-și imagineze o putere mai mare decât cea produsă de un milion de cai. Cam atâta putere se găsea într-o centrală de patru sute de megawați. (E uimitor ce fel de lucruri ține minte o fată când părinții ei lucrează la o centrală nucleară.)

Tipul de lângă noi s-a uitat la mine și a spus:

— Văd că ai informații, nu glumă.

Am ridicat din umeri și am răspuns:

— De la ora de științe.

Apoi m-am întors cu spatele. Mă temeam să nu atrag și mai mult atenția asupra noastră.

E amuzant, dar în anii dinaintea accidentului de la Capul Abenaki, toți cei din Vermont se certau în legătură cu energia eoliană. Cei care preferau vântul vorbeau despre felul în care putea diminua nevoia de combustibil mineral. Cei care erau împotriva spuneau că avea să distrugă frumusețea naturală a statului. Privind în urmă, pariez că oameni din ambele tabere își doresc acum ca problema cea mai mare a statului să fi fost niște linii de coastă distruse. Își doresc să mai piardă vremea plângându-se din cauza unui șir de turbine eoliene din vârful unui munte. Ar fi însemnat că încă mai aveau case. Iar eu? Mie mi se păreau chiar simpatice turbinele, ca și când ar fi fost pe o planetă îndepărtată, ca în *Războiul stelelor*.

Serios, nu știam mai nimic despre energia nucleară pe vremea când trăiau părinții mei. Presupun că e ciudat și în același timp previzibil că numele de Shepard e acum sinonim cu Satana.

Nici când eram cu Cameron nu începusem să mă gândesc la ce „scop final” urma să am. (Am învățat expresia asta la un magazin de casete video din mall. Arătau un filmuleț dintr-un serial de televiziune cu detectivi și un personaj a folosit expresia. Am înțeles imediat la ce se referea. Mi-a plăcut. Suna foarte fatalist.) Dar spre sfârșitul lui ianuarie simțeam deja că totul se îndrepta într-o anumită direcție.

Într-o noapte îngrozitor de friguroasă, Lexie și un tip pe care nu-l cunoșteam au apărut pe faleză. Lexie era prietenă cu Missy și mai venea din când în când acasă la Poacher când stăteam eu acolo. Prima dată când i-am auzit numele, am crezut că e vreo glumă legată de oxicodonă. Mi-o imaginam înghițându-le cu pumnul – *multe oxi* – și „multe oxi” s-au transformat cumva în „Loxie”, apoi în „Lexie” Credeam că era o poreclă. Nu. Numele ei adevărat era Alexandra și, la fel ca Missy, crescuse lângă Boston și venea dintr-o familie foarte bogată. Abandonase cursurile Universității Vermont și era mai mare decât noi. Dar era foarte micuță. Cred că nu avea nici măcar 1,50 metri. În multe nopți – poate chiar în cele mai multe – dormea acasă la cei pe care îi cunoștea de la universitate. La Poacher venea numai când voia să tragă puțin pe nas și nu voia să leșine sub trei studenți nenorociți. (E clar că ești praf atunci când te duci la Poacher pentru că e alternativa „mai sigură”) Părea de treabă, deși eu nu prea stăteam cu ea. O aveam pe Andrea.

Dar într-o după-amiază târzie, pe la mijlocul iernii, am văzut-o mergând alene pe zăpada înghețată de pe faleză. Am recunoscut-o imediat după haina lungă și neagră, de cașmir, pe care o purta mereu, dar nu voiam să o strig pentru că era cu un tip pe care nu-l știam. Eu și Cameron tocmai ne întorceam de la bibliotecă și de la un magazin de pe Main Street unde găseai sendvișuri și unde băgai ușor în buzunar sendvișuri cu salată de ou și pâine albă. (Parcă ar fi știut că sendvișurile erau proaste și că nu le-ar fi mâncat decât băieții de nouă ani, așa că erau ușor de furat.)

Dar Lexie m-a strigat și a alergat după mine. M-a prezentat tipului de lângă ea. Îl chema Neal, iar Lexie a spus că și el abandonase facultatea. N-am crezut-o nicio clipă. Era un prâslea care nu putea să aibă mai mult de cincisprezece sau șaisprezece ani. Eu eram mai mare decât el. Dar părea de treabă. Era timid. Plănuiseră amândoi să mai stea o noapte în fabrica veche de cărbuni, dar cu o seară înainte fuseseră niște bătați acolo și cineva o încasase destul de rău, așa că acum căutau alt loc în care să doarmă. Vântul nu bătea prea tare, dar temperatura deja scădea sub zero grade și urma să fie lună plină. Știam cu toții că malul lacului îngheța când era lună plină. Așa că i-am chemat la mine. Nu era cea mai bună soluție, dar nici nu voiam să moară pe afară. Și, ca să fiu sinceră, eram oarecum mândră de faptul că îmi construisem un iglu în care puteau încăpea patru oameni.

Totuși, nu știu ce aș fi făcut dacă m-ar fi rugat să mai stea o noapte acolo. Neal avea mirosul acela urât care se lipește de

adolescenți și bărbații de pe străzi, iar Lexie își acoperea mirosul propriu cu o grămadă de paciuli. Împreună miroseau ca un gaz otrăvitor. În afară de asta, ca să le fac loc lor și rucsacilor, eu și Cameron am ajuns să dormim cu genunchii la piept, ca doi gemeni nenăscuți în burta unui iglu. Dar Lexie și Neal nu au vrut să mai stea o noapte. Sau, dacă au vrut, n-au dorit să ne mai deranjeze. S-au trezit la răsăritul soarelui și au dispărut. Nu i-am mai văzut niciodată.

În altă noapte am lăsat o fată să doarmă cu noi. Avea vreo douăzeci de ani și era refugiată dintr-o țară din Africa. Când s-a trezit dimineață, mi-a arătat piciorul ei. Aproape că am vomat. Am condus-o pe Battery Street și am urcat-o chiar eu într-un taxi. I-am spus șoferului să o ducă la spital, la urgențe. Până și eu știu că nu te joci cu cangrena.

Odată am primit o femeie sfrijită a cărei haină de iarnă avea petice de la Jocurile de Iarnă din 1980, de la Lake Placid, New York. Era de culoare albastru-deschis și era veche de tot, iar mie mi se părea că nu o apăra deloc de frig. Era cam de-o seamă cu mama, dar prea nătângă să fie mamă. Era din vale, din Irasburg și părea că era mai mereu într-o stare de negare. Într-o clipă o apuca plânsul după pisicile, lamele și câinele ei, care, spunea ea, mureau din pricina radiațiilor; în clipa următoare, râdea și îmi arăta niște fotografii incredibil de mototolite și neclare cu menajeria ei. Ți se cam rupea inima. Cred că ar fi fost mai interesată de faptul că aveam după mine un camarad pe nume Cameron dacă ar fi fost un pisoi cu pete negre și galbene în loc de un băiat de nouă ani. Când i-am povestit despre Maggie, aproape că am luat-o razna amândouă.

La asta mă refeream când spuneam că oamenii veneau și plecau. Dar, de cele mai multe ori, eram doar eu și Cameron.

Stația de autobuz era lângă aeroport, așa că trebuia să iei o mașină din centru ca să ajungi acolo. De fapt, era o parte din aeroport. Lângă banda rulantă pentru bagaje era o casă mică de bilete și de câteva ori pe zi venea un autobuz Greyhound care oprea chiar în dreptul ușilor glisante de sticlă. Din fericire, autobuzul Andreei a întârziat – mare surpriză – așa că încă stătea pe o bancă albastră, capitonată cu imitație de piele, când am ajuns eu. Asta se întâmpla la începutul lui decembrie, cu câteva săptămâni înainte să plec din gașcă și să-l găsesc pe Cameron. Bătăia din genunchi și mi-am dat seama că luase ceva. A sărit în picioare când m-a văzut, a scos un țipăt, apoi ne-am luat în brațe.

— Nu știi dacă voiam să vii sau nu, a spus ea și am început amândouă să plângem.

— La dracu, ar trebui să te urăsc pentru că nu ți-ai luat la revedere, i-am spus.

Ne-am desprins una de alta, ștergându-ne la ochi. Andrea a clătinat din cap.

— Nu mi-am luat la revedere pentru că știam că o să ajungem la asta, s-a smiorcăit ea, pe urmă mi-a arătat că i se scurgea rimelul pe față.

Avea hanoracul descheiat și am văzut că purta cel mai urât pulover roșu de Crăciun. Era cu o familie de reni care stăteau pe picioarele din spate ca oamenii – mama, tatăl, un băiat și o fată – și toți purtau căciulițe de Crăciun și aranjau bradul. Băiatul era pe o scară și se pregătea să întindă niște luminițe pe coarnele tatălui. Evident, tatăl lui habar nu avea. Era foarte demodat și foarte urât. Ne plăcea amândurora și îi promisesem cândva că o să i-l fur în timp ce dormea – poate chiar în următoarele săptămâni, în seara de Ajun.

— De ce nu rămâi? i-am sugerat. O să plecăm de la Poacher și o să găsim alt loc – un loc mai bun. Undeva unde să nu te găsească mama ta.

Se pare că trebuia să treci prin Boston ca să ajungi cu autobuzul la New York, așa că Andrea și-a schimbat planul. Acum voia doar să ajungă la Boston. A zis că nu cunoștea pe nimeni în niciunul dintre aceste orașe, dar ce importanță mai avea? Un oraș e un oraș, nu?

— Am o idee mai bună decât să rămâi în Burlington, mi-a spus. De ce nu vii cu mine în Massachusetts?

Mă gândisem și eu la asta. Dar îmi era teamă. Mă temeam să nu ajung rău de tot într-un oraș ca Boston sau New York. Că nu m-aș mai fi pus pe picioare. Că aș fi putut lua o supradoză de heroina. Că aș fi ajuns o prostituată orfană și drogată. Că aș fi putut să mor. Adică, cu șase luni înainte mă trezeam în propriul meu dormitor, aveam un câine pe podea care semăna cu un labrador negru și un unicorn de sticlă de la Disney pe raft. Mergeam la o școală destul de elitistă. Da, zgâriasem mașini cu cheia, mersesem băută la școală și fusesem la o petrecere faimoasă într-o rafinărie de zahăr. Da, acum mă culcam cu camionagii într-o benzinărie și aveam zile când înghițeam calmante ca pe bomboanele M&M. Și mai aveam și un obicei scârbos cu un cuțit X-Acto.

Dar în adâncul inimii știam și că nu eram pregătită pentru orașe atât de mari ca Boston sau New York.

— Și ce-o să faci acum? am întrebat-o.

— Nu știu. Ceva. Poate o să mă angajez la Dunkin Donuts.

— O să te îngrași.

O tachinam, bineînțeles. Greutatea era ultima problemă a Andreei.

— Ba nu.

— Știu.

Ușile de sticlă s-au deschis și oamenii au început să intre în aeroport. Afară se auzea hurea încet al motorului.

— Trebuie să plec, a zis ea.

Voiam să-i spun *Nu, te rog, stai, nu pot să mai pierd pe cineva!* Dar am dat doar din cap. Nu asta avea nevoie să audă. Apoi, brusc, și-a dat jos haina, a lăsat-o să cadă pe podeaua aeroportului și și-a tras peste cap puloverul acela ridicol de Crăciun. Purta o cămașă de blugi care fusese cândva a lui Missy.

— Poftim, a zis ea, întinzându-mi puloverul, ia-l.

— Nu pot! E prea al dracului de urât. Și-apoi, ție îți place.

— Chiar *e* al dracului de urât. Dar și ție îți place.

Mi-a pus puloverul în brațe și s-a îmbrăcat cu haina. Și-a pus rucsacul pe umăr, apoi m-a îmbrățișat mai strâns decât oricine altcineva în viața mea. Chiar vorbesc serios: nimeni până atunci și de atunci până acum nu m-a mai îmbrățișat așa. În clipa următoare era în autobuz. Apoi a plecat.

Am avut puloverul acela până în ziua în care mi l-au luat.

Am avut mesaje ei până când mi-au luat și telefonul. Pentru că o vreme ne-am trimis mesaje. Chiar și atunci când nu a mai mers telefonul, l-am păstrat pentru că acolo aveam mesaje ei.

Nu știu unde e ea acum. Nici ea nu știe unde sunt eu. Cred că trăiește, dar e posibil să mă înșel. Oamenii mor tot timpul. Poate că a dispărut, pur și simplu. Oamenii fac și asta.

O să mă opresc acum. Știți care e problema cu faptul că scriu toate astea pentru voi? Mă obosește și mă întristează.

Capitolul paisprezece

Când nu dormeam bine, recuperam în timpul zilei. Probabil pentru că mă simțeam mai în siguranță. Asta se întâmpla mai ales când era Cameron cu mine. Știți expresia aceea, „să dormi iepurește”? Cam așa dormeam eu de cele mai multe ori. De obicei nu conta, dar a contat de cel puțin două ori. Prima dată a fost în a treia săptămână din ianuarie. V-aș spune data exactă, pentru că – după cum știți – am o memorie ciudată în privința anumitor date. Dar nu și a datelor din ianuarie și februarie. Când locuiești într-un iglu făcut din saci de gunoi, zilele cam seamănă una cu alta. Te trezești și stai întins pe pătură (sau pe sacul-mumie) până se deschide biblioteca sau mallul, apoi te duci la baie într-un loc sau altul și încerci să te faci prezentabil. Te speli pe dinți și te speli atât cât poți. Te tai puțin în baie cu o lama din ce în ce mai boantă și inutilă, apoi apeși cu plasturele. Îl pui pe micul tău prieten să se spele pe dinți. Te dai cu puțin ruj și cu dermatograf ca să nu creadă lumea că trăiești pe străzi. Mai cerșești niște bani dacă vezi pe careva de la care crezi că poți să primești. Șterpelești câteva batoane proteice și niște vitamine de la Rite Aid de pe Church Street. Bagi în buzunar câteva briose de la bufetul hotelul de pe Battery Street. Citești și stai la căldură într-un colț de bibliotecă. Ațipești.

Câteodată, Armata Salvării oferea un prânz grozav pentru oamenii străzii. La fel făceau și bisericile din centru, precum și adăpostul pentru adulți – centrul acela de zi despre care v-am spus. Mâncam foarte bine când bapțiștii puneau de toate pe masă. Nu puteam să risc și să-l iau cu mine pe Cameron pentru că știam că oamenii aveau să pună prea multe întrebări și să-l ia de lângă mine – ceva ce nu ne doream niciunul dintre noi – așa că se ascundea în bibliotecă sau la mall în timp ce eu îmi umpleam buzunarele cu lucrurile care îi plăceau sau cu cele pe care insistam eu să le mănânce. De exemplu, pentru fiecare briosă, trebuia să mănânce și un morcov. Astfel de lucruri. Cam asta era înțelegerea.

Făceam duș la Y²⁴. Uneori primeam un permis de la adăpostul pentru adulți. Spun asta ca să nu vă imaginați că eram dezgustători. Adică, eram dezgustători, dar sunt sigură că nu eram chiar așa pe cât vă imaginați.

În orice caz, era într-o seară din a treia săptămână din ianuarie și Cameron dormea dus, dar eu eram pe jumătate trează. Slavă Domnului! Eram trei persoane care instalaserăm igluuri în colțul acela al falezei. (Desigur, mai erau și alte porțiuni cu igluuri. Vorbesc doar de „cartierul” nostru.) Un iglu era al altui veteran de război din Irak – spun *altul* din cauza lui

Poacher –, iar celălalt aparținea unui cuplu în vârstă de vreo patruzeci de ani, amândoi inofensivi, dar complet săriți de pe fix. Aveau un cărucior de la supermarket plin cu jucării pentru pisici, printre altele. Multe, multe jucării pentru pisici, inclusiv firele acelea care aveau căpăcele de carton la capăt. Când vedea o pisică vagaboandă, femeia se juca ore întregi cu ea și îi vorbea ca și când pisica era o ființă umană. Dacă e să fiu sinceră, era grozavă: un fel de îmblânzitoare de pisici vagaboande. O chema Patrice Thabault. Pe prietenul ei – soț, iubit, frate, niciodată n-am înțeles exact ce era – îl chema Rick. Evident, toate trei igluurile erau ceva mai ferite. Poliția ne-ar fi pus să ne mutăm dacă le-am fi construit într-un loc în care ar fi fost văzute de turiști sau de cei care locuiau în zonă. Sincer, nu i-aș fi învinuit. Chiar nu aș fi făcut-o. Eram o priveliște cam dizgrațioasă. Există un motiv pentru care nu vezi igluuri din saci de gunoi în reviste ca *BetterHomes and Gardens*²⁵. Dacă ar fi să ghicesc cât era ora, aș spune că era între miezul nopții și ora unu. Dezghețul din weekendul trecut, din sâmbăta cu marșul de protest împotriva energiei nucleare, se sfârșise. Nu era frig ca atunci când te înțeapă fața și te temi să nu cumva să mori înghețat în somn, dar era destul de aspru. Cu mult sub temperatura de îngheț. Auzeam de afară pașii cuiva pe zăpada înghețată. Cizmele străpungeau suprafața fragilă sau striveau locul unde zăpada era mai solidă. Știam că nu era vreo căprioară sau un urs brun, poate nici măcar un câine mare, pentru că nu vedeam animale pe faleză, cu excepția păsărilor și a pisicilor. Nici șobolani nu vedeam. Și eram destul de sigură că nu era un polițist, dar nu se știe niciodată. Nu părea să fie un polițist, pentru că se mișca oarecum împiedicat. Persoana asta ori șchiopăta, ori era băută. Speram că e cineva care să-l caute pe veteranul de război sau pe îmblânzitoarea de pisici. Mi-am spus că nu e nimic, dar deja învățasem să identific temerile. Începeam să capăt acel al șaselea simț al străzii.

Pusesem la intrare un șorț pe care îl furasem de la un magazin *Kiss the Cook*. L-am împăturit de două ori și l-am prins între doi saci de gunoi. Era o ușiță destul de drăguță, după părerea mea. În partea de jos îl fixam de obicei cu niște cărți ale lui Cameron sau luate de la bibliotecă. Ne strecuram înăuntru destul de ușor, dar ținea la distanță vântul și frigul de afară. Când era nou, șorțul era galben ca tapetul din dormitorul meu, de aceea îl și furasem pe acela dintre toate câte erau acolo, dar acum avea o culoare maronie, oribilă, culoarea zăpezii după ce a stat prea mult pe stradă.

Nu voiam să-l trezesc pe Cameron sau să-l sperii, mai ales dacă nu era cazul. Și nici nu voiam să știe cel de afară că eram trează. Dar voiam să-mi iau cuțitul X-Acto, în caz că era

nevoie, așa că a trebuit să mă întind și să iau cu o singură mână rucsacul pe deasupra lui. (Nu a fost ușor și de atunci am dormit ținând cuțitul sub tetiera de la o mașină veche pe care o foloseam drept pernă.) L-am scos din teacă și îl țineam în mână așa cum țin personajele din filmele vechi dălțile de spart gheața. Persoana de afară s-a oprit chiar în dreptul igluului nostru. Gâfâia și s-a ghemuit sau a îngenuncheat lângă șorț. Simțeam mirosul de alcool din respirația lui. Apoi am așteptat să văd ce face.

Nu știu cât am rămas așa, așteptând. O jumătate de minut? Un minut? Două? Nu-mi țineam respirația, dar respiram fără să scot un sunet. Nu puteam să-i dau de știre că eram trează pentru că singurul meu atu era surpriza. În cele din urmă, exact când credeam că o să plece, a băgat mâna prin lateralul intrării, dând șorțul la o parte. Așa că l-am înjunghiat. L-am înjunghiat zdravăn. Nu purta mănuși, așa că am înfipt cuțitul chiar în locul acela moale dintre degetul mare și arătător, apoi l-am tras înapoi. Și-a tras mâna înapoi, urlând așa cum n-am mai auzit pe nimeni urlând. Cameron s-a trezit brusc, dar l-am împins în spate cu mâna stângă, în capătul igluului, unde s-a izbit de un camion de jucărie Tonka Trude pe care îl găsisem la gunoi și pe care el îl reparase cu bandă adezivă.

— Ce dracu? a început el să strige. Ce dracu?

M-am pus pe vârfuri și m-am ghemuit ca un jucător de baseball. Nu am scos un sunet, dar eram pregătită să-l înjunghii din nou. Eram gata de atac.

— Ce dracu'! Vreau doar să mă încălzesc!

Îmi auzeam inima bătând ca o tobă și începusem să transpir. Știu că pare imposibil, dar jur că era adevărat: transpiram. Îi tot vedeam dinaintea ochilor mâna și detaliul acesta ciudat că își rodea unghiile – ceea ce era dezgustător fiindcă mâna era mizerabilă. Și m-am gândit la ce spusese. *Vreau doar să mă încălzesc.* O parte din mine a început să se simtă vinovată, ca și cum încălcasem doctrina Oamenilor fără Adăpost, de a se iubi unul pe altul și de a avea grijă să ne fie cald. Dar nu exista o asemenea doctrină. Nu exista un astfel de cod. Uneori ne ajutam unii pe alții, alteori nu.

Dar orice remușcare am simțit atunci pentru că îl înjunghiasem s-a evaporat rapid când a strigat la mine: „Am să-ți dăruiesc casa asta nenorocită! Pe urmă o să te omor dracului!” M-am gândit la mâna lui și am decis că nu era prea voinic. Mâna era murdară, dar cam feminină. Poate că atunci când am început să vă spun ce s-a întâmplat după explozia de la Capul Abenaki și cum am ajuns acolo, am făcut să pară ca și cum era ușor să construiești un iglu. Dar nu era. E muncă grea.

Dat fiind că tipul acesta nu era prea mare – cel puțin așa mi-am zis eu – m-am hotărât să atac. Nu avea să-mi strice iglu-ul, nu avea să ne omoare „dracului” nici pe mine, nici pe Cameron. Așa că m-am aruncat prin șorț, urlând la rândul meu.

Înțelegeți ce spuneam despre impulsivitatea mea? Chimicalele din creier. Aici e totul.

L-am prins de picioare și am încercat să îl înjunghii în coapse cu cuțitul, dar deodată mi s-a părut inutil: cred că nici măcar nu-i găuream blugii. Pricepusem oarecum că tipul chiar nu era cu mult mai înalt decât mine. Era mai solid, dar era posibil să fie din cauza straturilor de haine. Cu toate astea, poate m-ar fi putut omorî dacă voia sau dacă avea ocazia. Însă mi-am dat seama brusc că nu mai eram singură cu el: veteranul războiului din Irak, Patrice, îmblânzitoarea de pisici, și Rick ieșiseră afară. Toți se treziseră din cauza urletelor. Cei doi bărbați l-au prins de mâini și l-au tras de lângă mine.

— Edgar, ți-ai pierdut mințile?

Vorbea Patrice și, în ciuda cuvintelor ei, avea un ton părintesc, ca atunci când vorbea cu pisicile ei vagaboande. M-am desprins de picioarele tipului și m-am ridicat. Am făcut un pas înapoi și l-am văzut pe Cameron ieșind afară din iglu pe lângă șorț. S-a frecat la ochi, apoi a venit și s-a cuibărit lângă mine, prinzându-mă cu brațele de mijloc. Nu avea haina pe el și era cald ca un cățeluș, abia ieșit din sacul-mumie.

— Unde te-a mușcat? l-a întrebat Patrice, apoi s-a uitat la mine și a zâmbit ușor.

Dormea în pijamale albastre, foarte feminine, cu imprimeu cu pisici albe, avea și un palton bărbătesc de stofă gri și căciula de schi cu ciucuri în vârful șnururilor pe care o purta ziua. Cred că ar fi trebuit să mă aștept să doarmă în pijamalele cu pisici și căciula aceea.

— Ar trebui s-o omor, a spus el, apoi s-a încruntat la mine și a ridicat mâna spre Patrice asemenea unui leu cu țepușa în labă.

— Ai băgat mâna înăuntru, i-am zis. M-am apărât.

— Întâi ciocăni. Întotdeauna să ciocăni mai întâi. În orice caz, ar trebui să dormi la fabrica de cărbuni în noaptea asta, i-a spus Patrice. Apoi s-a uitat cu mai multă atenție la mâna lui. Cu ce te-a tăiat? a întrebat ea.

El nu avea de unde să știe, așa că i-am arătat lui Patrice cuțitul meu X-Acto. I l-am arătat, dar nu l-am lăsat din mână. Spre surprinderea mea, lama era îndoită. Mi-am pus în gând să mai fur câteva lame noi de la magazinul de artă după ce se lumina afară și deschideau magazinul.

— Edgar, ei sunt Abby și Cameron. Abby, el e Edgar. Nu are ce căuta aici, cel puțin nu când e în starea asta.

— Îmi curge sânge!

— Normal că-ți curge. La ce te așteptai?

— Am niște Bactine, am zis eu.

Toți cei patru adulți s-au uitat la mine de parcă eram nebună – ceea ce și eram, probabil. Eu și Cameron am intrat înapoi în iglu după Bactine. Când am ieșit, bărbații îi dăduseră drumul lui Edgar, care se așezase pe zăpadă. După ce Patrice i-a dat cu puțin antiseptic pe mână, cei doi bărbați l-au condus la fabrica de cărbuni, iar eu și Cameron ne-am dus la culcare. Se părea că Edgar putea fi violent. Intrase odată la închisoare pentru că înjunghiasse alt vagabond în spatele unei covrigării de pe Church Street. Nu avea voie nici să se apropie de cei de la adăpost pentru că isca mereu certuri. Dar Patrice nu credea că voia să ne facă vreun rău mie sau lui Cameron. Era beat și probabil căuta doar un loc unde să se încălzească.

Totuși, pentru mine a fost o situație prea riscantă. După aceea mi-am dat seama că trebuia să fiu mereu cu garda sus.

Într-o după-amiază, când eram la Muddy Waters, am luat de pe panou un fluturaș al unei trupe de la Universitatea Vermont și am scris pe spate *Simți că timpul trece*. Am scris mai multe, unele lucruri mi le amintesc, altele nu merită să fie repovestite. Însă menționez acele patru cuvinte pentru că știam că nu mai pot continua așa. În cele din urmă avea să se termine. Timpul. Vigoarea. Mâncarea. Căldura. Sau, pur și simplu, voința de a trăi. Momentul se apropia.

Deși nu aveam niciun plan concret de a mă întoarce acasă, la Reddington – Doamne, nu aveam planuri concrete de niciun fel – am început să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă mă strecuram înapoi în Zona de Izolare. Poate acela ar fi putut fi planul meu. În unele dimineți, mă trezeam așa de deprimată încât Cameron era singurul lucru care mă oprea să nu plec din Burlington și să mă întorc acasă.

Câteodată încercam să-mi imaginez unde plecaseră celelalte familii de la Capul Abenaki. Mă gândeam că fugiseră din Vermont și New Hampshire. Știau că nu îi voia nimeni acolo. Mă gândeam deseori unde sfârșise familia lui Eric Cunningham. Eric era inginerul care își zburase creierii. Știam că avea o soție. Știam că avea copii mai mici decât mine.

Devenea tot mai dar faptul că trebuia să se schimbe ceva. Se simțea în aer o electricitate ciudată, ca și cum eram în iulie și se apropia furtuna. Ceva venea; trebuia să se producă o schimbare. Nu mai aveam loc pe piele de atâtea tăieturi.

Îmi amintesc că îi explicam lui Cameron în detaliu de ce purtau oamenii haine de camuflaj. În mare parte înțelegea deja

pentru că doi dintre tații lui adoptivi plecau să vâneze cerbi în noiembrie – pe lângă asta, Cameron era din Vermont. Eu am adăugat ce știam despre corturile și puncte de observație pentru cerbi (adică nu prea multe) și despre cum credeam eu că foloseau soldații echipamentul de camuflaj. Haine, corturi și rucsacuri de camuflaj. Cizme de camuflaj.

— Eu nu le-aș purta ca să mă deghizez, a spus el.

— Nu?

— Nu. Doar nu e ca și cum mă caută cineva. Și oricum cred că sunt cumva invizibil.

Știam exact despre ce vorbea.

Într-o zi, când eu și Cameron luam masa de prânz, stând pe marginea falezei și uitându-ne la avioanele care planau deasupra lacului Champlain și coborau apoi spre aeroport, l-am întrebat dacă îi era dor de prietenii lui. Îmi spusese câteva nume. Era un băiat care emigrase din Sudan, pe nume Jean Paul. Un puști pe nume Kenny. Pe altul îl chema Finn. A spus că nu îi cunoștea prea bine pentru că nu apucase să meargă la școala primară din Burlington decât patru luni.

— Te gândești la ei? l-am întrebat.

A ridicat din umeri și a mușcat din batonul proteic. Mesteca foarte încet, ca și cum voia să-l păstreze în gură cât mai mult.

— Da. Tu te gândești la prietenii tăi?

— Sigur. Dar nu mă întorc acolo.

— Nici eu.

— Briarcliff e mult mai departe. Prietenii tăi sunt chiar aici. Dacă ai putea să-i vezi, ai vrea s-o faci?

— Dar nu pot.

— Nu știu. Poate ai putea pur și simplu să apari într-o după-amiază în parc.

— Acolo era întotdeauna un om mare. M-ar băga în sac imediat.

Voia să spună că l-ar fi prins.

— Am putea spune că acum mergi la școală în Shelburne. Am putea spune că sunt noua ta bună, i-am sugerat.

— Adică ai grijă de mine?

— Da. Exact.

A rămas un pic pe gânduri. Între timp, i-am arătat un avion regional Air Wisconsin care zbura deasupra malului vestic al lacului. Tocmai începea să încline aripa și să se întoarcă spre Vermont, către aeroportul aflat la câțiva kilometri spre est. Era foarte frumos în lumina soarelui de la amiază.

— Unii țin Sabatul în Supliciu, eu îmi port doar Aripile, am zis eu. Mă gândesc uneori la versurile astea când ne uităm la pescăruși și la avioane.

Lui Cameron i se părea ciudat că spuneam din când în când cu voce tare câte un vers dintr-o poezie care îmi plăcea. Se obișnuise deja, dar tot mai credea că eram cam ținută.

— Ce-i acela un stihar? m-a întrebat.

— Sincer? Nu sunt sigură. Dar cred că e o haină pe care o îmbracă preotul.

— Dar poeta purta doar aripile.

— Purta și haine.

Nu voiam să-și imagineze că poeta era dezbrăcată, pentru că nu asta voia să spună Emily Dickinson.

— Cred că avea prea multă încredere în ea.

— Chiar?

Pe urmă a terminat de mâncat.

— Dacă i se părea că e un înger înseamnă că așa era.

— Deci vrei să-ți vezi prietenii?

— Nu știu. Mi-ar trebui un skateboard.

Mi-am dorit atunci ca el să aibă skateboard. Voiam asta mai mult decât orice. Simt multe lucruri pe care le poți șterpeli – ca mânușile încălzite și batoanele proteice – era aproape imposibil să furi un skateboard. Nu e vorba numai de dimensiune. Să fim serioși, în toamna precedentă furasem bidoane cu detergent. E vorba de preț. Un skateboard e mare și scump. E o combinație grea. Dar voiam neapărat ca micul meu prieten să aibă un skateboard. Voiam neapărat să își vadă prietenii. Așadar, în noaptea aceea am convins-o pe Patrice, împlânzitoarea de pisici, să stea cu ochii pe Cameron, după care eu m-am spălat la Y și am pornit spre ieșirea la autostradă. Trecuse ceva vreme, dar mi-am amintit imediat cât de scârboși erau bărbaii și ce lucruri ciudate voiau să le spui când intrau în tine. La un moment dat am avut iar o experiență ciudată, în afara trupului, când m-am uitat în sus la un tip, un camionagiu slab, deșirat și unsuros din Rhode Island, dar măcar de data asta n-am sfârșit ghemuită, plângând. În schimb, mă gândeam la ce îmi trebuia ca să fiu absolut sigură că nu ajungea și Cameron... așa?

Dar când m-am întors la iglu aveam destui bani pentru un skateboard și ceva haine noi pentru amândoi. A doua zi, în timp ce mă uitam la Cameron cum își alegea un skateboard destul de grozav din magazin – avea niște schelete care frecau lămpile fermecate și tot felul de spirite se ridicau din lămpi în ceață și fum albastru – eram foarte fericită pentru că și el era foarte fericit. În sfârșit avea ceva ce îi plăcea la fel de mult ca sacul-mumie! La început a fost cam temător, pentru că nu

înțelegea de ce eram brusc așa de îmbujorată și spunea întruna să păstrăm banii pentru mâncare sau pentru vreo urgență. Dar eram destul de hotărâtă: știam ce vreau.

În următoarea zi mai caldă, ne-am dus până în parc, iar Cameron a făcut câteva scheme tari cu skateboardul. Eram absolut impresionată. Era acolo și un băiat pe care îl cunoștea, deși nu erau foarte apropiați. Dar tot s-au distrat foarte bine împreună. Am stat acolo o vreme, pălăvrăgind cu o mămică foarte drăguță care abia venise în Vermont din Siria. O chema Nairi Shushan Checkosky (gândiți-vă la Ceaikovski) și era pe jumătate armeană. Voia să știe de cât timp eram *au pair* – folosea cuvântul acesta în loc de bonă – și de ce o fată deșteaptă ca mine nu era la colegiu. I-am spus că strângeam bani pentru colegiu, ceea ce i-a plăcut. Mi-a dat cartea ei de vizită și mi-a spus că mai cunoștea și alte familii care aveau nevoie de *au pair*. Avea ochii negri și părul castaniu, era foarte frumoasă. Am înțeles că era cântăreață – sau fusese cântăreață până când s-a dus totul naibii în Siria. Acum era agent imobiliar. Cred că vorbea sute de limbi străine.

În următoarele două luni, eu și Cameron ne-am întors în parc de vreo nouă sau zece ori. Au mai fost zile friguroase, cu zăpadă, dar uneori simțeam că ziua se mărește și că venea căldura primăverii. Câteodată treceam pe lângă șofrani, o floare din Vermont care probabil voia să moară. Scoți capul din pământul noroios, te uiți după soare și apoi te calcă un picior plin de zăpadă.

Dar când ne-am întors din parc prima dată, eu și Cameron am privit apusul soarelui peste munții Adirondack și a fost minunat. Perfect, ca într-o vedere. Era unul dintre momentele acelea în care eram cumva incredibil de fericită și de tristă.

Capitolul cincisprezece

Sezonul zahărului a venit devreme în primăvara aceea. Practic începuse pe la mijlocul lui februarie și unii dădeau vina pentru asta pe accidentul de la Capul Abenaki. Eu? Eu dădeam vina pe bătrâna încălzire globală. Dar timp de o săptămână după Sfântul Valentin eu și Cameron am mers la bibliotecă și toți cei din sala cu ziare vorbeau despre faptul că statul avea să producă mult mai puțin sirop de arțar pentru că majoritatea rafinăriilor de zahăr se aflau în Zona de Izolare. Alții insistau că nimeni nu avea să mai cumpere vreodată sirop de arțar, așa cum nimeni nu mai voia lapte sau brânză din Vermont. După părerea lor, acesta era doar un alt motiv pentru care să-i urăști pe cei care aveau vreo legătură cu centrala nucleară.

Familia mea nu producea zahăr, dar știam oamenii care o făceau. Știam chiar și câțiva de la centrală – un inginer, chiar – căroră le plăcea lucrul acesta pentru că nu solicita tehnologie avansată. Dacă ești copil (iar el avea copii), o rafinărie e un loc fermecat, deși e doar o magazie prăpădită, atât de mică încât abia încape un evaporator cât o masă de biliard. Chiar dacă sunt doar vreo două, trei grade afară, căldura de la focul pe lemne și de la abur dă impresia că înăuntru e o saună. Mai e și aroma de arțar care îți lasă gura apă. Plus senzația aceea că te afli într-o poveste: o cocioabă la marginea pădurii cu un foc mare înăuntru și ceva magic și ciudat care se petrece cu lichidul de deasupra flăcărilor – un cazan cu sirop care se oprește imediat cu o lingură de unt sau un strop de smântână. În cele din urmă, tot siropul acela se îngroașă și devine ambrozie.

Desigur, primul lucru la care mă gândeam atunci și la care mă gândesc și acum de câte ori văd o rafinărie de zahăr e petrecerea. Da, am fost acolo. Bineînțeles. Și am dat de belea. Problema nu era că dădeam o petrecere într-o rafinărie, ci că petrecerea era în rafinăria Snowman Haverford. Snowman era fiul lui James Howard Haverford, miliardarul care producea mașini de cusut și care înființase academia. Evident, Snowman nu era numele lui adevărat. Acum nu mai știu cum îl chema, de fapt. Dar era poreclit Snowman²⁶ pentru că făcea poze cu fulgii la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea împreună cu un tip din Jericho, Vermont, pe care îl chema Wilson „Snowflake”²⁷ Bentley. Iar Snowman avea o rafinărie uriașă care a devenit între timp muzeu al producției de zahăr și al fotografiilor acelea cu fulgi. Primăvara porneau evaporatorul, dar de cele mai multe ori era o destinație pentru excursiile făcute de școala primară. Nu era departe de academie, așa că vedeam deseori un șir de autobuze școlare galbene, inscripționate cu numele

districtelor aflate și la două sau trei ore distanță. Și de ce nu? Aveau acolo toată istoria procesului de rafinare a zahărului, iar copiii plecau mereu acasă cu mostre de dulciuri făcute din zahăr de arțar.

De altfel, sinceră să fiu, acela a fost motivul principal pentru care mai mulți puști au intrat acolo în noaptea aceea. La început nu a fost o petrecere. Erau vreo șase elevi de la Reddington din anul terminal care erau destul de drogați și le era foame. Tatăl unuia dintre ei era producător de zahăr și voluntar la muzeu, așa că acesta știa unde își ținea tatăl lui cheile. Așadar, planul era să intrăm, să luăm câteva pungi cu bomboane și să plecăm. Numai că odată ce au intrat, au hotărât să facă focul în sobă, sub evaporator, și să rămână acolo. După ce au pornit focul, au început să le trimită mesaje prietenilor să vină și ei – și să mai aducă „iarbă” și bere.

Așa am ajuns eu acolo. Eram cu Lisa Curran și ne-am zis *de ce nu?* Am mers cu mașina cu un elev dintr-a douăsprezecea, Paul. Până să ajungem la muzeu, erau deja vreo treizeci, treizeci și cinci de oameni acolo, jumătate de la Academie și jumătate tocmai din St. Johnsbury. Cineva a adus chiar și un butoi cu bere. Când a venit poliția, toți băieții – nu glumesc – urinaseră în evaporator, pentru că cineva se gândise că trebuia să fie lichid înăuntru. Câteva fete își ridicaseră puloverele și le dădeau voie băieților să lingă sirop de arțar de pe burta lor.

Eu și Lisa eram abia într-a zecea, iar petrecerea asta era cea mai dezlănțuită și mai scârboasă din câte văzusem. Noi două n-am dat de belea pentru intrare prin efracție, contravenție sau vandalism, așa cum au pățit alții. Dar am primit pedepse de la părinți, de la școală și din partea legii. Am făcut parte dintre elevii ai căror părinți au fost nevoiți să plătească pagubele. (Ceea ce s-a sfârșit cu un meci cu strigături între părinții mei și mine, lucru de care nu sunt tocmai mândră.) Iar pedeapsa „legală” pentru mine și Lisa? Ne-am numărat printre cei douăzeci și patru de minori care au fost nevoiți să participe timp de o săptămână la seminare speciale despre munca „importantă” a lui Snowman Haverford. Se pare că atunci când Snowman nu fotografia fulgii și nu făcea sirop de arțar, scria poezii. E posibil să fi fost chiar cel mai important poet al lumii. Dar cei de la Academie nu au fost de aceeași părere.

Sau poate au fost. Poate și-au dat seama că zece ore de „educație” în privința realizării și muncii lui – inovațiile lui în domeniul creșterii copacilor, fotografiile lui, poeziile lui – aveau să ne învețe minte să mai intrăm vreodată într-o rafinărie pentru o petrecere.

Aceasta a fost o altă pată neagră pentru mine în ochii multor oameni de la Academie: altă dovadă că eram cea mai deșteaptă ratată pe care trebuiseră vreodată să o învețe – Regina încoronată a celor ce nu știu să se afirme.

Când mă gândesc la expresia „dor de casă”, mă gândesc la copiii care petreceau prima săptămână într-o tabără de vară, cărora le era dor de mamele, de tații și de casa lor. Mă gândesc la internii proaspăt veniți la Academie. Nu e mare lucru. Dacă e vorba de copil plecați în tabără, vor pleca acasă într-o săptămână sau o lună. Dacă sunt interni la Reddington, se vor obișnui destul de repede și le va trece. Vor depăși momentul.

Cât despre mine, după accident îmi era mereu și nu îmi era niciodată dor de casă. Niciodată pentru că – țineți minte – credeam că nu-mi voi mai vedea casa vreodată. Niciodată pentru că știam sigur că nu-i voi mai vedea pe părinții mei.

Așadar, dorul de casă devine doar o nostalgie atunci când casa devine nelocuibilă. E mai mult o durere-fantomă, ca aceea pe care ți-o faci singur cadou cu un cuțit X-Acto.

Pe de altă parte, n-am încetat niciodată să duc dorul lucrurilor pe care le aveam. Omului care eram. Locului pe care îl numeam casă.

Nu făceam asta mereu, dar din când în când eram atentă să nu dau de Camille sau de alții de la adăpost. Aveam grijă mai ales când luam mâncare pentru mine și Cameron de la Armata Salvării sau când foloseam permisele de o zi la Y. Uneori vedeam anumite persoane – copii de la adăpost sau îndrumători – și atunci fie reușeam să-i ocolesc, fie nu mă recunoșteau. Oricum, cei mai mulți dintre copiii de la adăpost treceau, în cele din urmă, mai departe: ori îi ajuta adăpostul să se descurce, după care plecau la colegiu sau se angajau și închiriau apartamente decente, ori dispăreau de pe hartă și ajungeau în locuri precum apartamentul lui Poacher. Uneori dispăreau complet, mergeau spre sud, la New York sau Boston (ca Andrea) sau chiar spre vest, la Los Angeles. Câteodată veneau părinții și îi luau, iar în timp reușeau să se pună pe picioare. Sunt sigură că Missy e bine. Pendula se poate legăna în ambele sensuri.

Ce vreau să spun? Eram complet nepregătită când, într-o zi în februarie, Camille m-a luat prin surprindere. O văzusem de două sau trei ori de la distanță, dar reușisem să o evit, așa că nu mai vorbiseram de aproape opt luni.

— Hei, vrei o țigară?

Acestea au fost primele ei cuvinte.

Eu și Cameron eram la parter, în zona cu restaurante a mallului din centru. Ca să știți și voi, era cel mai deprimant loc din toate mallurile din lume. Era la subsol și nu avea ferestre. Nici plante. Nimic în afară de mirosul de mâncare chinezească de rahat. Dar era cald și intim, pentru că acolo nu mergea nimeni. Toată lumea mânca în restaurante frumoase pe Church Street sau mergea la Starbucks, la etajul de deasupra restaurantelor. Am recunoscut vocea imediat și am ridicat ochii. Citeam o revistă *Cosmopolitan* veche de trei luni pe care o găsisem într-un tomberon albastru (deja se vorbea prea mult despre Crăciun, dar ce naiba...), iar Cameron citea un roman clasic care fusese transformat într-o carte cu benzi desenate. Le luam destul de ieftin pentru el de la librărie. Acum citea *Povestea celor două orașe*. Imaginile cu ghilotina și cu nobilii care erau pe cale să fie decapitați erau grozave și, dată fiind starea mea de spirit, cu mult mai interesante decât pozele lucioase cu tocurele cui și ponturile despre cum să înnebunești un bărbat în pat.

Așadar, Camille stătea în picioare lângă noi. Arăta grozav, serios. Mi-am dat seama imediat că era o „absolventă” a adăpostului și că îi mergea de minune. Avea un palton albastru, foarte vesel, pantaloni kaki și o eșarfă care îi cădea ca o cascadă peste partea din față. Nu mai folosea peroxid pentru păr și îi creșteau rădăcinile. Acum avea părul mai mult roșcat.

— Nu, am răspuns. Nu fumez, serios.

A băgat pachetul în buzunar, zâmbind.

— Oricum nu ar trebui să fumăm aici. Nu că i-ar păsa cuiva în colțul ăsta trist. Apoi a dat din cap către Cameron, care se uita temător la ea, și a întrebat: Cum te cheamă?

Cameron s-a întors spre mine, neștiind sigur dacă era vorba de cineva care avea să ne lase în pace sau cineva care avea să ne dea de gol. Nici eu nu-mi dădeam seama. Cu toate astea, am răspuns în locul lui.

— El e Cameron, i-am spus.

Ca să îi distrag atenția, i-am spus că îmi plăcea haina ei și că îi stătea foarte bine.

— Acum stau la CCV, a zis ea, referindu-se la colegiul local. Și sunt ospătăriță la Leunig's.

— Unde stai?

— Am un apartament pe South Union Street cu altă fată. E mic – doar un dormitor. Dar e frumos. Părinții mă ajută să plătesc chiria.

— Pe bune?

— Pe bune. Dar tu? Ce-i cu tine?

— Stau și eu pe aici.

— Și Cameron e...

— E nepotul meu.

S-a gândit o clipă, apoi s-a decis că mințeam. Puteam să-mi dau seama.

— Lucrez diseară, a zis ea. Tura mea începe la cinci. Ce-ar fi să veniți și voi? Mâncarea e bună.

— Nu știu.

Nu aveam cum să-mi permit mâncare de la Leunig's.

— Nu-ți face griji. Am eu grijă de tine. Managerul din seara asta e de treabă – genul de om care îl joacă pe Moș Crăciun când se aprind luminile pe Church Street. Veniți devreme – înainte să se aglomereze.

— Bine. Poate o să venim.

— Hei, vrei să-ți zic ceva?

Am așteptat.

— Sigur, am răspuns.

— Mi-am luat un telefon nou.

Am așteptat. Zâmbea cu gura până la urechi și nu reușeam deloc să-i citesc expresia. Nu eram sigură încotro bătea. Deodată mi s-a făcut frică să nu mă dea de gol. Îmi era teamă să nu mă strige *Emily* și nu aveam idee cum i-aș fi explicat așa ceva lui Cameron.

— Da, a continuat ea. Dar m-am asigurat că am șters toate numerele vechi din celălalt înainte să scap de el – chiar și numerele la care au sunat alții, de exemplu în Teritoriile de Nord-Est. M-am asigurat că era gol complet.

— Mulțumesc.

— Nu-i mare scofală. A băgat mâna în poșetă și a scos niște bilețele roz în formă de inimă. Și-a trecut numărul de telefon pe primul bilet și mi l-a dat. Nu se știe niciodată, a mormăit ea, bătându-mă stânjenită pe umăr. Ne mai vedem.

— Ne mai vedem, i-am răspuns.

Apoi s-a întors și ne-a lăsat singuri. Probabil și-a dat seama că eu și Cameron nu aveam să o sunăm niciodată sau să mergem la Leunig's. Dar a fost frumos din partea ei să se ofere. Avea dreptate: nu se știe niciodată.

Niciodată nu am crezut că o să trăiesc veșnic – nici măcar înainte să explodeze Reactorul Unu iar acum nu cred nici atât. Odată, la ora de engleză, am făcut un tabel cu datele la care au murit oameni importanți din viața lui Emily Dickinson. Tatăl ei a murit în 1874. Samuel Bowles, în 1878. Charles Wadsworth, în primăvara anului 1882; mama ei, în toamna aceluiași an. Nepotul ei, în 1883.

Ea însăși a suferit de ceva care se numește nefrită, o boală a rinichilor, în ultimii doi ani de viață. Câteva dintre simptomele nefritei și ale afecțiunii provocate de radiații se aseamănă. Vomă. Febră. Slăbiciune. Bineînțeles, acestea sunt simptome ale tuturor bolilor, așa că nu ar trebui să le dau prea multă importanță.

Cu toate astea, vreau să fiu sigură că știți că nu am fost niciodată unul dintre adolescenții aceia care credeau că vor trăi veșnic. E în regulă. Chiar așa e.

Singurul lucru bun în martie în Vermont e sezonul zahărului. În rest, tot restul lunii e de rahat. Știu că par o adolescentă ursuză, dar chiar și adulții care trăiesc aici știu că luna asta e un dezastru. Fie plouă, fie ninge, fie e lapoviță. Apoi vine o zi când sunt 12 grade, e mult soare și crezi că vine primăvara... iar a doua zi ninge. Drumurile nepavate devin adevărate mlaștini în care se împotmolesc mașinile. Dintr-odată, e noroi peste tot. Pe mama o înnebunea chestia asta. (Vorbesc serios: ea și tata nu ar fi trebuit să locuiască niciodată aici. Pur și simplu nu ar fi trebuit.) În afară de asta, vacanțele de la școală sunt mereu în februarie și aprilie, așa că nici măcar nu poți să scapi de aici într-o vacanță cu familia. Serios, luna asta e un plictis lung de tot.

În anul acela, martie a venit în februarie. A început secreția de zahăr chiar după Sfântul Valentin. Noroiul din martie a venit în februarie. Iar căldura din martie a venit tot în februarie.

Dacă locuiești într-un iglu, căldura de martie în februarie e nasoală de tot. Pur și simplu îți distruge căminul. Dezghețul prelungit din a treia săptămână din februarie ne-a stricat complet igluul. Putea să supraviețuiască foarte bine vreo două zile călduroase în miezul iernii – ca în ziua cu marșul de protest împotriva energiei nucleare care a urcat pe deal. În a treia zi a început să se lase. Am încercat să-l proptesc cu ramuri de copac și vreo două bețe de schi pe care le găsisem într-un tomberon, dar nu m-au ajutat prea mult. Cameron a încercat să-l fixeze cu bandă adezivă, dar era prea ud. Am încercat să construiesc un schelet pe sub sacii de gunoi cu o bucată murdară de placaj și una dintr-o masă de joc stricată – avea doar două picioare, iar protecția de plastic de deasupra avea niște găuri mari, ca și cum fusese străpunsă cu un cuțit de un criminal în serie dar sacii au căzut în lateral în loc să rămână pe mijloc. Aveam nevoie de un arhitect sau de un constructor și de un cont la magazinul de bricolaj de pe Pine Street. Nu aveam nicio șansă.

Era destul de clar că nici vecinii mei nu aveau să-mi fie de vreun ajutor. Erau minunați dacă cineva începea să strige *O să vă dărm casa și o să vă omor dracului!* în miezul nopții, stricându-le somnul, dar altfel nu aveau niciun gând să îmi fie părinți-surogat. Poate dacă eu și Cameron am fi fost pisici, Patrice ar fi vrut să aibă grijă de noi. Dar aceștia nu erau genul de oameni grijulii. Erau ca mine, oarecum distruși. Adică, erau adulți care trăiau în igluuri din saci de gunoi în mijlocul iernii, nu? Asta nu vă spune nimic?

Când mi-am dat seama că igluul meu avea să se prăbușească, i-am întrebat dacă nu aveau vreo soluție salvatoare. Dar în timp ce mă chinuiam cu bețele mele de schi și cu masa de joc, veteranul a șters-o. Și-a strâns lucrurile și a plecat, lăsând în urmă ceva ce arăta ca o simplă movilă de saci de gunoi plini cu frunze. Patrice și Rick erau încă acolo, dar și ei se pregăteau să plece. Căruciorul de cumpărături era deja plin.

— O, Abby, nu vrei să vii cu noi, a zis Patrice când am întrebat-o unde plecau.

— Nu, probabil că nu, am încuviințat, deși îmi doream să merg cu ei. Nu știam ce aveam să fac mai departe. Dar unde plecați?

Rick s-a uitat la mine, apoi la Patrice. Pe urmă a clătinat din cap. (Mi-am dat seama atunci că în toate săptămânile acelea în care fusesem împreună pe faleză, îl auzisem vorbind doar de vreo șase ori. Rick nu era prea vorbăreț.)

— Sincer, nici noi nu suntem prea siguri, a zis ea, deși era evident că mințea.

M-a îmbrățișat fără multă tragere de inimă și trebuie să recunosc că mă bucuram oarecum că o făcea fără tragere de inimă, pentru că Patrice mirosea mai mereu a urină de pisică și ca vagabonzii obișnuiți. După aceea, pentru că pământul devenise cam moale, ea și Rick au ridicat căruciorul de cumpărături și l-au cărat vreo două sute de metri până la trotuarul care ducea spre lac. Aproape că am strigat ceva urât după ei, pentru că eram furioasă că toată lumea pleca și nimeni nu voia să mă ajute. Știam că aș fi înghițit câteva pastile de oxicodonă dacă aș fi avut. Mai simțeam și nevoia incredibilă de a lua cuțitul și a-mi cresta coapsele. Dar n-am spus niciun cuvânt pentru că am simțit cum mă ia Cameron de mână. M-am uitat în jos, iar el îi privea pe cei doi cum își cărau căruciorul. Apoi mi-a arătat cu degetul un avion pe cer, deasupra apei. Acesta se afla în ascensiune și urma să o ia spre sud. Niciunul dintre noi n-a spus vreo vorbă. Cred că voia să mi-l arate pentru că spera că o să mă bucure.

Viața pe stradă e al dracului de epuizantă. Chiar este. Nimic nu e mai greu de atât.

Bineînțeles că am găsit un loc nou în care să stăm eu și Cameron.

Dar schimbarea vremii era cam afurisită și ne-am îmbolnăvit amândoi. Nu cred că era gripă pentru că, vă vine să credeți sau nu, făcusem și eu, și Cameron vaccinuri antigripale la Rite Aid într-o zi din ianuarie. Dar acum eram amândoi slăbiți, iar nasul ne curgea ca un ghețar. Problema era că numai eu păream să mă însănătoșesc – și cred că aici a fost începutul sfârșitului.

Capitolul șaisprezece

Uneori credeam că dispărașem fără urmă. Alteori mă întrebam dacă vreunul dintre bunicii mei mai trăia. Evident, bunică mea care suferea de Alzheimer nu ar fi fost capabilă să pornească o căutare. Oare era măcar conștientă de explozia de la Capul Abenaki și de faptul că fiica ei murise? Nu aveam idee, dar mă îndoiam. Pe de altă parte, bunicul meu din Phoenix știa probabil de explozie și de moartea fiului lui. Probabil că știa că Bill Shepard era cel pe care industria energiei nucleare se hotărâse să dea vina, așa că acum toată lumea părea să-l deteste pe băiețașul pe care îl crescuse el cu ani în urmă în Arizona. Însă dat fiind cât de greu se adapta bunicul în urma operației, poate că și el era mort acum. Poate durerea de a vedea atacurile aduse memoriei fiului său zi de zi la CNN și la Fox News îi fărâmasese inima și îl omorâse în vară.

Câteodată mă gândeam dacă mama Lisei, bibliotecara, o făcea pe Nancy Drew și căuta pe calculator sau vorbea cu poliția. Sau poate domnișoara Gagne, fosta mea profesoară de engleză. Poate chiar Edie, de la adăpost. Edie mi se păruse foarte deșteaptă; poate își dăduse seama cine era cu adevărat Abby Bliss.

Eram convinsă că undeva erau oameni care îl căutau pe Cameron. Un băiat de nouă ani, luat în plasament și pierdut? Cineva de la biroul DCF – Departamentul pentru Copii și Familii – fusese probabil sufocat de munți de rahat din cauza acestui mic dezastru.

Cu toate astea, chiar și la șapte sau opt luni după accident, se părea că toată lumea avea lucruri mai bune de făcut decât să se îngrijoreze în legătură cu ce naiba se întâmplase cu Emily Shepard. Din câte știam eu, toată lumea crezuse că îmi luasem viața și că trupul meu avea să fie găsit după topirea zăpezii. Poate credeau că mă omorâsem și că trupul meu se descompunea undeva în zona aceea părăsită numită Zona de Izolare. Erau atâția oamenii relocați, atâția oameni despre care încă nu se știa nimic.

Adevărul e că aș fi putut să mă sinucid dacă nu ar fi fost Cameron. Nu glumesc. Dar atâta timp cât eram responsabilă pentru el aveam să pun un picior în fața celuiilalt și să văd ce avea să se întâmple.

Una dintre psihoterapeutele de aici a spus că, după părerea ei, nu voiam să fiu găsită pentru că aveam probleme cu imaginea de sine. Nu i-am dat niciun răspuns, dar îmi amintesc că mi-am spus: *Oamenii te plătesc pentru chestia asta?* Pe bune: pune micuța ta observație în plicul maroniu în care îți păstrezi remarcile Incredibil de Evidente.

În cele din urmă, m-a învins curiozitatea și m-am dus la un calculator liber de la bibliotecă să-mi caut numele. Era la câteva zile după prăbușirea igluului. Am căutat în Google familia mea și pe Eric Cunningham, ba chiar am intrat pe paginile de Facebook ale câtorva prieteni până am simțit că îmi ajunge. Și am ajuns la momentul acela al naibii de repede. După câteva clicuri am simțit că o să-mi explodeze capul. În unele privințe, era mai rău decât credeam. Erau procese și condamnări: oameni care lucraseră cu mama și cu tata, oameni pe care îi cunoșteam, urmau să apară ca inculpați într-un proces în anul acela. Neglijență criminală. Se părea că o mulțime de oameni acționau în judecată compania de energie nucleară. Erau ca niște criminali de război. Mi se făcea scârbă de lucrurile pe care le citeam despre ei, iar poveștile erau de la comentarii răutăcioase și minciuni la titluri „responsabile” care susțineau că demonstrează incompetența „obișnuită” a tatălui meu. Alcoolismul lui „aparent”. Eșecul companiei de a-l concedia.

Cât despre mine? Se pare că fugisem cu luni în urmă. Dar nimănui nu părea să-i pese, dat fiind că nu-mi menționase nimeni numele în niciun ziar încă din iulie. Chiar reușisem să dispar.

Când m-am întors lângă Cameron la etajul al doilea al bibliotecii, probabil că eram cam palidă, pentru că m-a întrebat dacă mă simțeam bine. I-am zis că eram în regulă și m-am sprijinit cu spatele de un corp de bibliotecă și am luat o carte în brațe, dar n-am reușit să citesc un cuvânt tot restul zilei. Avea să treacă mult, mult timp până să deschid iar browserul unui calculator.

După ce au plecat Patrice și Rick, m-am gândit la ce opțiuni aveam, inclusiv aceea de a pretinde că picioarele mele erau spaghete fierte și de a cădea în zăpada topită sau pe sacii de gunoi care fuseseră casa mea. Dar se pare că am, într-adevăr, o latură maternă. Nu puteam să-l dezamăgesc pe Cameron. El încă mă ținea de mână. În cealaltă mână ținea skateboardul. Mă bucur să spun că încă mai purta mănușile pe care le șterpelisem eu de la Outdoor Gear Exchange.

Așa că m-am forțat să mă adun. Am respirat adânc de vreo două ori și m-am uitat la Cameron. Am ridicat din umeri și am încercat să-i zâmbesc.

— Ai auzit vreodată de expresia „Planul B”? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— Ei bine, înseamnă că trebuie să avem un plan nou în caz că primul nu funcționează. Așa că lasă-mă un minut și o să-mi

dau seama care e Planul B – adică unde să mergem mai departe.

— Nu vreau să merg în altă casă adoptivă, a zis el și mi-a arătat ochiul cu vârful skateboardului. Acum era vindecăt, dar știam foarte bine la ce se referea. O să fug din nou.

— Știu. Dar nu suntem așa de disperați. Cel puțin, nu încă.

Înțelegeam că aveam cel puțin două opțiuni: puteam să-mi torn cenușă în cap și să mă întorc la Poacher. Nu credeam că l-ar fi denunțat pe Cameron, măcar pentru că astfel ar fi atras atenția asupra lui. Dar petrecusem destul timp acolo ca să știu că pe termen lung nu i-ar fi convenit să fie Cameron acolo. Un copil de nouă ani, luat în plasament și fugit de acasă? Un minor? Nu era bine. Faci pușcărie grea pentru astfel de tâmpenii. Amintiți-vă că Poacher credea că am optsprezece ani. Dar eram convinsă că ne-ar fi lăsat să stăm o noapte acolo, presupunând că avea loc. Poate că atât cât stăteam acolo puteam să găsim alt fir, altă gașcă sau o persoană de vârsta mea cu un locșor de dormit în care puteam rămâne o vreme.

Cealaltă opțiune? Erau câteva moteluri ieftine înșirate pe câțiva kilometri nu departe de centru. Cereau cincizeci sau șaiszeci de dolari pe noapte, dar credeam că puteam deveni o prezență obișnuită a benzinărilor de pe autostradă. Sau aș fi putut să o fac măcar câteva zile, până concepam Planul B.

Dar trebuie să recunosc, oricât de nebună aș părea și oricât de îndoielnică pare judecata mea câteodată, încă nu eram pregătită s-o apuc pe un astfel de drum. Una era când mergeam cu Andrea și era doar o chestie care se întâmpla din când în când, ca să-i cumpăr skateboard lui Cameron. Alta era să apară pe CV-ul meu doar masturbări și partide de sex oral. Am presupus că era posibil să ajung la așa ceva până la urmă, dar nu eram gata încă să devin prostituată cu normă întreagă.

Așa că i-am servit lui Cameron versiunea prescurtată pentru copii despre ce fel de om era Poacher și pe cine am fi putut găsi la el. Probabil că vorbeam ca și când era vorba de *Real World*²⁸ la MTV în loc de gaura mizeră de șobolani care era în realitate. Dar m-am gândit că acolo ne puteam odihni puțin. Așa că și-a strâns sacul-mumie, după care ne-am pregătit rucsacurile. (Slavă Domnului, nu mai folosea un sac de gunoi pe post de valiză.) Am decis să abandonez pătura jerpelită și mucegăită pe care o folosisem ca să mă încălzesc în nopțile lungi de iarnă. Nu era mare pierdere – era îngropată undeva pe sub rămășițele igluului. Apoi ne-am luat adio de la faleză și am început să urcăm dealul spre North End.

Poacher plecase, bineînțeles. Perfect, mi-am zis. Totul e perfect.

Ușa de la intrare a apartamentului era descuiată, așa cum era de obicei, dar nu recunoșteam nimic înăuntru. Da, era încă dezgustător – pe linoleumul din bucătărie era un strat gros de jeg, iar ferestrele aveau pete negre de mizerie. Dar dormitorul în care stătea gașca atunci când nu ne înghesuim în camera de zi avea un pat în loc de saltelele adunate una lângă alta pe podea. Era o porcărie de pat – un pat mare, ca al părinților mei – cu tăblia ciobită și spartă, dar era totuși un pat. Iar în celălalt dormitor erau un birou și un laptop care arăta binișor, precum și o imprimantă. Și în camera de zi era altă mobilă, iar unele piese erau noi-nouțe, luate de la magazinul de mobilă nefinisată din North End. Avea mirosul acela de lemn nou și care încă aștepta să fie murdărit. Am văzut o Biblie pe masă, lângă un televizor mic, cu ecran plat și un receptor de cablu.

Dar de ce era ușa descuiată dacă aici locuia acum o persoană care nu era o ratată ca Poacher? Nu reușeam să înțeleg. Apoi am auzit pași jos, pe scări, așa că l-am luat pe Cameron de mână și l-am tras după mine spre intrare. Am văzut un bărbat masiv care bătea spre șaizeci de ani, urcând încet treptele cu două coșuri de gunoi goale în mână. Purta o cămașă albastră de blugi cu mânecile tăiate și avea tatuaje mari pe brațe și pe gât: un vultur. Niște aripi de vultur. O motocicletă din flăcări. Dar avea și ochelari cu lentile foarte groase, care-l făceau să semene, de la bărbie în sus, cu un profesor de științe supraponderal.

Până să ajungă la noi, gâfâia deja.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat el, apoi a trecut pe lângă noi în apartament.

— Noi locuim aici înainte, i-am zis.

Bărbatul a pus coșurile de gunoi în holul din față, apoi s-a frecat la ceafă.

— Sper că nu cu traficanțul acela de droguri care a stat aici înaintea mea.

— Nu, a fost acum vreo doi ani, am mințit eu.

A trebuit să mă abțin de la a întreba ce anume se întâmplase cu *traficantul acela de droguri*, pentru că voiam neapărat să știu. Voiam să știu unde erau toți.

— Eu m-am mutat acum două zile. Am vrut să frec peste tot cu Purell – de sus până jos. Ai fi zis că e treaba proprietarului. Dar nu. A clătinat din cap. Nu știu cum era când ați stat voi aici, dar când am venit eu era o hazna. Singurul lucru bun aici e chiria, care nu e mare, și priveliștea, care e chiar frumoasă.

— Și e și bine luminat, i-am spus.

— Da, e bine luminat. Mi-a întins mâna. Eu sunt Andy.

— Abby, am răspuns. Avea mâinile cam umede, dar trecuse mult timp de când voise cineva să dea mâna cu mine. El e

Cameron – fratele meu.

Andy s-a aplecat puțin și a dat mâna și cu el.

— Bună, micuțule.

Apoi am rămas toți trei pe loc, ușor stânjeniți. Andy se uita curios la rucsacurile noastre uriașe și la sacul-mumie al lui Cameron. Într-un târziu, i-am spus:

— Ei bine, văd că apartamentul e la locul lui. Mulțumesc.

— V-aș invita înăuntru, dar nu cred că ar fi de acord supraveghetorii de la eliberări condiționate.

— M-am prins, i-am zis.

— M-am gândit eu că o să înțelegi.

Nu eram sigură dacă să mă simt jignită sau flatată că își dăduse seama că aveam simțul străzii atât de acut încât știam deja cum e cu supraveghetorii aceia. Dar, dat fiind felul în care arătam eu și Cameron și multitudinea de lucruri pe care le căram după noi, era oarecum ridicol să mă simt într-un fel sau altul. Era clar ce era cu noi – cine eram sau ce eram.

— Ai nevoie de o slujbă? m-a întrebat.

Brusc, am făcut un pas în spate. Privind în urmă, mi se pare foarte amuzant că un tip îmi spune că e infractor, iar eu îi spun *M-am prins*, adică *Înțeleg*. Însă când îmi spune un tip că are o slujbă pentru mine, mă gândesc imediat că o să-și desfacă fermoarul de la pantaloni. Doamne, sunt dusă de tot.

— Nu.

— Bine. Dar, dacă te răzgândești, treci pe la Henry's. Știi unde e?

Știam. Era un restaurant pe Bank Street.

— Fratele meu e manager acolo. Așa a fost dintotdeauna. A început ca bucătar acum vreo douăzeci de ani. Acum eu sunt unul dintre spălătorii lui de vase. El m-a angajat. Se pare că mereu au nevoie de ospătărițe.

De când mă văzuse Camille la mall, îmi trecuse prin minte că poate aș fi putut să găsesc, cumva, o slujbă adevărată. Poate ca ospătăriță. Poate puteam merge câteva ore la Burger King sau Taco Bell. Dar nu aveam experiență, nici recomandări sau vreun document de identificare. Cine să mă angajeze pe mine? Încă de când umblam cu gașca știam că era imposibil pentru cineva să locuiască singur în Burlington cu salariul minim. Chiriile erau foarte mari. Aveai nevoie de o slujbă foarte bună, de subvenții sau de colegi de apartament.

Dar acum îl aveam pe Cameron și îi promisesem că aveam să găsesc un Plan B.

— Dacă mă răzgândesc, cu cine vorbesc? l-am întrebat.

— Păi, mai întâi cu mine. Adu un CV la restaurant. O să-i spun fratelui meu să fie atent. El se ocupă de angajări, în general.

— Un CV. Am spus-o ca și cum gândeam cu voce tare.

— Da. O foaie de hârtie. Scrie acolo ce experiență ai. Ce slujbe ai mai avut. Unde locuiești.

Începuse să vorbească ușor sarcastic, dar a apăsător pe ultimele două cuvinte într-un fel care nu mi-a plăcut deloc.

— Am înțeles, i-am răspuns. Cred că eram politicoasă din cauza instinctului de autoapărare. Primul impuls a fost să îi arăt exact cât de sărită de pe fix eram și să spun ceva urât, dar am reușit să mă temperez. Mulțumesc, am adăugat.

— Nicio problemă, a spus el. O să fiți în regulă?

— Da, suntem în regulă, l-am asigurat. Poate o să aduc un CV.

L-am bătut pe spate pe Cameron și ne-am luat rucsacurile de pe podea. Cameron și-a strâns la piept sacul-mumie așa cum îi plăcea lui, iar eu i-am luat skateboardul. Apoi l-am îndrumat spre scări.

— Mersi, am zis eu, iar Andy m-a salutat scurt.

După ce am ieșit amândoi din blocul lui Andy și am traversat vreo două străzi, mi-am dat seama că pusesem iar mâna pe spatele lui Cameron. Mi-am dat seama că exact așa mă ghida tata prin mulțimi, ceea ce m-a făcut să mă simt și bucuroasă, și tristă. Deodată mi s-a umplut mintea de imagini care se derulau ca un profil de Tumblr, imagini cu mine la vârste diferite, însă tata rămânea mereu la fel și de fiecare dată era cu mâna pe spatele meu, iar eu mă simțeam când fericită, când tristă, când amândouă la un loc. Eram amândoi chiar în fața căsuței Aventurilor înfricoșătoare ale Albei-ca-Zăpada, în mijlocul Regatului Fermecat de la Disney World, cerul era aproape la fel de albastru ca rochia cadrilată Dorothy Gale pe care o purtam. (Știți că acum au închis secțiunea aceea cu Albă-ca-Zăpada, nu? De ce să facă așa ceva? Mi se pare o nebunie și o cruzime. Înțeleg că era cam învechită, dar cum putea să nu-i placă unui copil de vrăjitoarea aceea? Eu eram îngrozită de ea. Îmi plăcea la nebunie!) Aceea a fost ziua în care am avut prima dată voie să merg singură la toaletă. Aveam cinci ani. Mama nu mă putea duce pentru că stătea la coadă în altă parte a parcului ca să prindă alt carusel și să ia permise pentru toți trei la Cursa Rapidă. Tata mi-a zis mai târziu că m-a așteptat afară, speriat de moarte să nu mă fure cineva. Poate erau două intrări și vreun nebun mă lua și dispărea în mulțime prin cealaltă ieșire. Când i-a povestit și mamei, i s-a părut foarte drăguț felul în care se panicase tata. Ce alte imagini vedeam cu ochii minții în care tata mă ținea cu mâna de spate? Când m-a condus pe alee până la autobuzul școlii în prima zi de grădiniță. (Și atunci aveam un ghiozdan mult prea mare pentru corpul meu.) Când am fost la un concert al cercetașelor Brownie. Când am traversat curtea cu Maggie în brațe pe

vremea când era abia un pui și lesa îi atârna în spate ca o coadă.

Genetica, mi-am zis. Genetica. Nu putem scăpa de gene, nu-i așa?

M-am uitat la Cameron și m-am gândit la felul în care întindea mâna și o apuca pe a mea. Nu credeam că băieții de nouă ani fac asta. Așa că l-am întrebat:

— Mamei tale îi plăcea când o luai de mână?

L-am simțit cum s-a jenat brusc și mi-am dat seama că îl întrebam ceva îngrozitor.

S-a dovedit că aveam dreptate. Nu ne-am mai ținut niciodată de mână așa până când n-am ajuns amândoi la Urgențe.

Capitolul șaptesprezece

Ne-am dus la Leunig's, acolo unde spunea Camille că se angajase. Cameron a rămas afară cu lucrurile noastre când am intrat eu. Era între prânz și cină, așa că locul părea destul de liniștit, cu excepția barului. Chiar și cei de la bar beau doar cappuccino, cafea și ciocolate calde super scumpe. Era un restaurant frumos, într-adevăr. Barmanul a spus că trebuia să mai aștept o oră până începea tura lui Camille, așa că l-am întrebat dacă nu puteam să las un bilet.

— Da, sigur. Dar n-ai vrea să-l scrii acolo? a zis el, apoi mi-a arătat colțul întunecat al barului, lângă draperiile de lângă toalete. Cred că nu dădeam prea bine pe Podiumul de Prezentare de Modă. Nu mai reușisem să fac rost de permise la Y de două zile și cred că se vedea. Am dat din cap că era în regulă și m-am pitit cât de mult am putut.

— Ai nevoie de un pix? m-a întrebat el.

Arăta foarte bine și avea un cioc ca al lui Johnny Depp. Cred că avea vreo treizeci de ani și era foarte înalt și dichisit. Uniforma restaurantului era un tricou alb, mulat, și o cravată neagră.

— Ar fi grozav, i-am zis. Poate și ceva pe care să scriu.

A dat din cap și mi-a întins un pix și o foaie goală pe care scriau notele de plată.

— Mai ai nevoie de ceva?

Era tot barmanul. Mi-am dat seama că nu scrisesem niciun cuvânt încă pentru că nu eram sigură ce voiam să spun. Dacă era Camille acolo, aș fi întrebat-o dacă puteam merge eu și Cameron să dormim o noapte pe jos acasă la ea și la colega ei. Atât speram: o noapte. Simțeam deodată nevoia să dorm și să fiu înăuntru.

— Știi ceva? i-am spus. El a ridicat din sprâncene, așteptând. O să mă întorc în vreo două ore.

— Bine, a zis el, apoi a dat din cap spre ușă.

După aceea am mers două străzi până la Kincos, pe Winooski Street. Era chiar lângă centrul de zi pentru cei fără adăpost, așa că îl știam bine. Trecusem pe acolo de zeci de ori. Am cheltuit acolo șase dolari, din puținii bani pe care îi mai aveam, ca să fac un CV pentru fratele lui Andy. Evident, era plin de invenții. Dacă tipul suna la oricare dintre referințele pe care le dădusem, mă duceam dracului. Dar nu aveam încotro. Am cotrobăit în rucsac, sperând că mai aveam bilețelul roz cu numărul lui Camille; din fericire, l-am găsit. Acela a fost numărul de telefon pe care l-am trecut la datele de contact.

Când m-am uitat la CV după ce l-au listat, am decis că nu arăta deloc rău. Trecusem un restaurant inventat de mine din Briarcliff, câțiva ani de lucru ca bonă și menționasem că fusesem meditator după ore într-o toamnă. Și eu m-aș fi angajat pe mine. Știam că avea să fie greu să fiu ospătăriță și văzusem destule „făcând chelnerie” la televizor și în filme ca să fiu sigură că aveam să mă descurc, (întotdeauna mi-a dat energie expresia asta. Mă duce cu gândul la o luptă grea.)

Apoi ne-am întors amândoi la Leunig's. M-am gândit să las întâi CV-ul la restaurantul Henry's, dar mi-am zis să mai aștept o zi, mai ales după felul în care s-a uitat barmanul acela la mine ca la un câine vagabond. Încă mai credeam că reușeam să arăt destul de curată – ca să folosesc o expresie care mă face mereu să râd. Fie aveam să fac duș la Camille, fie făceam rost de un permis de o zi la Y. Dar aveam să mă asigur că eram prezentabilă pentru întâlnirea cu fratele lui Andy. La urma urmei, trebuia să fac asta pentru Cameron.

Camille s-a purtat minunat și a spus că puteam să stăm la ea pentru o noapte – poate chiar două sau trei, dacă era nevoie. A spus că și colega ei avea să fie de acord. Nici în ziua de azi nu știu dacă s-a schimbat pentru că se simțea vinovată că îmi luase cerceii și pentru că m-a făcut să fug de la adăpost sau pentru că s-a maturizat și a devenit un om bun – poate o convinseseră în sfârșit îndrumătorii de la adăpost. Mi-a dat adresa și cheia ei, pentru că cealaltă fată avea să fie în tură la Macy's când ajungeam noi, așa că am intrat în apartament și m-am băgat direct la duș, unde mi-am făcut o groază de tăieturi și mi-am spălat părul. Când am ieșit din baie, aproape că mă simțeam ca un om normal.

Apartamentul se afla într-o casă cam dărăpănată, la vreo două străzi de Kincos. Era la etajul al doilea și nu avea prea multă mobilă, dar era drăguț și călduros; mai avea și o masă foarte lungă, care semăna puțin cu cea pe care o aveam noi în bucătăria de la Reddington. Era din același fel de lemn, îmi amintesc că se numea pin neted. Cameron și-a întins imediat sacul-mumie sub masă și m-am băgat lângă el îmbrăcată într-un tricou și pantaloni de sport cu litere imprimate pe fund pe care îi furasem de la Victoria's Secret. Am citit fiecare din cartea lui vreo zece minute, apoi am adormit buștean.

Colega de apartament a lui Camille a ajuns acasă în seara aceea pe la șapte și jumătate. Camille îi trimisese deja mesaj că avea să ne găsească acolo. O chema Dawn și era un soi de raritate: era genul acela de fată care, din câte vedeam eu, nu

știa cât de frumoasă era. De obicei, o fată știe când arată bine, o știu din experiență. Chiar dacă au creier de rozătoare, fetele frumoase știu un lucru sigur: lumea întoarce capul după ele pe stradă. Dar jur că Dawn habar nu avea.

Nici ea nu era cea mai isteată fată din lume. Și lucrul acesta era la fel de limpede. Dar frumoasă sau proastă, pentru mine nu avea importanță, pentru că ceea ce o avantaja era următorul lucru: era foarte drăguță și se purta cu bietul Cameron de parcă era un cățeluș. Nu îl trata ca pe un câine, o expresie care sugerează că te porți urât cu cineva. Îl trata ca și cum era cea mai drăguță ființă pe care o văzuse vreodată – un cățeluș – și îi spunea întruna cât de dulce și de adorabil era și ce băiat vânjos avea să devină în curând. Cameron o suporta cu stoicism.

Nici nu părea că-i pasă că era un copil vagabond care nu mergea la școală. Mulți oameni s-ar fi supărat din cauza asta. Dar Dawn nu a făcut-o. Camille a ajuns acasă abia la unsprezece în noaptea aceea, pentru că lucra până la ora închiderii, și acesta a fost tot schimbul nostru de cuvinte despre Cameron și înșelăciunea mea cât timp am așteptat-o pe Camille:

Dawn: Deci el e nepotul tău?

Eu: Îhî. Familiile noastre și-au pierdut casele când a explodat centrala nucleară și când s-au dus toate naibii. Dar săptămâna viitoare luăm autobuzul spre Briarcliff, New York. Avem rude acolo care o să aibă grijă de noi.

Dawn: Dumnezeu, centrala! Ce porcărie! Oamenii care o conduceau? Ei au greșit cel mai mult, nu-i așa?

Eu: Mda. Cel mai mult.

Dawn: Dar, Cameron, ești atât de simpatic! O să fie bine, să știi. Știi, nu? Ești cel mai adorabil copil pe care l-am văzut vreodată!

Apoi l-a strâns în brațe. Din nou.

Bineînțeles, povestea pe care i-am spus-o lui Dawn nu se potrivea cu cea pe care i-o spuseseam lui Camille în iunie, când eram la adăpost. Dar era evident și că între timp Camille ghicise cine eram, așa că nu mai conta. Pur și simplu, nu mai conta.

Cu toate astea, aveam senzația că o mai văzusem pe Dawn undeva. Nu era la adăpost, nici la bibliotecă și nici la Muddy Waters. Cu siguranță nu o văzusem pe faleză. Dar toată seara n-am reușit să-mi dau seama de unde o știam. Avea o față frumoasă, în formă de inimă, și ochi mari, căprui; nu era machiată, se dăduse doar cu puțin ruj. Își prindea părul la spate, ceea ce îi scotea în evidență fruntea înaltă și lată. E greu să îți stea bine așa, dar lui Dawn îi ieșea. Pe urmă, când și-a

potrivit gulerul mare de la pulover, mi-a picat fisa. Mi-am dat seama brusc unde o mai văzusem. Și mi-am dat seama și de ce îi plăcea așa de mult de Cameron.

O văzusem într-o zi în iarna aceea pe stradă, în fața grădiniței de pe King Street, când eu și Cameron mergeam dinspre faleză către bibliotecă.

Când și-a așezat gulerul puloverului a fost ca atunci când și-a ridicat gulerul de la haină peste bărbie ca să se apere de frig. Era în spatele unui gard de lemn pe care îl aveau pe trotuar ca să nu alerge cei mici de la locul de joacă în stradă și să îi lovească vreo mașină și era înconjurată de puști. Erau toți îmbrăcați în fâșuri de iarnă și arătau ca niște omuleți Michelin (și fete), iar eu nu înțelegeam cum puteau să se miște așa de repede. Toți copiii aceia aveau vreo patru, cinci sau poate șase ani, deci nu era ca și cum Cameron avea ce să caute printre ei. Nu știu de ce, dar m-am întristat puțin pentru el. Toți copiii aceia se aveau unii pe alții, dar Cameron nu mă avea decât pe mine.

— Tu nu lucrezi numai la Macy's, i-am spus. Lucrezi și la grădiniță, nu-i așa?

— Lucram la grădiniță. Acum nu mai lucrez. De unde știai?

— Te-am văzut odată în curte cu niște copii.

— Mi-a plăcut mult slujba aceea, mi-a zis ea cu tristețe în glas.

— De ce nu mai ești acolo?

— Într-o zi am luat o decizie greșită, știi?

Nu știam, așa că am așteptat.

— Unul dintre băieții era foarte energic. Poate chiar puțin bolnav. Nu dormea niciodată, ceea ce era chinuitor pentru toți. Îi ținea pe toți ceilalți copii treji. Așa că într-o după-amiază i-am dat puțin sirop de tuse ca să-l adorm. Poate i-am dat cam mult sau poate a funcționat mult prea bine. Nu știu. Dar l-am trezit foarte greu – femeia care conduce grădinița aproape că a sunat la 911 – și când am reușit să-l punem pe picioare era încă destul de amețit. La fel era și când a venit mama lui să-l ia acasă. Așa că m-au concediat.

— Cameron doarme foarte bine, i-am spus.

Am făcut-o din reflex. Și, din fericire, era adevărat. Dar tot am simțit nevoia să-i explic că nu avea nevoie de ajutor când era vorba de somn. Nu voiam să-mi asum niciun risc.

Habar nu aveți cât de minunat e să dormi pe o canapea după ce ai dormit aproape două luni înghesuit într-un iglu făcut din saci de gunoi.

Deși dormisem după-amiază alături de Cameron sub masa din lemn de pin neted, am adormit la cincisprezece minute după ce s-a întors Camille de la restaurant și nu m-am trezit

decât a doua zi la prânz. Dawn plecase deja la Macy's, dar Camille juca dame cu Cameron. Se părea că Dawn făcuse o razie la Armata Salvării de îndată ce se trezise și cumpărase cinci jocuri cu cinci dolari. M-am simțit puțin vinovată că nu mă gândisem și eu la asta – și am apreciat-o și mai mult pe Dawn. Poate era Regina Antihistaminicelor, dar luase o decizie bună în privința jocurilor.

Când am văzut că ea și Cameron se înțelegeau bine, am plecat la Henry's să las CV-ul. Tocmai se termina aglomerația de la prânz și l-am cunoscut pe fratele lui Andy. Era un tip voinic, ca Andy, și destul de morocănos. Foarte profesionist. A ieșit și Andy din bucătărie și m-a salutat. Fratele lui m-a angajat pe loc pentru că aveam experiență și pentru că una dintre ospătărițe îl lăsase baltă în dimineața aceea, plecase „fix” în toiul aglomerației de dimineață. Mi-a zis să încep a doua zi. Trebuia să vin la ora două, când se mai potoleau lucrurile după prânz, ca să mă instruiască puțin înaintea cinei.

Eram foarte încântată. Am petrecut cam o oră pe Church Street și am cerșit vreo treisprezece dolari până m-a gonit un polițist, pe urmă m-am întors la Camille. Voiam să ajung înainte să plece la restaurant

În orice caz, simțeam că lucrurile începeau să se îndrepte. Chiar așa simțeam. Probabil că așa aveți și voi impresia. Desigur, nu puteam sta la nesfârșit la Camille, dar simplul fapt că ieșeam dintr-un loc friguros și vedeam cum se schimbaseră lucrurile în bine pentru ea îmi servea drept sursă de inspirație. Mi s-a limpezit mintea. Trebuia să găsesc un loc unde eu și Cameron puteam trăi cu salariul de la restaurant și cu bacșișuri – ceea ce nu avea să fie ușor – și la un moment dat trebuia să îmi dau seama ce aveam să fac în legătură cu micul meu prieten. Trebuia să mergă la școală. Avea nevoie de adulți. Avea nevoie de o casă adevărată. Despre asta vorbesc când spun că o noapte petrecută pe canapea, într-un apartament încălzit, m-a ajutat să mă concentrez din nou ca un om normal.

Și, cine știe? Poate lucrurile chiar s-ar fi rezolvat dacă n-aș fi simțit că mă ia răceala. Am simțit o gâdilătură în gât și am simțit o durere. A început să-mi curgă nasul. Mi-a dat în gând să trec pe la Rite Aid și să fur niște Airborne sau altceva, dar mai aveam doar o stradă până la Camille. Mi-am zis că ea sau Dawn – Doamne, mai ales Dawn – vor avea un medicament pe care să îl pot lua. Totul era să nu îl îmbolnăvesc pe Cameron.

Dar Cameron era deja bolnav. Când am ajuns înapoi la Camille, a fost recunoscătoare, pentru că trebuia să plece la serviciu și nu îi convenea să îl lase singur pe Cameron.

— A tot strănutat, mi-a spus ea, apoi mi-a arătat locul de sub masă.

Cu o seară înainte, Cameron luase un cearșaf de pat și îl întinsese peste jumătate de masă, transformând-o într-o peșteră. Pe cealaltă jumătate erau caiete și cărți pentru cursurile la care mergea Camille. Dar încă era destulă lumină pe partea neacoperită pentru ca el să citească unul dintre romanele lui clasice transformate în benzi desenate. Am văzut că de data asta citea *Războiul lumilor*.

M-am ghemuit pe podea și m-am uitat înăuntru.

— Cum te simți? l-am întrebat.

— Mă simt bine, a zis el, pe urmă s-a șters la nas cu dosul palmei.

— Răcești?

— Cred că da.

— Stai să-ți aduc ceva pentru nas, i-am zis.

Camille și Dawn nu aveau șervețele, așa că am luat o rolă de prosoape de hârtie de pe blatul din bucătărie și am rupt câteva pătrățele. Apoi am întrebat-o pe Camille dacă aveau suc de portocale. Nu aveau.

— O să cumpăr eu, i-am zis. Trebuie să mă duc și la spălătorie.

— Ai vreun ban?

— Nu așa mulți. Dar îmi ajung pentru niște suc și o tură la mașina de spălat.

— Cum a fost la restaurant?

— M-au angajat. Încep mâine.

— Pe bune? Ce grozav.

A dat să mă îmbrățișeze, dar, deși gestul ei m-a luat prin surprindere, am reușit s-o opresc înainte să se apropie prea tare.

— Stai, i-am spus și am întins mâna ca un polițist de la circulație, cred că mă paște o răceală.

— Și pe tine?

— Da, și pe mine.

Pe urmă a plecat la serviciu, iar eu am golit rucsacul meu și al lui Cameron și am adunat toate rufele într-o movilă pe jos. În mod normal, Cameron ar fi mers cu mine la spălătorie – îi plăcea să stea pe uscătoarele fierbinți –, dar la Camille era destul de cald. Și-apoi, voiam să rămână înăuntru și să se odihnească.

— Mi-ar plăcea să aibă televizor, a spus el. Sau un calculator. Ar fi grozav să ne uităm la ceva. La orice.

M-am gândit că trebuia să aibă un laptop. La urma urmei, Camille mergea la cursuri la CCV. Dar nu voiam să intru în dormitorul ei și al lui Dawn ca să-l „împrumut” pentru

Cameron chiar dacă l-aș fi găsit. Ar fi fost o trădare urâtă după ce ne lăsase să stăm la ea acasă.

— Sunt de acord, i-am spus. Îmi pare rău.

El a strănutat și a ridicat din umeri, așa că am strâns lucrurile și am plecat la spălătorie.

Deunăzi am găsit un bilet pe care l-a scris psihologul meu despre mine. „Îi place singurătatea. Nu e antisocială, propriu-zis, dar e retrasă. Aspiră să fie ca Dickinson?” Luați aminte la semnul de întrebare pus după *Dickinson*, ca și cum se întreba dacă eram îndrăgostită de Frumoasa din Amherst.²⁹ Păi, deh. Dacă aveam un pix când am văzut chestia asta, cred că aș fi tăiat cârligul de deasupra punctului și aș fi scris ceva de genul „Păzea, Sigmund Freud”. Sinceră să fiu, nu știu sigur cât anume din pasiunea mea se axa pe poezia ei și cât pe misterul vieții ei. De ce s-a retras în propria casă – o considera măcar o retragere? Cât de mult o influențaseră în viață problemele cu tatăl ei? Oare copila care *aspira* să devină „cea mai bună fetiță din Amherst” și-a revărsat vreodată pasiunea care reieșea din poeziile ei asupra unui (sau mai multor) dintre prietenii ei? În clasa a zecea am citit un roman despre ea care era plin de insinuări interesante. În romanul acela, se culcă cu un tip cu tatuaje. A fost și o biografie care sugera că avea o latură nebunatică.

Când aveam zece ani, i-am vizitat casa pentru prima dată, împreună cu bunica. La paisprezece ani m-am dus din nou cu părinții mei. După cum cred că v-am mai spus, aveam postere cu imagini din casa ei pe pereții din dormitor – postere înrămate. (Preferatul meu e cu un tablou în care apare ea îmbrăcată într-o rochie lungă, albă, privindu-se în apa unui lac.)

Am citit un eseu care sugera că Emily Dickinson avea o abordare modernistă a poeziei ca scriitoare – că avea o sensibilitate contemporană. De ce? Pentru că anumite elemente din munca ei erau suficient de scurte ca să poată fi postate pe Twitter. Îmi amintesc că mi-am spus atunci că era cel mai ridicol lucru pe care îl auzisem vreodată. Doar pentru că un text are o sută patruzeci de caractere sau mai puțin nu înseamnă că e modern. Doamne, gândiți-vă la haikuurile acelea japoneze despre nori și flori de cireș. Acelea sunt moderne? Nu, sunt pur și simplu scurte.

Nu știu, poate voiam doar să fiu singură. Poate nu voiam să fiu sociabilă pentru că oamenii antisociali au mai puțin de pierdut.

Capitolul optsprezece

Până la urmă, am lucrat la restaurantul Henry's doar două zile. Atât. Am primit bacșișurile câștigate în cele două ture, dar n-am primit niciun salariu. N-am putut să rămân suficient cât să iau unul.

La asta mă refer când spun că poate nu mi-a fost dat să schimb ceva în bine.

A doua zi, când m-am dus la restaurant după prânz pentru instruire, fratele lui Andy m-a trimis acasă. După părerea lui, eram prea bolnavă ca să lucrez într-un restaurant. Probabil că avea dreptate, dar aveam nevoie să fac repede ceva bani pentru că nu știam cât mai puteam să le deranjez pe Camille și pe Dawn. (Sincer, cred că aș fi putut să le deranjez mult timp, mai ales dacă era să câștig bani și să contribui la chirie. Nu părea să le deranjeze faptul că dormeam pe canapea câteva nopți, iar Cameron își făcuse un fel de peșteră sub masa din apartamentul lor. Cine știe? Poate am fi devenit o nouă gașcă – una cu slujbe adevărate, una care nu spărgea casele oamenilor și nu lua oxicodonă în loc de vitamine.) Așa că a doua zi după ce m-au trimis acasă, am luat doză dublă de Dayquil: mă simțeam groaznic, pentru că aveam o răceală monstruoasă și pentru că doza dublă de Dayquil te amețește puțin – și nu în sensul bun. Dar nasul meu? Era în regulă. M-au lăsat să muncesc până s-a închis localul pe la nouă seara. Îmi plăcea și uniforma: avea un aer retro, în stilul lui Kat Dennings. Eram cea mai tânără fată de acolo; de fapt, eram singura ospătăriță despre care puteai spune că era fată. Următoarea ospătăriță în ordinea tinereții era o mămică pe ecusonul căreia scria Shari și care cred că avea vreo treizeci, treizeci și cinci de ani. Își purta părul în stilul Rosie the Riveter³⁰, prins la spate cu un batic. Mai era acolo și o doamnă foarte drăguță, pe nume Gail Arnoff, cu cei mai frumoși ochi căprui; am recunoscut-o de undeva și nu știam sigur de unde, dar pe urmă mi-a zis că era voluntar la bibliotecă atunci când nu lucra la restaurant, așa că mi-am dat seama de unde o cunoșteam.

Tăvile erau grele și de cele mai multe ori eram îngrozită să nu vărs sosul, laptele sau lingurile cu piure de cartofi, dar n-am vărsat deloc. Bucătarii erau doi bărbați în vârstă care păreau mereu că strigă la mine, dar am înțeles repede că nu erau supărați cu adevărat. Așa cum ar spune un psiholog, comunicau prin țipete. Iar Andy era (Atenție: se apropie un cuvânt potrivit pentru testele SAT) serviabil, îi mai spunea bucătarului să mă ia mai ușor. Îi certa pe bucătari dacă aduceam mâncare neterminată înapoi în bucătărie.

Când m-am întors la Camille, eram epuizată, dar aveam aproape patruzeci și cinci de dolari în buzunar din bacșișuri.

Din nefericire, orice bucurie simțeam atunci pentru că aveam niște bani muncii fără să cerșesc sau să i-o sug vreunui camionagiu s-a evaporat la câteva secunde după ce am închis ușa apartamentului. Cameron era mult mai bolnav decât îl lăsasem la prânz. Mult mai bolnav. Era mult mai bolnav decât mine. Nu aveam termometru, dar am simțit că ardea. Era moale ca o păpușă de cârpe, capul îi zvâcnea și spunea că îl doare tot corpul. Îi curgea nasul ca și mie. Așa că i-am dat niște Nyquil și l-am convins să mănânce câteva linguri de supă de pui cu tăiței.

Mă durea inima de grija lui.

Camille m-a surprins în noaptea aceea. Tocmai puneam un cearșaf pe canapea ca să mă culc, când mi-a spus că are ceva pentru mine și mi-a întins o cutiuță mică, pătrată. Avea mărimea potrivită pentru o pereche de cercei.

— Deschide-o, a spus ea când a văzut că o fixam cu privirea. Jur că nu te mușcă. Doar nu am pus acolo un scorpion.

Așa că am desfăcut panglica și am deschis-o. Într-adevăr, erau cercei de argint cu o piatră mică, albastră.

— E tanzanit, a spus ea.

Nu știam ce era tanzanitul, dar nu conta. Erau frumoși.

— Nu mi-am permis piatra lunii, a continuat Camille. M-am întors la casa de amanet, dar cerceii tăi nu mai erau. Îmi pare foarte rău.

— Sunt frumoși și aceștia, i-am spus și am vorbit serios. Mulțumesc.

Am încercat să pun un cercei, dar am descoperit că mi se încinseseră găurile din ureche.

— Rezolvăm săptămâna asta, a zis ea.

M-am uitat la cerceiul pe care îl țineam în palmă. M-am concentrat pe albastrul viu al pietrei și am dat din cap. Dar n-am spus nimic pentru că brusc îmi era teamă să vorbesc.

M-am dus și a doua zi la serviciu, la fel ca Dawn și Camille. M-am simțit ca și cum aș fi fost cea mai rea mamă din lume pentru că îl lăsasem pe Cameron în sacul-mumie de sub masa din lemn de pin neted – cu o noapte înainte gemuse în somn –, dar ce puteam să fac? Când am plecat, Camille și Dawn erau încă acasă, dar știam că aveau să fie plecate amândouă până se trezea el.

Era sâmbătă și era frumos afară. Parcă era primăvară. Una dintre ospătărițele mai în vârstă de la Henry's a spus că văzuse un măcăleandru pe drum spre restaurant.

În ziua aceea lucram în tura de prânz pentru că Henry's se închidea la ora trei în zilele de sâmbătă, așa că am ajuns înapoi acasă pe la trei și jumătate. Camille plecase deja la Leunig's, iar Dawn era la Macy's, așa că l-am găsit singur. Dormea ghemuit în sacul-mumie și n-am vrut să-l trezesc. Dar transpira și când i-am pus mâna pe frunte am rămas șocată de cât de fierbinte era – și puțin îngrijorată. Eu începeam să mă fac bine. El nu. Mi-a dat prin gând că era posibil să nu avem aceeași răceală. Poate el nici măcar nu era răcit.

Nu mai fumasem niciun pic de iarbă de când plecasem de la Poacher, dar am fumat în noaptea aceea. Eu și Camille am împărțit-o când s-a întors de la restaurant. Dawn avea un mare CDS – bine, poate nu chef de sex ad litteram, dar cel puțin avea chef să se combine – și plecase la un club de pe Main Street unde putea să se distreze și să se cupleze cu cineva. Am insistat să fumăm în dormitorul ei și al lui Camille ca să nu inspire Cameron fum în timp ce tremura și transpira în sacul-mumie de pe podeaua camerei de zi. Camille s-a așezat pe pătutul ei, iar eu m-am așezat pe al lui Dawn. Nu mai observasem până atunci, dar Camille avea un urs panda de pluș de mărimea unui cățel. Credeam că îl folosea ca pe o pernă. În schimb, l-a luat în brațe ca pe un copil.

— Știi, a murmurat ea, într-o zi va trebui să-l duci la poliție.

— N-ar vrea să meargă. Ar fugi din nou.

— Dar are vreo nouă ani.

— Nu are *vreo* nouă ani. Are nouă ani.

Camille a pus o brichetă Bic deasupra vasului și m-am uitat la felul în care strălucea iarba când a inhalat. Mi se părea mereu că semăna cu cerul nopții, cu multe stele.

— Nu poți să faci asta la nesfârșit, a spus ea după ce a expirat. Știam exact ce anume însemna *asta*. Mi s-a părut destul de interesant că tocmai Camille încerca să fie vocea rațiunii. E mai mult decât suspect. Băiatul ar trebui să meargă la școală. Și tu ar trebui să mergi la școală.

Am ridicat din umeri.

— În fine.

— Cred că erai bună la școală.

— Nu așa de bună pe cât credeau ceilalți.

— Ești singură la părinți?

— Îhî.

S-a aplecat peste pat și mi-a întins pipa, iar eu am tras fumul în piept și l-am ținut înăuntru. Doamne, ce bine era!

— Și totuși... Mai e ceva la mijloc aici, a spus ea. Nu e numai faptul că e fratele mai mic pe care nu l-ai avut niciodată.

— Îmi place foarte mult de el.

— Înțeleg. Și mie la fel. Ai văzut în ce fel a învelit în bandă adezivă piesele de la jocul de dame? Sunt cele mai colorate piese pe care le-am văzut vreodată. Dar sunt multe lucruri care îmi plac și pe care nu le pot avea.

— El nu are pe nimeni.

— Și nici tu. Așa e?

Când a văzut că nu răspund, a continuat:

— Ți-ai căutat numele pe Google? Numele tău adevărat?

Era prima dată când recunoștea oficial că știa cine sunt de când îmi spusese la mall că ștersese numerele de telefon pe care le apelasem cu fostul ei mobil.

— Da. O dată. Mi s-a făcut rău.

— Deci știi ce se întâmplă... ce spune lumea?

— În mare parte. Dar mă cam feresc de calculatoare și de știri.

— Probabil sunt oameni care te caută.

— Mie mi s-a părut că s-au oprit cam la o lună după ce au început. N-am mai văzut nimic scris despre mine din iulie.

— Asta nu înseamnă nimic. Înseamnă doar că nu erai în ziare.

— Posibil. Dar după toate lucrurile pe care le-au spus despre tata, nu vreau să mă găsească. Nu vreau să fiu nevoită să depun mărturie.

— Din cauza porcăriilor pe care încearcă să le vândă despre el?

Cred că m-am strâmbat, pentru că i-a căzut fața de parcă tocmai spusese ceva greșit.

— Nu era beat în ziua aceea, i-am spus. Uneori bea prea mult, dar nu în noaptea dinainte. Și nu avea cum să fi băut dimineața la centrală.

— Chiar dacă era beat, tu nu ești el. Nu ai fost tu de vină. Tu ești doar un copil. Doar nu ar fi sărit oamenii să te linșeze.

— Așa mi s-a părut în primele zile. Ar fi trebuit să auzi ce mi-au spus oamenii în ziua în care s-a produs explozia. Era chiar groaznic.

— Poate că atunci oamenii erau cam înnebuniți. Dar nu mai simt așa. E mult de atunci.

— Nouă luni.

— Da. Despre asta vorbesc. A trecut mult timp.

Așa era, mai ales acum. Chiar și eu știu că mult mai multe lucruri se întâmplă acum în nouă luni decât se întâmplau când era părinții mei copii. Se mai gândea acum cineva care nu era din New England la accidentul de la Capul Abenaki? Se mai gândea cineva la felul în care în urmă cu doar un an oamenii pescuiau la copcă lângă reactorul din statul vecin? La schiatul

pe vârful Jay? La studiatul limbii franceze la Academia Reddington?

Mă întrebam ce făcuseră cu trupurile radioactive ale părinților mei.

Mă întrebam cum murise Maggie a mea.

Mă întrebam ce dracu făceam eu.

Bine că eram drogată. Aveam o scuză ca să nu vorbesc.

Duminică dimineața, Cameron aproape delira și m-am gândit dacă nu cumva îi dădusem din greșeală o doză prea mare de Nyquil. Ba chiar mi-a trecut prin minte gândul paranoic că Dawn îi dădea intenționat doze mari. Poate că era o psihopată. Nu e cumva o boală mentală în care mamele încearcă să-i îmbolnăvească pe copii ca să se simtă importante și necesare?

Dar nu am crezut niciodată asta despre Dawn, nu cu adevărat.

Cu toate astea, din cauza felului ciudat în care Cameron vorbea singur în starea aceea pe jumătate adormită și a faptului că tremura din tot trupul, am trecut de la îngrijorare la teamă. Mă bucuram că restaurantul era închis duminica pentru că nu aveam de ce să-l las singur. Am decis că, dacă nu se simțea mai bine până la ora cinei, aveam să-l duc la Urgențe la spitalul de pe deal, ca să primească niște medicamente mai bune.

Vaccinurile antigripale seamănă mult cu prezervativele. Sunt foarte eficiente, dar se pare că nu sunt sută la sută perfecte.

Va puteți imagina cât de tare m-am enervat în noaptea aceea când un rezident de la Urgențe mi-a spus asta cu un aer fățarnic de atotcunoscător, pe un ton care spunea „știi bine ce zic”.

— Vaccinul antigripal e foarte bun, zicea el, dar e doar unul dintre numeroasele lucruri pe care trebuie să le faci ca să te protejezi în sezonul favorabil gripei.

Eu nu îi spusesem decât atât: „Dar i-am făcut vaccinul antigripal.” Doar nu îi puneam la îndoială diagnosticul „preliminar” și nici nu îmi luam singură apărarea. Vorbeam cu glas tare, mai mult sau mai puțin. Ca și cum vorbeam singură. *Dar i-am făcut vaccinul antigripal.*

Și am primit semimustrarea aceea. Tipul avea părul blond și des, pielea perfectă și ochelari fără ramă. Îmi amintea de un star de cinema cam țâfnos.

Încă mai era lumină afară când am ajuns cu Cameron la spital. Dar la Urgențe nu sunt ferestre, așa că mi se părea că e noapte. Cameron era întins pe o targă, în spatele unor draperii, iar eu stăteam lângă o porcărie de scaun portocaliu de metal, cu brațe de fier.

Privind în urmă, tot momentul acela arată ce așteptări ireale și copilărești aveam. Știam că trebuia să mint în ultimul hal în legătură cu cine eram, ce fel de relație aveam cu el și de ce nu aveam card de asigurare, dar eram sigură că puteam minți și păcăli pe oricine de acolo. Chiar mă așteptam ca un doctor sau o asistentă, cineva, să se uite la Cameron și să spună: „Poftim, ia niște antibiotice, te vei simți mai bine într-o zi sau două”. La o adică, eu deja mă simțeam mult mai bine – practic eram sănătoasă – și nu făcusem decât să înghit Dayquil.

Iar minciuna mea era destul de simplă. Am spus că mă chema Abby și că el era fratele meu, Alex – două silabe, ca Abby, ca să fie ușor de ținut minte pentru amândoi – că îmi uitasem telefonul acasă și că părinții noștri erau în munții Adirondack la schiatul de primăvară, dar că aveam numărul lor de telefon și îi puteam suna. Le-am spus că nu aveau semnal acum, dar urmau să aibă când ajungeau la hotel pentru cină. Numărul de telefon pe care îl dădusem la recepție era al lui Camille. În caz de ceva, femeia care suna putea să creadă că părinții mei imaginari erau cam nesimțiți; la urma urmei, ei plecaseră la schi și o lăsaseră pe fiica lor mai mare să aibă grijă de fiul mai mic, care era bolnav. Am spus că portofelul în care aveam cardul de asigurare era acasă, cu telefonul, dar că mama avea să le dea toate informațiile necesare când vorbeau cu ea.

Dar s-au întâmplat două lucruri la care nu mă așteptam.

— Fratele tău are simptome de gripă, dar cred că e ceva mai complicat de atât. Când ajung părinții tăi aici? m-a întrebat doctorul Știe-Tot.

— Ar trebui să se întoarcă mâine.

— Serios?

— Serios?

— Ar trebui să se întoarcă acum. Chiar acum. O să-l internăm pe fratele tău.

— Pentru gripă?

— Pentru encefalită.

Nu auzisem niciodată de encefalită, dar nu mi-a plăcut cum suna, evident. Așa că primul lucru care s-a întâmplat și la care nu mă așteptasem era că voiau să-l interneze. Iar al doilea? Că era posibil să fie mai bolnav decât crezusem.

— Ce e encefalita? am întrebat, dar deja auzeam un țuiet în ureche și mă simțeam un pic amețită.

Trebuia să mă așez, așa că m-am prăbușit pe scaunul portocaliu și urât și nu am mai auzit decât frânturi din răspunsul doctorului. Singurele lucruri pe care le-am reținut au fost țesutul *cerebral inflammat*, *virus posibil* și *RMN*. Voiau să facă un RMN al creierului lui Cameron.

— Hai să-i facem internarea, mi-a spus doctorul după ce a terminat. Apoi, fie că a făcut-o intenționat sau nu, mi-a înfipt cuțitul în inimă. Aș fi vrut să fi venit cu el mai din timp, a spus el.

Cineva i-a pus lui Cameron o perfuzie în mână, pentru că avea nevoie de lichide, altcineva a traversat coridorul cu targa și a urcat în lift. După aceea, a dispărut, bineînțeles. Pur și simplu. A dispărut.

A doua zi am aflat că era la Terapie Intensivă. Și că era în comă.

Nu puteam să-l văd.

Nici măcar nu puteam sta în spital.

Iată cât de repede s-a dus totul naibii.

M-am dus acolo la prima oră a dimineții. De data asta m-am dus la intrarea principală, care a fost mult mai greu de găsit decât Secția de urgențe. Serios. Clădirea era uriașă și avea trei etaje, cu ferestre de sticlă ca să vezi cât de mare era. Vedeam oamenii care treceau pe coridoare la etajul al doilea sau al treilea. Era ciudat de aerisit și părea holul unui hotel elegant. Am trecut pe lângă magazinul de cadouri, standul de cafea și indicatoarele pentru tot felul de operații pentru pacienți externi până când am ajuns, din întâmplare, la recepție unde am găsit o fată blondă, cu părul prins în coadă, nu cu mult mai mare ca mine. I-am spus că venisem să vizitez un pacient pe nume Alex Bliss; fata l-a căutat în calculator și m-a întrebat:

— Sunteți rude?

— Da. Sunt sora lui. În ce salon e?

Fata a ezitat.

— Cum te cheamă?

— Abby Bliss.

S-a uitat atent la ecran și a apăsat câteva taste. Mă temeam că îmi căuta numele.

— Pot să găsesc camera fără probleme dacă îmi dați numărul, am continuat eu. Am mai fost aici.

Fata nu a dat nici din cap, nici nu a zis nimic. Tasta mai departe, lucrând cu mouse-ul.

— Îmi printați o legitimație din aceea de vizitator? am întrebat-o eu optimistă.

M-a ignorat. Nici măcar n-a ridicat din umeri.

Atunci a intrat din nou în acțiune darul meu pentru frică.

Femeia de la DCF era de vârsta mamei mele, dar părul ei, care începea să se transforme din cenușiu în cărunț, era într-o dezordine stil hippy. Purta un pulover pescăresc, larg și incredibil de urât – avea cârlige în loc de nasturi – blugi și sandale Birkenstock, precum și șosete groase, maronii. (Iar mie mi se părea că eu eram un dezastru în privința modei pe atunci.) Dar avea ochii de un verde foarte închis. Avea această calitate. Venise de nicăieri. Eram singură de partea cealaltă a biroului de recepție, apoi, deodată, femeia asta a apărut chiar lângă mine.

— Tu ești Abby, a zis ea, întinzându-mi mâna. În cealaltă mână avea un clipboard. Eu sunt Mary. Putem vorbi puțin?

Nu am dat din cap a încuviințare. M-am uitat în spatele ei ca să mă asigur că era singură.

— Putem lua loc chiar aici, a continuat ea, apoi a folosit clipboardul ca pe o vâslă ca să mă îndrume spre canapea. Aproape m-am împiedicat de măsuta cu reviste din fața canapelei.

— Așadar, cum spuneam, eu sunt Mary, a repetat ea după ce ne-am așezat. Sunt de la DCF – Departamentul pentru Copii și Familii.

— E totul în regulă cu fratele meu?

— Alex e la Terapie Intensivă.

Am simțit un gol în stomac de parcă eram într-un montagne russe care tocmai pornise la vale.

— Poftim? Moare?

Evident că păream isterică; femeia m-a atins pe picior.

— Nu. Coma e indusă. Asta înseamnă că doctorii au fost nevoiți să-l bage în comă ca să nu i se mai umfle creierul.

— I se umflă creierul?

— Da. Are niște inflamații.

— O să... se facă bine?

— Sperăm, a răspuns ea, dar nu părea prea încrezătoare. De fapt, nu părea încrezătoare mai deloc.

— Dar nu știți sigur.

— Nu. Frățiorul tău e foarte, foarte bolnav.

— Pot să-l văd?

— Îmi pare rău, nu poți.

— Dar pot să-l văd când vin părinții noștri din munții Adirondack, nu?

Chiar am întrebat-o lucrul acesta. Privind în urmă, nu știu dacă am spus-o la cacealma sau dacă mă amăgeam singură –

de parcă eu chiar credeam că doi adulți aveau să se materializeze din senin ca să-mi scape pielea.

Mary a respirat adânc, apoi a încercat să mă privească în ochi cu o căutătură plină de înțelegere, de genul *Sunt aici pentru tine*, pe care o au asistenții sociali. (Se pare că toți se uită așa la mine în ultima vreme.)

— Am sunat aseară numărul pe care l-ai lăsat la spital. Apartține altcuiva. Cuiva pe nume – aici s-a uitat puțin pe clipboard, pe urmă m-a privit din nou – Camille. Nu este numărul părinților tăi. Poate ne-ai dat un număr greșit fără să vrei. Se mai întâmplă. Dar poate că e vorba de altceva aici. Există vreun motiv pentru care tu și fratele tău... încercați să îi evitați pe părinții voștri? Spune-mi adevărul, Abby: e vreun motiv pentru care ați plecat... de acasă? Numele vostru de familie chiar este Bliss?

— Trebuie să merg la baie, am spus.

— Abby...

— Chiar trebuie. Promit să nu plec.

Evident că exact asta am făcut.

Era clar că DCF-ul investiga deja toată chestiunea și acum, spre rușinea și regretul meu, o implicasem și pe Camille. O sunau la telefon și era evident că în orice secundă aveau să îi facă o vizită acasă. Încă nu aflaseră că Abby era Emily și că Alex era Cameron, dar aveau să le pună pe toate cap la cap destul de repede. Când am plecat din spital – am ieșit prin parcare subterană ca să nu mă vadă Mary fugind prin ferestrele acelea mari și vesele – am văzut o mașină de poliție intrând acolo și am știut că avea ceva (totul?) de-a face cu mine. Ajunsesem din nou să tremur. Eram ca și denunțată, iar Camille și Dawn puteau avea probleme pentru că îl lăsaseră pe Cameron să stea acolo în weekend.

Mă gândeam întruna la Cameron, care era în comă și asta numai din vina mea. *Aș fi vrut să-l aduci mai înainte.*

Da, și eu la fel. Ei bine, du-te dracului, domnule doctor Știe-Tot!

Și dacă tot am ajuns aici, du-te dracului și tu, Abby Bliss sau Emily Shepard sau cine mama dracului mai ești.

Când am ajuns în baie la Camille și Dawn, am vomat, apoi m-am tăiat pe coapsă așa de rău încât am stricat un prosop al lui Camille când am încercat să opresc sângerarea. Într-un târziu am reușit să lipesc niște tifon peste tăieturi și să mă îmbrac la loc. Apoi am fugit. Știam că nu am mult timp la dispoziție până să vină poliția și voiam să strâng cât mai multe dintre lucrurile lui Cameron. Cât despre lucrurile mele? Naiba să le ia. Singurul motiv pentru care am riscat și m-am întors la

Camille a fost gândul că le-ar fi vrut Cameron când – *dacă* – se trezea.

Trecusem de jumătatea străzii când am văzut o mașină de poliție cu luminile aprinse, dar fără sirenă, care tocmai dădea colțul în viteză. Am sărit în tufișuri, sperând să nu mă fi văzut. Sperând că nu mă văzuse absolut nimeni. Am rămas acolo întinsă cam un minut și jumătate, ascultând cum s-a oprit mașina în fața apartamentului lui Camille. Am ascultat cum au coborât polițiștii fără să trântască portierele, apoi cum au intrat în bloc. Abia atunci am tras cu ochiul printre tufe... după care am pornit-o în sus, pe deal.

Am încercat să mă consolez cu ideea că doctorii îl „băgaseră” în comă pe Cameron. Dar era totuși o comă și eu tot nu știam dacă avea să supraviețuiască.

Cunoașteți expresia aceea, „așchia nu sare departe de trunchi”? Ei bine, am decis că acesta era cazul meu. La fel ca tatăl meu, dădeam cu bâta în baltă. Poate ar fi trebuit să aleg Apple în loc de Abby sau una dintre sutele de alte opțiuni pe care le aveam. Nu că aș fi avut o mare dragoste pentru Gwyneth Paltrow și Chris Martin sau că i-aș fi considerat genii pentru că își botezaseră fetița Apple. Îmi plăceau filmele ei, iar trupa era destul de buni în clipa aceea mă gândeam că ar fi trebuit să fiu Apple pentru că – și aici folosesc alt clișeu – cu siguranță nu căzusem prea departe de trunchiul copacului

Deci, de asta mă întorceam. Mă duceam acasă. Mergeam în Zona de Izolare care, de fapt, era Zona Morții – ca să folosesc unul dintre termenii de la Xbox care le plăceau așa de mult lui Trevor și lui PJ.

De ce nu?

La naiba cu lumea, mi-am spus. Nu puteam să fac nimic cum trebuie. Nu mă integram nicăieri. Îl lăsasem pe Cameron să se îmbolnăvească, apoi îl trădasem, iar acum îl abandonam.

Aveam să mă întorc la Reddington să fiu cu părinții mei morți și câinele meu mort. Aveam să mă duc acasă, pentru că acolo era locul unde trebuie să te primească atunci când tot ce ai făcut a fost greșit. Aveam să merg acasă pentru că toți cei de acolo plecaseră, ceea ce însemna că nu mai aveam pe cine să dezamăgesc sau să rănesc. Puteam să zgârii cu cheia oricâte mașini voiam, pentru că acum toate erau radioactive și nu le mai voia nimeni. Puteam să mă fac praf într-un muzeu al zahărului pentru că siropul de arțar era radioactiv și nimeni nu voia să-l mănânce. Puteam să sparg paharele de vin ale părinților mei, pentru că acum nu mai aveau nicio însemnătate. Erau doar cristal radioactiv.

Pe drum spre ieșirea din oraș, am lăsat la spital skateboardul, sacul-mumie și creațiile lui Cameron din bandă

adezivă – robotul, calul și mașina de curse. Le-am lăsat chiar lângă intrarea principală cu un bilet mare pe care scria că aparțineau lui „Alex/Cameron” de la Terapie Intensivă și îi rugam frumos de tot să se asigure că băiețelul le primea când se trezea.

De data asta, când am plecat, n-am auzit nicio harpă în minte care să cânte ”Ea pleacă de acasă” – când am plecat de la spital, când am plecat din Burlington, când am spus adio tuturor lucrurilor pe care le știusem de la explozia Reactorului Unu și până atunci. La urma urmei, nu plecam de acasă. În sfârșit, plecam spre casă.

Capitolul nouăsprezece

Nu a fost deloc greu să intru în Zona de Izolare. Cred că nu ar fi trebuit să mă mir. De ce ar fi vrut un om normal să intre acolo?

Am văzut drumul blocat în față și vreo doi paznici din Garda Națională, dar nu am mers decât vreo trei-patru sute de metri în jurul perimetrului ca să găsesc un loc în pădure pe unde mă puteam strecura pe sub gard. Gardul se întindea peste un canal noroiu pe care ploile de primăvară le săpaseră în coasta dealului și poate că soldații îl umpluseră cândva, dar acum ploaia și zăpada topită săpau iarăși canalul.

Am observat că paznicii purtau măști, dar nu costume de protecție complete, ca în *Războiul stelelor*. Nu că mi-ar fi pasat.

Am estimat că mă aflam la vreo opt kilometri de satul Reddington. La încă un kilometru și jumătate mai departe se afla casa mea. După alți câțiva kilometri ajungeam la Newport, la marele lac și la Capul Abenaki. Aveam să ajung acasă înainte de căderea nopții.

Nu am fost niciodată bună de mers în drumeții. Îmi plăcea să dorm în cort în curtea din spate din când în când, îmi plăcea să schiez sau să mă dau cu snowboardul, dar nu eram înnebunită după natură și nici vreo cercetașă, după cum v-am mai povestit. Vă spun toate astea pentru că nu eram tocmai bucuroasă să mă lupt cu noroiul din pădure. M-am udat la picioare destul de repede, iar blugii îmi erau plini de noroi. Apa curgea de pe crengi și mă tot uda pe păr și pe față. Degetele îmi înghețau fiindcă nu aveam mănuși. Mi-am dat seama cât de ușor era să te pierzi, mai ales după apusul soarelui și lăsarea întinericului. Așa că am ajuns la șosea cât de repede am putut.

Când am pus din nou piciorul pe asfalt, am descoperit că nu eram decât la o sută de metri în spatele barajului din drum. Eram de cel puțin o oră în pădure și nu mă apropiasem de casă decât cu vreo sută de metri. Înțelegeți ce spun despre mine și expedițiile în natură? Despre ce fel de instincte de excursionist aveam? Da, nici măcar unul. Așa că m-am ghemuit și am mers pe lângă tufișurile de pe marginea drumului până am ajuns într-o curbă și nu i-am mai putut vedea pe paznici (iar ei nu mă mai puteau vedea pe mine), după care m-am întors pe asfalt.

Am văzut că deja se duceau toate de râpă. Salturile dezghețurilor de primăvară (un termen care mă făcuse să râd într-o zi, pentru că mi l-am imaginat pe poetul Robert Frost³¹ mergând în salturi să verse într-un tomberon de metal) provocaseră un dezastru pe drumurile asfaltate din Teritoriile

de Nord, dar aici era altceva. Porțiuni de șosea erau acoperite cu pietricele și mizerii din cauza nefolosirii, iar în unele locuri marginile drumului se prăvăleau în șanț. Crengile căzuseră din copaci și unele bucăți erau chiar pe linia galbenă dublă.

Era pustiu și frumos.

Însă locul nu era complet abandonat. Făcusem cam un kilometru și jumătate, trecusem de un magazin de arme care mă speriasse dintotdeauna – se afla într-un hambar mic și roșu, lângă rulota albă a proprietarului – când am observat urme de cauciucuri pe o porțiune de șosea. Nu sunt eu detectiv, dar am observat că erau destul de late. Poate de la un camion al Gărzii Naționale. Poate un fel de vehicul care făcea curățenie. Mi-am spus că nu avea nicio legătură cu vreun cult de ciudați psihopați care locuiau acolo ilegal, plimbându-se cu vreun camion uriaș cu roți mari și proaste, dar alarma din interiorul meu pornise deja. La urma urmei, cât de greu îmi fusese mie să intru acolo? Absolut deloc. Poate erau niște supraviețuitori nebuni, niște hoți sau tot felul de hibridi mutanți. (Când ești o fată de vârsta mea, ești singură și ai probleme cu capul, gândul îți zboară destul de repede la canalul AMC și cele mai noi filme cu zombi. Când ești o fată e vârsta mea, ești singură și nu ai probleme cu capul, sper că îți fuge gândul la „Pur și simplu dragoste”)

Cred că era un semn bun că eram speriată. Dacă aveam tendințe de sinucidere, nu m-aș fi speriat, nu? Dar poate că pur și simplu voiam să mor în condițiile acceptate de mine – după ce ajungeam acolo. După ce vedeam centrala în care muriseră părinții mei. După ce găseam ce mai rămăsese din câinele meu.

Evident că m-am gândit mereu la Cameron pe drumul înapoi spre Teritorii. Am mers pe jos o parte, dar cel mai mult am făcut autostopul. Tot încercam să mă încurajez singură, spunându-mi că umflătura din creierul lui avea să se retragă, că doctorii aveau să-l trezească din comă. Ar fi fost o poveste adevărată cu zâne. Săruți prințesa și ea deschide ochii. Scoți o perfuzie sau ce o fi aceea din brațul copilului și el se ridică în capul oaselor. Mi-am spus că totul avea să se rezolve, că în câteva săptămâni avea să fie într-o casă nouă – o casă bună – și că, deși era posibil să doarmă tot în sacul-mumie, măcar avea să îl pună pe un pat. Avea să-i găsească pe prietenii lui și să meargă în parc ca să le arate tuturor schemele nebune pe care știa să le facă. Trebuia să se rezolve, nu?

Desigur că nu trebuia. Știam asta. Cu fiecare pas făcut îmi aminteam că lucrurile nu se rezolvaseră în trecut. De fiecare dată când m-am urcat în mașina sau camionul care oprise să

mă ia și care mă ducea tot mai departe de spital, aveam în fața ochilor imaginea lui Cameron pe targa de la urgențe. Uneori clipeam și o alungam, alteori îmi rămânea în gând.

O bună bucată de timp am fost în preajma oamenilor, pentru că în cea mai mare parte mersesem pe bancheta din spate a mașinii cuiva, dar m-am simțit la fel de singură ca în ultimele zile cu gașca – după ce a plecat Andrea. Am citit odată o povestire despre patru băieți care supraviețuiesc unui naufragiu și acum stau într-o barcă, văd malul și oamenii de pe mal îi văd pe ei, dar nu realizează că cei patru sunt epuizați și au necazuri mari pentru că nu reușesc să ajungă pe plajă. Valurile din preajma țărmului erau prea puternice (îmi place expresia asta, mă face să mă gândesc la numele unei trupe de rock). Cei din barcă sunt în pericol de a se îneca, iar idioții de pe mal le fac cu mâna. Cam așa mă simțeam când mă așezam lângă fiecare persoană care mă aducea cu 15-30 kilometri mai aproape de Zona de Izolare: eram pe mare într-o bărcuță și probabil că mă scufundam, iar ei habar nu aveau. Nu aveau nici cea mai mică idee.

Ceea ce era în regulă.

Am parcurs o bucată de drum într-un Prius bej, cu o doamnă în vârstă și de treabă care m-a dădăcit despre pericolele autostopului. Altă bucată de drum am mers cu un Subaru roșu, cu pastorul unei biserici din Underhill care părea incredibil de relaxat și m-a liniștit vorbind despre ce fel de sezon credea el că vor avea Red Sox. În altă etapă am fost cu o funcționară incredibil de enervantă care conducea un PT Cruiser despre care avea impresia că era un coș de gunoi. A trebuit să împing de pe scaun grămezi de pungi goale de la McDonald's, ambalaje de gumă și recipiente de carton pentru cafea ca să mă pot urca, iar podeaua era murdară și lipicioasă de la suc vărsat în timp. Dar nu era enervantă pentru că îi era lene să îngrijească mașina, ci pentru că vorbea întruna despre cât de puțin ținea la băutura fiul ei, deși nu așa s-a exprimat. A zis pur și simplu că era un bețiv. Își pierduse permisul de conducere cu o săptămână înainte pentru că băuse. Fără să-și dea seama cine eram, mi-a povestit despre felurile în care alcoolul îți puteau distruge cariera, căsnicia sau reputația. Fiul ei era proaspăt căsătorit, avea o companie online de tricouri, iar nevasta lui era deja supărată pe el. La fel ca și partenerul lui la mica afacere. „Nu se întâmplă nimic bun când bei prea mult, a spus ea, clătinând din cap. Uită-te la inginerul acela de la centrala nucleară. Uite ce-a făcut. Uite. Ce-a. Făcut.”

Am văzut un magazin în față și i-am spus că acolo voiam să cobor. Nu a părut prea bucuroasă de schimbarea aceea de plan, dar i-a trecut.

La un moment dat m-am întrebat dacă aveam să-l văd pe Sandy, tipul cu pâinea. Îmi plăcuse de el, de fiica lui și de tot clanul Thomas. M-am gândit că nu aveam cum să-l văd, dar nu se știe niciodată. Ceea ce am învățat e că cele șase grade de separare³² înving întotdeauna șansele de unu la un milion. Chiar așa e. Dar Sandy nu a trecut pe lângă mine și nici măcar n-am observat vreun camion de brutărie.

Am văzut frânturi de verde în vârful arțarilor. Primăvara.

La jumătatea drumului dintre baraj și vechea mea școală, am dat peste o colină pe care se aflau numai oase și schelete de vaci. Cred că erau vreo cincizeci sau șaiszeci. Poate mai multe. Pe marginea din capătul unei pajiști am văzut trei cai vii, acoperiți cu haine de iarnă, lungi și bogate. Una era din piele de căprioară, celelalte două din piele de oaie. Cele de oaie aveau niște șosete albe pentru picioare. Le-am făcut cu mâna când am văzut că se uitau la mine, apoi am nechezat, sperând să-i fac să vină spre stradă. În schimb s-au întors și s-au îndepărtat în galop. Mai târziu am văzut pisici la ferestrele hambarelor pentru fân. Am văzut căprioare. Am văzut vreo doi elani morți, mâncați aproape în întregime. Și am văzut și o haită de câini mari care probabil se sălbăticleseră. M-am întrebat dacă ei erau cei care mâncaseră elanii. Era posibil. Ar fi putut fi și coioții. Am presupus că vacile muriseră din cauza radiațiilor; băuseră din pârâul greșit sau mâncaseră iarbă contaminată. Dar unul dintre doctorii de aici a spus că poate nu muriseră din cauza asta. Poate muriseră de frig sau pentru că rămăseseră blocate pe câmpul acela fără iarbă până au murit de foame. I-am reamintit că tot din cauza Capului Abenaki se întâmplase asta.

Îmi amintesc că prima dată când am văzut movila de vaci moarte mi-am pus în vedere să găsesc apă îmbuteliată și să nu beau decât din aceea.

Sau nu.

Porumbul continuase să crească în vara precedentă, dar nu fusese cules. Erau câmpuri întregi cu vrejuri moarte – pleoștite, cu urechile plecate ca niște iepurași ascultători – care fuseseră aplecate de zăpadă, dar nu rupte.

Un elicopter a trecut pe deasupra în timp ce stăteam în dreptul primului dintre multele astfel de câmpuri.

O oră mai târziu, am văzut dărele albe lăsate de ceea ce am presupus că era un avion de pasageri.

În afară de aeronavele ocazionale, mi-am dat seama că Zona de Izolare avea să fie foarte, foarte tăcută.

Prima dată m-am oprit la Academie. Cineva încuiase ușile, dar altcineva aruncase o piatră în fereastra de la primul etaj. După ce locul fusese abandonat cu un an înainte, crescuseră buruieni printre crăpăturile de pe aleea din față și acum firele lungi de iarbă stăteau întinse ca niște șuvițe moarte de păr. M-am strecurat pe geam și am nimerit în biroul domnișoarei Francis. Ea era consiliera pe care o dezamăgeam mereu. Pe dulap erau încă fotografiile cu soțul și copiii ei, iar pe birou erau niște dosare cu numele unora dintre colegii mei. Era și o cană de cafea cu o ciupercă incredibil de dezgustătoare pe fund.

Mi-am zis „la naiba” și am deschis dulapurile până am găsit dosarul pe care era scris numele meu. L-am pus pe birou și m-am așezat pe scaunul ei. Am găsit acolo rezultatele la testele PSAT și SAT, precum și toate hârtiile de când fusesem indisciplinată. Mi-am citit carnetele de note. Ea nu scrisese despre mine nimic din ce nu văzusem și altă dată. Cu toate astea, mi s-a cam tăiat răsuflarea să citesc toate lucrurile acelea deodată: „Munca lui Emily e satisfăcătoare, dar știm cu toții că e capabilă de mult mai mult”. Sau „E descurajant să vezi încăpățânarea ei de a nu se implica. Plutește când ar trebui să zboare” Sau asta: „Sunt frustrată. Toți suntem. Știm cât de talentată este Emily, dar până acum nimic nu pare să o intereseze.” (Ultima parte m-a cam enervat. Mă interesa scrisul. Unii dintre profesori știau asta. Poezia mă interesa. Bine, poate că nu-mi plăcea ora de chimie a mediului. Îmi pare rău. Omorâți-mă.)

O profesoară se întreba retoric unde dispăruse fetița care fusese cândva o elevă de gimnaziu atât de entuziasmată. Făcea aluzie la faptul că era posibil să am probleme acasă, un comentariu despre care îmi amintesc că a enervat-o pe mama la culme.

Totuși ochii mi s-au umezit când am pus dosarul înapoi. Nu ar fi trebuit să mă uit. Îmi amintea doar de ce dezamăgire eram pentru toți. Îmi amintea de faptul că stricam totul.

Pașii îmi răsunau pe coridoare și mi-am dat seama că puteam să fac destulă gălăgie dacă voiam. M-am gândit să strig „Alo!” ca și când aș fi fost la marginea unei peșteri lungi,

ca să ascult sunetul ricoșând de pe pereți, dar îmi era puțin cam teamă. Nu era electricitate și era deja ora trei, așa că soarele începea să coboare, ceea ce însemna că am găsit porțiuni întregi din academie – precum băile, care aveau ferestre mici, și auditoriul, în care nu era nicio fereastră – scufundate în întuneric când am deschis ușile. Voiam să plec de la școală până la trei și jumătate, ca să ajung acasă până la cinci și jumătate. Așa îmi făcusem planul. Nu credeam că avea să dureze mai mult de două ore să ajung acasă, pentru că locuiam la distanță de cinci kilometri, dar cine știe ce îmi putea distra atenția sau mă putea opri din drum. De obicei luam autobuzul, dar mai mersesem și pe jos de vreo două ori și nu-mi luase niciodată mai mult de cinci sau zece minute.

Printre camerele pe care le-am vizitat și care păreau să fie cel mai bine luminate la ora aceea din zi era și vechea clasă de biologie. Microscoapele negre erau aproape albe de la praf. La fel și șirurile de manuale de pe rafturi și ecranele calculatoarelor de pe tejghelele din spate. Nu mai călcasem acolo deja de trei ani și nu știu exact la ce mă așteptam. Dar știu sigur că nu plănuisem să-mi vină să vomit din cauza mirosului. Acesta nu era doar un coșmar proustian – vreun opus benign al madlenelor gustoase. Aici i s-ar fi făcut rău oricui. Cei de-a noua disecau raci împlătoșați când i-au evacuat și resturile animalelor erau pe tăvi pe toate mesele. Duhoarea era insuportabilă, așa că am trântit ușa și am fugit.

Tata glumea uneori, spunând că animăluțele puteau opri sau aproape opri o centrală nucleară. Odată, în Virginia, un pelican a zburat într-un fir electric și a scurtcircuitat legătura dintre centrală și rețeaua energetică exterioară. În Florida, niște meduze au blocat filtrele de la o stație de primire, aproape tăind alimentarea cu apă a uzinei. În urmă cu niște ani, un șobolan a ros izolarea unui cablu electric de la o centrală din Franța, scurtcircuitând tot sistemul de răcire. Tata mai spunea și alte povești. Dar numai pe astea mi le amintesc. Ce voia să spună? Nu e nevoie de un tsunami ca să provoci un dezastru.

Mai târziu, după ce mi-am tras sufletul în clasa domnișoarei Gagne, cred că din cauza racilor m-am gândit la poveștile nebunești despre animale pe care le spunea tata câteodată.

În clasa domnișoarei Gagne, m-am așezat pe scaun în fosta mea bancă. Apoi m-am așezat pe biroul ei. Apoi m-am plimbat fără țință prin clasă, ștergând praful – despre care cred că era radioactiv – de pe romanele pe care le citeam, de pe tabla interactivă și de pe dulapuri. Mă gândeam la felul în care acolo lumea se opri pur și simplu. Toți lăsaseră din mână ce

aveau și fugiseră cât puteau de repede. Gândurile mi s-au îndreptat spre restul orașului, imaginându-mi mesele de bucătărie cu șoarecii care ronțăiau pâinea lăsată în farfurii. Vedeam cu ochii minții mașinile de spălat și uscătoarele pline cu haine. Vedeam cărucioare de cumpărături pline cu scutece și sticle cu lapte sau cu suc, abandonate în linie la casă, păpuși și camioane mici de lemn pe podelele creșelor și grădinițelor.

M-am întrebat unde era acum domnișoara Gagne – Cecile. Am atins băncile unde stăteau cândva Ethan Gale, Lisa Curran și Dina Ramsey.

Apoi m-am dus la tabla de scris, am luat o bucată de cretă și am început să scriu. Cele mai multe lucruri le-am șters, dar nu și cuvintele acestea. Iată ce am scris:

„Închideți ochii, luați-vă de mână.”

M-am gândit că avea să le vadă cineva într-o zi. Aveau să înțeleagă ce voiau din asta. Poate avea să li se pară ceva întâmplător. Poate avea să îi lase nedumeriți.

Capitolul douăzeci

Căsuța noastră de scrisori era la locul ei când am ajuns acasă. Cred că n-ar fi trebuit să mă mir. Era albă, cu un steag roșu, dar acum albul acela avea culoarea unui tricou vechi și murdar. Culoarea pavajului de pe aleea noastră se schimba în sfârșit din negrul asfaltului în cenușiu.

Casa noastră – vila de pe pajiște care nu părea să-și aibă locul acolo – era o casă în stil colonial, galbenă și cu acoperiș de șindrilă. Avea o fereastră boltită. Jaluzelele erau dintr-un vinilin „de factură arhitecturală” și rămâneau verzi mereu. (Pentru mama era important ca vinilinul să fie „de factură arhitecturală”, pentru că nu îi plăcea învelișul din vinilin. Dar tata nu voia să fie nevoit să scoată și să vopsească jaluzelele de lemn. Din câte înțeleg, jaluzelele astea presupun o groază de muncă. Când eram în clasa a patra, le-am înlocuit pe cele de lemn cu cele de vinilin.)

Curtea era în mare parte neacoperită de zăpadă, dar erau câteva petice unde căzuse de pe streșini în partea mai umbroasă a casei. Zăpada era acoperită cu mizerii de pe acoperiș.

M-am uitat la fereastra de la dormitorul meu. La jaluzeaua ridicată pe jumătate. La marginea draperiilor.

Niciunul dintre părinții mei nu era vreun grădinar priceput, dar aici eram în Vermont, așa că aveam flori de-o parte și de alta a aleii și o grădină de legume în curte, pe partea de sud a casei. Cultivam multe roșii – mai ales cherry și stil prună iar carcasele pentru roșii erau încă în picioare, dar plantele moarte atârnav de metal ca tentaculele unei meduze. Roșiile crescuseră după plecarea tuturor, apoi căzuseră pe jos și putreziseră. Florile de pe alee muriseră, acoperite de zăpadă, iar acum nu mai erau decât niște movilițe de crini galbeni, serpariță și brumărele descompuse.

Am rămas locului un minut sau două. Acasă. Eram chiar acolo, reușisem să ajung. Aproape că nu îmi venea să cred. Poacher, gașca și camionagiii? Se întâmpla în altă viață. Pastilele? Acum o veșnicie. Tot ce făcusem și tot ce pierdusem, greșelile și gafele? Asta era înainte. Acum era după.

Nu, nu era chiar adevărat. Nu era adevărat deloc. Unele regrete nu pot fi uitate. Nu există un „după” Cameron: faptul că îl lăsasem să se îmbolnăvească atât de tare și că îl abandonasem? Faptul că fugisem odată pentru totdeauna? Era de neiertat.

Cu toate astea, aș minți dacă nu aș recunoaște că mă uitam la casă simțind tot ceea ce insuflăm unui cuvânt mic și simplu: *acasă*.

În cele din urmă, am respirat adânc, am traversat aleea și am încercat ușa de la intrare.

Era încuiată.

Evident.

Poezia unui dezastru nuclear e ciudat de frumoasă. E o aliteratie: rad, roentgen și rem. Pentru un om de știință, sunt doar niște unități de măsură. Pentru un poet? Lei, tigri și urși. O, Doamne!

Mai sunt și iu-rile. Telur.³³ Cesium. Stronțiu. Și – știu că aici stric regula celor trei, dar acesta e mama tuturor iu-urilor – plutoniu.

Din păcate, de câte ori scriu cuvintele acestea îmi amintesc de vacile, de elanii și păsările moarte, iar poezia din mintea mea se transformă în abur.

Probabil că o profesoară a spus prima dată „Închideți ochii, luați-vă de mână”. Probabil că a fost un polițist. Era în decembrie 2012, imediat după ce Adam Lanza i-a masacrat pe copiii și profesorii aceia, precum și pe directorul școlii primare din Newtown, Connecticut. După ce Lanza s-a sinucis, adulții au fost nevoiți să îi scoată din clădire pe copiii care au supraviețuit, chiar pe lângă trupurile colegilor care fuseseră uciși. Prin urmare, pentru ca puștii să nu vadă cadavrele, fie o profesoară, fie un polițist le-a spus copiilor să închidă ochii și să se ia de mână.

Mă gândeam mult la momentul și la cuvintele acelea de când lăsasem lucrurile lui Cameron la spitalul din Burlington și pornisem înapoi spre Teritorii. Mă gândisem și mai mult la toate astea după ce intrasem în Zona de Izolare. Nu știam ce urma să văd.

Mi se părea că, dacă nu știai contextul în care fuseseră spuse, cuvintele acelea păreau chiar drăguțe. La fel și cei trei R de care vorbeam mai devreme. Cuvintele „Închideți ochii, luați-vă de mână” păreau un fel de afirmație în sprijinul vieții, dacă nu știai adevărul. Văd cuvintele astea pe vreun carnețel de tocilar cu soarele apunând peste ocean, cerul e împrăștiat cu roșu și pe plajă văd un cuplu cu spatele la camera foto, ținându-se de mână. Poate că femeia își sprijină capul pe umărul bărbatului. Dacă te gândești în acest fel, mesajul e despre asumarea riscurilor, pentru că soarta, destinul sau Dumnezeu te vor proteja. Asumă-ți un risc, ai puțină încredere. E vorba despre viață, nu despre moarte. Nu e vorba despre niște copilași care au fost uciși cu o pușcă de vânatoare Bushmaster.

În orice caz, mi-am amintit de instrucțiunile acelea cu un nod în stomac, ocolind casa, grădina, peretele de rocă și cuva cu GPL, despre care îmi imaginam că e un submarin când eram copil. Pierdusem de mult cheile de la ușa de la intrare – nu le văzusem de luni de zile – așa că trebuia să sparg geamul de la ușile glisante din spate. Pe drum mi-am dat seama de un lucru: dincolo de zidurile acelea se afla ce mai rămăsese din Maggie a mea. Murise de foame sau de sete dacă nu fusese nimeni acolo să o lase afară. Nu-mi dau seama ce ar fi putut-o ucide mai întâi, dar instinctul îmi spunea că era un mod lent și oribil de a muri. O auzeam în minte lătrând după ajutor, dar deja toată lumea plecase și nu mai avea cine să vină să o salveze.

Dar nici afară nu puteam să stau la nesfârșit. Trebuia să sparg geamurile de la uși ca să intru – așa cum cineva înaintea mea spărsese geamul ca să intre în academie – pentru că unul dintre lucrurile pentru care venisem aici era să o îngrop pe Maggie. Merita asta. Asta însemna că trebuia să-i văd cadavrul.

Ce problemă aveam?

Puteam să închid ochii oricât voiam, dar nu avea cine să mă țină de mână.

Așadar, am luat o piatră cam de mărimea unei mingi de fotbal din zidul de piatră, impresionată că în sfârșit avea și zidul un scop, apoi am trecut pe lângă carcasele acelea de metal cu vițele moarte care se agățau de sârme și am ocolit casa. Am ridicat piatra cu amândouă mâinile, pentru că aveam nevoie de amândouă ca să o arunc prin geam.

Pe urmă am văzut ceva ce m-a făcut să rămân pe loc. Am rămas înțepenită, holbându-mă, gândindu-mă la ce însemna ceea ce vedeam. Am dat drumul pietrei din mână. Ușa glisantă era deschisă. Iar în ușa cu sită era o gaură mare.

Să fim înțeleși, nu credeam neapărat că Maggie încă trăia. Dar n-am putut să nu sper că era în viață. Nu părea să fie în casă.

Iată ce mi-am spus că se întâmplase. Mama deschisese ușa de sticlă ca să aerisească și apoi, când a plecat la centrală ca să fie cu tata și să vadă ce naiba se întâmpla, a lăsat-o deschisă pentru Maggie. Îi plăcea să adulmece aerul de afară prin sita ușii. Când deschideai ușa de sticlă, se ridica în pătuțul ei și începea să freamăte din nas. Era ceva adorabil. La un

moment dat, înnebunită de foame, de plictiseală sau de sete, făcuse gaura aceea în sită și ieșise. Slavă Domnului. O fi fost moartă de mult, dar măcar nu murise închisă și singură în casă.

Nu am găsit-o nici pe ea, nici rămășițele ei înăuntru, așa că am ieșit și am început să o strig. Mă întrebam dacă animalelor nu li se părea ciudat să audă în sfârșit voce de om. Probabil trecuse ceva timp de când nu mai auziseră. Bănuiam că multe animale nici nu auziseră o voce de om până atunci. Am mers prin curte până la marginea pădurii, strigând „Maggie! Hai, fetițo! Maggie, am venit acasă!” Cred că am strigat așa vreo zece minute și începeam deja să răgușesc.

Până la urmă, Maggie nu a venit în fugă dinspre pădure, așa că am intrat în casă și am verificat-o cu mai multă atenție. Voiam să văd cum stăteam cu apa sau sucul îmbuteliat și conservele. Planul meu era să locuiesc aici. Aveam să scriu poezii. Să țin jurnale. Aveam să devin Frumoasa din Reddington.

Am închis ușa de sticlă ca să nu vină vreun animal peste noapte și am urcat la etaj, în dormitorul meu. Era cumplit de frig, dar era la fel cum îl lăsasem. Pe podea erau blugii pe care nu îi îmbrăcasem în dimineața când a fost accidentul de la Capul Abenaki, iar pe birou era bluza care mi se părea că îmi făcea mâinile să pară grase. Pe măsuța de toaletă era cerceul pe care îl lăsasem fiindcă nu îi găseam perechea. Erau acolo și șifonierul meu, deschis ca întotdeauna, dar și jurnalele de pe bibliotecă. Singurul loc din cameră pe care îl păstram curat era partea de sus unde îmi țineam jurnalele. Și iată că acolo erau, aliniat între capetele cu unicorni de alamă.

Am fost tentată să încep să citesc din ele chiar atunci, dar mai puteau aștepta. Eram epuizată. Și-apoi, m-am gândit că nu aveam nimic altceva în afară de timp.

Mi-am scos hainele, dându-mi seama că erau dezgustătoare, m-am spălat cu buretele cu apă dintr-o sticlă de Saratoga găsită în cămară, apoi mi-am pus pijamalele preferate, roșii și cadrilate. Incredibil de penibil.

Pe urmă m-am culcat în propriul meu pat. Mi-am tras pătura peste cap și nu m-am trezit decât pe la nouă și jumătate a doua zi.

În ziua aceea am început să fac curățenie. O fi ieșit Maggie prin sita de la ușă, dar de atunci intraseră multe animale. Bănuiam că fuseseră veverițe, ratoni și pisici în casă. Gaura nu era suficient de mare ca să intre vreun urs, dar covorul din birou și gresia din bucătărie erau murdare de noroi și urme de animale. Punga cu crutoanele lui Maggie, pe care o

țineam într-un dulap din cămară, era goală și hârtia groasă fusese ruptă în bucăți. E posibil să fi fost Maggie pentru că ușa de la cămară era mereu întredeschisă, dar era posibil să fi fost și animale sălbatice. Toate cutiile de cereale deschise de noi erau distruse, iar pungile din interior fuseseră linse până nu mai rămăsese nimic. Vântul suflase stropii de ploaie în birou și canapeaua era umedă și mucegăită. În camera de zi am găsit mormane de excremente – care, după cum mi-au zis mai târziu, probabil că erau radioactive. Minunat, nu-i așa?

Nu mi-a plăcut niciodată să dau cu aspiratorul, dar acum aş fi făcut-o dacă ar fi fost electricitate. Dar nu era. Aşa că mai întâi am tras canapeaua dincolo de uşile de sticlă şi am aşezat-o la soare în curte. Credeam că o pot lăsa să se usuce în timpul zilei şi să o duc înăuntru noaptea. Poate în câteva zile avea să fie în ordine. Dacă nu, aveam de gând să o las în garaj. Maşinile părinţilor mei dispăruseră, probabil erau parcate la Capul Abenaki. Aşadar, de ce să nu pun canapeaua acolo? Apoi am luat mătura, un fâraş şi o găleată cu spălător şi m-am apucat de curăţenie. Am folosit puţin Windex pe sticla posterului cu fotografii cu mine şi părinţii mei în dimineţile de Crăciun de când eram mică. Am consumat o rolă întreagă de prosoape de hârtie ştergând praful.

Şi am mâncat. Tot ce era în frigider era incredibil de scârbos, aşa că am aruncat totul în nişte saci negri de gunoi. Cel mai greţos lucru pe care l-am găsit a fost ceva ce fusese în altă epocă mâncarea mamei din piept de pui. Aş fi turnat lichidele care nu se evaporaseră complet la chiuvetă, dar nu aveam apă şi am aruncat şi recipientele acelea în sacii de gunoi.

Dar mai era destulă mâncare în cămară. Am deschis o conservă de supă de brânză cheddar, adică ce pune mama ca ingredient principal când făcea macaroane cu brânză, şi am mâncat-o rece, cu lingura. Am golit o sticlă de suc Diet Snapple şi o cutie de V-8. (Nu îmi place prea mult sucul acesta, dar îl beam pentru că nu avea multe calorii şi obţineai nişte vitamine din legume.) Am mâncat o conservă întreagă de cremă de porumb.

Şi când aveam să termin mâncarea din casă? Mi-am zis că aveam să dau o fugă prin vecini. Să fac o plimbare până la magazinul din Newport. Credeam că aveam să mor cu câţiva ani înainte să se termine mâncarea din Zona de Izolare.

Aproape în fiecare oră ieşeam afară să o strig pe Maggie.

Într-o zi m-am dus acasă la Skylar Furney ca să-i fur bicicleta. Skylar era unul dintre cei patru copii ai familiei

Furney, dar îl cunoșteam doar pentru că era cel mai apropiat de vârsta mea. Era cu un an mai mic decât mine și învăța la Academie. Ceilalți doi frați și sora lui erau și mai mici; învățau la gimnaziu. Dar îmi amintesc că Skylar era un biciclist maniac și m-am gândit să folosesc bicicleta lui dacă el nu o folosea. Voiam să o iau ca să o caut pe Maggie. Voiam să extind zona de căutare.

Cauciucurile se dezumflaseră, dar aveau o pompă pe peretele din garaj. Înțelegeți la ce mă refer când spun că era înnebunit după biciclete?

Era o bicicletă mult mai frumoasă decât cea pe care mersesem o parte din drum spre Burlington în iunie. Era foarte ușoară. Avea niște clipsuri care se potrivesc pe tălpile încălțărilor speciale pentru ciclism și la început m-am speriat că dădusem de naiba. Evident că nu aveam asemenea încălțări. Pe urmă mi-a picat fisa: Skylar avea. Dacă tot aveam de gând să-i fur bicicleta, puteam să-i iau și încălțărilor. Cum e expresia aceea? Unde merge mia, merge și suta.

Nu prea voiam să-i cotrobăi prin dormitor, dar eram pregătită să o fac. Din fericire, nici măcar nu a trebuit să urc la etaj: i-am găsit în noroiul de lângă garaj. Deși purta numere mai mari ca mine, nu a mai contat după ce i-am prins cu clipsurile. Era în ordine.

A fost în ordine după o oră. Am căzut de vreo șaiszeci de ori în ora aceea și echipamentul de începător rămăsese pe aleea lui Skylar. Cam după a zecea căzătură m-am prins: o fată isteată ar încerca să învețe cum să meargă cu clipsurile pe gazon. Așa că asta am făcut. Dacă e să fii o țeastoasă răsturnată pe carapace – cam așa e când cazi de pe o bicicletă când ești prinsă cu clipsuri – fă-o pe iarbă, nu pe asfalt. Mai erau porțiuni cu zăpadă, dar cele mai multe se găseau la umbră. Ba chiar am trecut peste câteva flori roz și albastre în timp ce exersam.

O doctoariță de aici m-a întrebat:

— Nu ți-a fost scârbă să încalți papucii urât mirositori ai unui băiat necunoscut?

M-am uitat la ea.

— Pe bune? i-am zis. Pe bune?

Trăisem un an întreg într-un iglu făcut din saci de gunoi. Mă culcasem cu șoferi de camion în cabină. Mă tăiasem pe coapse cu un cuțit X-Acto. Și ea își imagina că o să mă sperii să pun în picioare încălțărilor unui adolescent? Pardon?

Știți ceva? Nici măcar nu-mi trecuse prin minte dacă picioarele lui Skylar Furney miroseau urât sau nu.

În ziua următoare, când treceam pe lângă micul submarin alb cu GPL, mi-a venit ideea: puteam aprinde soba să-mi

încălzesc crema de porumb și supa de brânză cheddar dacă voiam – cel puțin până când se termina gazul. Puteam să folosesc un chibrit pentru șemineu așa cum făcea mama când se producea o pană de curent din cauza vreunei furtuni de zăpadă. Pur și simplu întorceai mânerul și apropiai chibritul de arzător.

Prima dată când am încercat a fost cam cu băgare de seamă: cred că mă temeam să nu sară toată casa în aer. Dar avea protecții și împotriva idioților. Arzătorul s-a aprins imediat La naiba, mi-am zis. Poți să gătești. Nu-i rău deloc.

Așa am trăit timp de trei săptămâni. Poate trei săptămâni și jumătate. Apoi, evident, totul s-a dus de râpă. (Știi că psihologei mele nu i-ar conveni expresia asta. Ea ar vedea lucrurile altfel. Am începe o dezbatere despre „diateza pasivă” și despre faptul că trebuie să-mi asum responsabilitatea.)

Dar până atunci am continuat să fac curat, să mănânc supe și legume conservate – uneori reci, dar de cele mai multe ori calde – și să golesc toate bidoanele cu apă și suc. Am început să fur mâncarea din casa vecinilor, familia Barbour, gândindu-mă că după ce o terminam pe aceea puteam merge la casa următoare. În afară de avioanele și elicopterele ocazionale care au trecut pe deasupra în ziua a șasea sau a șaptea, am fost complet singură. Nu mă mai gândeam la urmele late de cauciucuri pe care le văzusem când ajunseseam acolo. Scriam. Scriam poezii, scriam în jurnale.

Într-o zi mi-a dat prin gând să mă îmbrac doar în alb. Pe urmă mi-am zis că intram într-o zonă ciudată și mi-am pus o rochie cu negru și bej pe care o luasem de la Free People și care îmi plăcuse întotdeauna.

Jurnalele mele erau începute de ani de zile. Încă mai aveam jurnalul meu cu Hello Kitty. Aveam caietul cu Barbie Rapunzel din clasa a doua. Aveam carnetele de prințesă Disney, cu roz galben și violet, fiecare din ele cu Cenușăreasa, Jasmine sau Belle. Erau acolo și caietele cenușii din gimnaziu. Erau și jurnalele legate în piele pe care le începusem în clasa a noua. Aveam șase, cam două pe an. Aveam tendința de a termina un caiet în jumătate de an.

După atâta timp petrecut departe, mă fascina felul în care scriam. Uitasem că în clasa a patra și a cincea scriam doar cu pixuri cu gel roz. Uitasem că într-a noua trecusem printr-o fază în care încercam (fără să reușesc) să scriu vilanele. Nouăsprezece versuri. Cinci terțete și un catren. Refrene și

rime repetate. Se spune că Elizabeth Bishop a petrecut optsprezece ani scriind o vilanelă până să o considere terminată. Evident că părinții mei știau despre poeziile mele, dar puțini dintre prietenii mei știau. Nu voiam ca lumea să știe. Erau... ale mele. Câte dintre poeziile lui Emily Dickinson au fost publicate cât ea era în viață? Zece poezii, între 1850 și 1866. Una fost într-o carte din 1878. Atât. Oare voise mai mult? Poate da. Poate nu. Cert este că mare parte a poeziilor ei, mai ales teancurile de hârtii pe care sora ei le-a găsit după moartea lui Emily, nu a văzut lumina zilei cât a trăit ea. În timpul unei întâlniri cu părinții și profesorii, care trebuia să fie o „conferință”, dar care a fost un fiasco, mama a dezvăluit că aveam o mulțime de lucruri scrise pe care nu le arătasem nimănui. Încerca să dovedească faptul că aveam talent. Că eram bună de scriitoare. Nu eram un caz pierdut. Care a fost reacția mea? Am răbufnit ca Vezuviul. M-am simțit trădată și m-am supărat.

Când m-am împăcat cu jurnalele mele în primăvara aceea, mi-am spus că tăieturile înlocuiseră scrisul, dar că acum eram acasă și aveam să scriu. Am aruncat cuțitul X-Acto.

Însă după câteva zile am folosit un cuțitaș de cojit pe care l-am găsit în bucătărie. Pe urmă am folosit o foarfecă pentru unghii care s-a dovedit neașteptat de ascuțită.

Așadar, acum mă tăiam și scriam.

Dar, sinceră să fiu, mai mult scriam.

Când eram în clasa a unsprezecea, mama și tata au pus în cadoul meu de Paște un jurnal cu copertă de piele și în acel jurnal am început să scriu povestea asta.

De cele mai multe ori scriam în dormitor, așa cum făceam când trăiau părinții mei, deși acum aveam intimitate din belșug. Aș fi putut să scriu la masa din bucătărie dacă voiam. Aș fi putut să scriu goală pușcă în mijlocul gazonului din curte dacă ar fi fost puțin mai cald. În schimb, stăteam la locul meu de la geam, cu soarele în spate, la fel cum făcusem cu un an, doi ani, trei ani înainte. Uneori mângâiam locul unde dormise Maggie cândva. Mă încercau profunde momente de tristețe când găseam fire din blana ei.

Nu mă deranja faptul că nu aveam electricitate. După o jumătate de iarnă petrecută într-un iglu, viața de acum mi se părea luxoasă ca a unui star de cinema. Și-apoi, aveam lumânări și baterii pentru câteva lanterne.

Dacă aș fi dat peste un telefon care să aibă și încărcător, aș fi sunat la spital ca să aflu vești despre Cameron, dacă se simțea mai bine. Voiam să îmi revină din comă. Aș fi sunat-o pe Camille să văd dacă ea și Dawn erau în regulă. Dar n-am găsit niciun telefon cu încărcător.

Mi-am zis că sigur eram căutată, dar mă îndoiam că aveau să mă caute vreodată acolo.

Oricum, lumea avea în continuare probleme mai mari decât mine. Nimeni nu avea să mă caute prea mult.

M-am obișnuit într-o lume fără muzică.

M-am obișnuit într-o lume cu animale moarte, animale sălbatice, animale bolnave. Vedeam multe astfel de animale în plimbările mele cu bicicleta prin Zona de Izolare.

Mă atrăgea dormitorul părinților mei. Uneori mă uitam fix la patul rămas nefăcut pentru că mama plecase grăbită la centrală, apoi la noptierele lor. Am decis să le respect intimitatea și am jurat ca niciodată să nu le umblu în dulapuri sau sertare. Părinții mei nu erau nici pe departe perfecți, dar cred că nu-mi citiseră niciodată jurnalele.

Totuși, îmi petreceam mult timp în camera lor. Mă ghemuiam pe patul lor și adulmecam urmele mirosului lor rămas pe fețele de pernă și pe cearșafuri.

Abia în ziua când am decis să mă duc la Newport și la Capul Abenaki mi-am dat seama că, de fapt, nu eram singură. Nici pe departe.

Dealul pe care îl coboram spre Newport avea tone de noroi pe șosea, rezultatul scurgerilor în urma topirii zăpezii și a ploilor groaznic de reci care marcau sfârșitul iernii în nordul Vermontului. În noroiul uscat am văzut alte urme de cauciucuri – și, evident, unele erau noi – în timp ce coboram panta în viteză. Pe Main Street din centrul orașului erau și mai multe urme și de data asta am văzut că mergeau în ambele direcții.

Când am ajuns pe malul lacului Memphremagog, am realizat ce se întâmpla. În aceeași clipă am auzit al treilea elicopter venind din sud și zburând undeva în depărtare. Era chiar dincolo de peninsulă și, deși nu vedeam ce era dedesubt, știam la fel de bine ca oricine că dedesubt se aflau resturile centralei. Poate avea să dureze ani, poate chiar decenii... dar oamenii încercau să curețe mizeria aceea.

Capitolul douăzeci și unu

Am găsit un loc unde puteam să stau și să urmăresc camioanele care veneau și plecau fără să fiu văzută: unul dintre turnurile gemene ale bisericii Steaua Mării a Sfintei Maria. Era pe un deal, cu vedere la lac și la oraș, perfect situată dacă voiam să pândesc. (Ca să știți și voi, nu am intrat cu forța în biserică. Am și eu limitele mele. Când fugiseră toți din cauza exploziei, cineva lăsase una dintre ușile laterale deschisă. Am intrat, pur și simplu.) Priveliștea din turn era de trei sute șaiszeci de grade. Puteam să văd peninsula din spate, aflată în locul în care erau rămășițele centralei, puteam să văd orașul și drumurile care duceau la nord de Capul Abenaki. Unele camioane erau de la Garda Națională, altele erau de la NRC și AFMSU. Vedeam prin geamurile mașinilor că toți cei din interior purtau costume de protecție, ceea ce m-ar fi făcut să mă sperii de radiațiile din jurul meu dacă nu aș fi fost deja destul de sigură că nu mă mai puteam salva.

Încă nu văzusem centrala, pentru că era ascunsă după copacii de pe peninsulă, dar din când în când mă apropiam cu bicicleta mai mult înainte să fac cale înapoi. Se vedea clar că în curând aveau să fie tot mai puțini copaci: muncitorii curățau pădurea în partea de sud ca să facă loc pentru rezervoarele uriașe, gri și argintii. Și chiar erau uriașe; nu folosesc hiperbole cum tind să facă adolescenții. Erau de mărimea unei săli de sport. La început nu înțelegeam la ce serveau, pe urmă s-a trezit în mine fiica inginerului și mi-a picat fisa: toată apa radioactivă trebuia să fie pusă undeva, iar destinația era rezervoarele acelea. Păreau să facă loc pentru sute de astfel de rezervoare.

Când nu erau camioane prin împrejurimi, o strigam întruna pe Maggie. Îmi pierdusem speranța, dar mă foloseam iar de „gândirea magică” îmi spuneam că, atâta timp cât continuam să o caut, putea fi încă în viață.

N-am mai reușit să intru în supermarketul din Newport. Păreau să fie prea multe camioane care veneau și plecau din micul orașel și mă temeam să nu mă prindă în laț. Odată mi-a trecut prin cap să mă duc noaptea, dar mi-a fost teamă. Nu am idee de ce. Știam deja că nu existau mutanți nucleari sau zombi care se plimbau ca pe canalul AMC. Doar câini sălbatici, curcani și căprioare.

Acum era cald, poate de aceea îmi intrase mintea în *hibernare* până am auzit zgomotul de la ușa de sticlă. Ieșiseră urșii din hibernare. Luam o cină târzie pe podea, la lumina lumânărilor – supa de legume a familiei Barbour și vreo două batoane Luna pe care le găsisem acasă la Furney – când am auzit animalul afară. Am presupus că venise atras de pâlپاitul lumânării, dar nu cunoșteam destule despre animale ca să știu dacă avea vreun sens. Oricum, nu avea nicio importanță, pentru că în următoarea secundă am auzit animalul lătrând și aproape am căzut peste lumânări, cât pe ce să dau foc la casă când am sărit în picioare, știind imediat că era Maggie.

Am deschis ușa de sticlă și ce mai rămăsese din sită și am văzut-o. A sărit pe mine, cu labelle aproape urcate pe umeri și a început să mă lingă pe față, iar eu plângeam și cred că plângea și ea – cel puțin atât cât poate să plângă un câine. Dar dacă plângea, o făcea de bucurie, ca și mine. Era îngrozitor de slabă și avea răni urâte la picioare, iar blana ei era un dezastru: încâlcită, plină de ciulini și mizerii. Dar trăia și era de o mie de ori mai sănătoasă decât aș fi crezut. I-am adus o sticlă cu apă, am deschis două cutii cu mâncare pentru câini și a dormit pe divanul de la fereastră în noaptea aceea, ca și când nimic nu s-ar fi schimbat.

În următoarele patru zile n-am ieșit din curte. Nici Maggie. Nu voiam să o scap din ochi și cred că nici ea nu voia să mă plimb cu bicicleta lui Skylar. Oricum, nu mai aveam de ce să o caut. Era acolo. I-am periat blana puțin câte puțin, am spălat-o cu buretele până a scăpat de mirosul de mlaștină stătută și am privit-o mâncând... și mâncând. În câteva zile trebuia să intru în casă la familia Woodson și să mai fur niște mâncare pentru câini. Dar nu îmi făceam griji. Așa cum erau destul conserve de cremă de porumb și supă de legume pentru mine în Zona de Izolare, probabil că erau provizii de conserve pentru Maggie cât să o țină toată viața. Când o dădeam cu Bacitracin pe picioare, îmi dădeam și eu pe coapse și, pas cu pas, am început amândouă să ne însănătoșim.

Mă simțeam ca atunci când obținusem slujba de la restaurantul din Burlington: întrezăream speranțe pentru viitor. Poate partea cea mai urâtă a vieții mele trecuse.

A fost într-o zi pe la mijlocul săptămânii când am pedalat suficient de departe ca să văd centrala dincolo de rezervoarele

pentru apă pe care le construiau. Înainte de întoarcerea lui Maggie, mă apropiasem câte puțin cu fiecare drum.

Cred că aveam câteva motive pentru care voiam să o văd, dar cel mai important era că acolo muriseră părinții mei. Acolo presupuneam că se aflau în continuare cadavrele lor. Era ca și cum aș fi mers la mormântul lor. (Într-un mod cumva sumbru, *mormânt* e cuvântul potrivit. Rămășițele reactorului de la Cemobîl sunt încapsulate într-un sarcofag masiv de beton. La fel și ruinele de la Fukushima. Îmi imaginam că o parte a procedurii de curățire a zonei era și construirea unui sarcofag pentru Reactorul Unu.) Un psiholog de aici crede că are și ceva de-a face cu Cameron: încercasem să îi fiu ca un părinte și eșuasem, iar aceste vizite erau pentru „identificare”. Cream o legătură cu mama și tata. Posibil. Dar cel mai mult voiam să-mi iau adio.

Când am plecat de acasă, am fost nevoită să închid ușile de sticlă pentru că mi s-a părut că Maggie voia să vină după mine. Dar voiam ca întregul ei univers să fie acum casa și curtea noastră și cred că și ea prefera să fie așa. Voia să vină cu mine numai pentru că mă iubea și nu voia să fie singură. N-aș putea spune că o învinovăteam pentru asta. Dar mi-am spus că nu avea să mi se întâmple nimic și că Maggie va fi în regulă de una singură.

Evident, mă înșelam. Presupun că tot trebuia să se întâmple ceva.

Am văzut o bermă mare de cauciuc care trebuia să protejeze Capul Abenaki de inundații. Era pe un câmp, între râu și resturile Reactorului Unu. Semăna cu un șarpe uriaș. În jur erau sute – poate chiar mii – de saci cu nisip.

La fel ca toate celelalte, erau radioactivi.

Cred că înțelegeam, într-un fel, că pe măsură ce mă apropiam mai mult de centrală, radiațiile aveau să fie tot mai puternice. Chiar și la un kilometru și jumătate distanță, cei care cimentau albia râului în locul unde lacul Memphremagog se unea cu mlaștinile și râurile din nord erau echipați ca niște astronauți. Costumele și măștile lor făceau costumele de protecție pe care le văzusem să pară niște bikini și ochelari pentru înot. Nu știu cum puteau să se miște. Pe lângă măști, purtau și cască dură, galbenă. Cu toate că n-am stat să privesc mixerele de beton, bandele rulante și macaralele timp de o oră, am prins un schimb de tură. Poate era o coincidență și nu

aveau voie să lucreze acolo mai mult de trei sferturi de ora sau o oră odată. Nu știu nici acum.

„Containerul de siguranță” – întotdeauna mi-a plăcut termenul acesta – pentru Reactorul Unu conținea de asemenea o baltă de combustibil nuclear uzat încântător. Chiar și de la distanță vedeam că acoperișul era prăbușit. Un perete întreg dispăruse, aruncat în aer, iar pe laturile carbonizate vedeam șiruri întregi de cuie de armătură. Am văzut un grilaj din stâlpi de metal și estrada de schelărie care părea că începuse să se topească – și, în unele locuri, chiar se topise. În jurul reactorului se aflau trei macarale mari, iar eu m-am uitat cum două elicoptere au venit, au zburat puțin deasupra lui, apoi s-au îndepărtat. Cât am stat acolo, unul dintre elicoptere a început să coboare ceva prin ceea ce bănuiam că era o gaură în acoperiș și, în timpul acesta, mi-am dat seama ce era: un robot. Coborau roboți în ceea ce mai rămăsese din reactor. Ceva trebuia să strângă toate granulele de uraniu care se topiseră și cu siguranță nu avea cum să o facă un om.

Oprisem bicicleta pe marginea drumului și stăteam pe iarbă. Aveam bicicleta – bicicleta lui Skylar – între picioare. Eram la intrarea din colțul cel mai îndepărtat al parcurii pentru angajați. Crezusem că aveau să fie acolo toate mașinile Subaru, Volvo și camionetele celor ce lucraseră cândva la centrală, dar fuseseră luate de acolo și probabil că acum putrezeau într-un loc unde statul depunea mașinile radioactive. Am văzut doar câteva camioane NRC și niște rulote de la AFMSU. Asfaltul se stricase pe ici, pe colo, o combinație între umflăturile făcute de îngheț, pe care nu se deranjase nimeni să le netezească, și greutatea camioanelor grele care trecuseră pe acolo de la accident înapoi.

M-am uitat o vreme la locul unde erau cândva birourile și camera de control. Cândva acolo fusese o clădire. Era pe partea unde sărise în aer peretele containerului. Acum era un bloc uriaș de ciment. Acolo erau părinții mei când au murit. Mi s-a învârtit prin gând ideea că probabil găsiseră o modalitate de a scoate cadavrele de acolo dacă autoritățile făcuseră efortul de a scăpa de toate mașinile. Poate că morții erau undeva în mijlocul betonului, dar nu știam sigur. Îmi dădeam seama acum că era posibil să fi fost îngropați – desigur, printre ei se aflau și părinții mei. Lucrul acesta m-a făcut să pendulez între deșertăciune și ușurare: deșertăciune pentru că voisem să-mi iau adio și acum mi se nega acest drept și ușurare pentru că trupurile lor (sau ce mai rămăsese din ele) ar fi putut fi tratate cu respect și înmormântate... undeva.

Am auzit în spatele meu un alt camion care se apropia pe drum, așa că am coborât de pe bicicletă ca să o pot căra în tufișuri, la vreo douăzeci de metri distanță. Dar m-am împiedicat. A fost o căzătură din aceea ridicolă, care se întâmplă pur și simplu, mai ales dacă nu ai exersat să ridici o bicicletă și să încerci să te ascunzi în cele mai apropiate tufișuri și buruieni. Așa că m-am ridicat și am încercat să ridic bicicleta de pe iarbă, dar era deja prea târziu. În parcare tocmai intra un camion de la AFMSU. Șoferul a apăsat brusc frâna când m-a văzut.

Primul instinct a fost să alerg ca o nebună în tufișuri. M-am gândit că, deși aveam în picioare încălțări cu clipsuri pe tălpi, puteam fugi mai repede decât niște bărbați de vârstă mijlocie în costume de protecție și cizmulițe de plastic în picioare. Dar voiam bicicleta și mi-am spus că puteam să trec în viteză pe lângă ei înainte să întoarcă mașina și să pornească după mine.

Așa că am luat bicicleta, am fugit cu ea pe asfalt și mi-am potrivit picioarele pe clipsuri. Strigau la mine să mă opresc și am înțeles ce spuneau chiar dacă sunetele erau înăbușite din cauza măștilor. Erau doi și încercau să se așeze între mine și drumul de acces spre parcare, dar am fost puțin mai rapidă ca ei. Încercau să mă facă să merg la unul sau la celălalt, de parcă eram o pisică rătăcită. Unul dintre ei aproape că a reușit să mă înșface – privind în urmă, cred că ar fi reușit dacă nu s-ar fi temut că își putea rupe costumul în cazul în care ar fi căzut. Ar fi fost comic dacă n-ai fi știut că trăiam într-o lume cumplit de toxică în care muriseră nouăsprezece oameni și că alte câteva mii își pierduseră casele, iar eu eram o nenorocită de orfană care se automutila.

Sau nu.

Nu știu. Chiar nu știu. După cum v-ați dat seama, fără îndoială, judecata – cel puțin nu ceea ce numim judecată sănătoasă – nu se numără printre calitățile mele.

În orice caz, am scăpat. Am pedalat de parcă eram la Turul Franței, mai repede ca oricând. Când am ajuns acasă, eram epuizată. Rămăsesem de mult fără aer. Eram mai mult decât obosită. Când m-am prăbușit în sfârșit în birou, am descoperit că mă simțeam pur și simplu groaznic. Îmi era greață – și nu-mi place să vă povestesc acest detaliu, dar am promis că voi spune numai adevărul – aveam diaree. Mi se părea că recunosc problema. Făcusem aceeași poznă ca Icar. Zburasem *mult* prea aproape de soare. Parcarea de la centrală? O idee foarte proastă. Era un loc super radioactiv. Mi-am spus că probabil era doar un virus, dar nici eu n-am crezut.

În plus, mi-am dat seama că mă dădusem de gol și că se terminase totul. Oamenii mă văzuseră – nimic bun nu putea să iasă din asta. Știam ce credeau oamenii despre familia mea. Și, desigur, știam ce făcusem. Știam *toate* lucrurile pe care le făcusem. M-am gândit la micul meu prieten pe care îl abandonasem în Burlington – un băiat care, din câte știam eu, probabil că murise pentru că eu nu avusesem suficientă minte să-l duc la doctor. Cred că m-aș fi panicat teribil dacă nu mi-ar fi fost atât de rău. Nu eram sigură unde aveam să merg cu Maggie, dar polițiștii costumați – sau oricine o fi fost – nu aveau să caute prin toată Zona de Izolare. Cine avea timp de așa ceva? Nu erau decât case goale. Puteam alege orice vilă, orice casă în stil victorian, colonial sau georgian și orice fermă. Puteam locui în rulote mici și mari sau într-un magazin dacă voiam. Puteam să merg la casa pe care o consideram a doua mea casă când eram mică – cea a familiei Lisei Curran. Dormitorul Lisei putea fi plin cu haine pe care le-aș fi putut purta. Așadar, asta a fost decizia mea: aveam să-mi iau jurnalele și bicicleta lui Skylar, iar dimineată aveam să o iau pe Maggie și să mergem la fosta casă Curran.

Dar, la fel ca multe dintre planurile mele, nu s-a întâmplat chiar așa. În noaptea aceea au venit după mine.

Ar fi putut fi o scenă grozavă de urmărire.

Ar fi putut fi ca în *ET*, cu oameni în costume de protecție care să mă urmărească în timp ce pedalam cu Maggie alături.

Dar nu era lună plină.

Și, în cele din urmă, prin pădure nu aveai cum să fugi.

A fost doar șocul meu când mi-am dat seama că eu și Maggie eram blocate la etajul al doilea. Tocmai vomasem într-un coș de lângă pat – știam că nu trebuia să folosesc toaleta pentru că nu puteam trage apa – așa că eram deja trează. Am auzit zgomotul dubei și m-am dus la fereastra care dădea spre stradă și spre alee. Erau deja la ușa de la intrare. Am văzut pe altcineva cum mergea ca un ciudat pe lângă casă către partea din spate, pe lângă lăzile pentru roșii. Privind în urmă, poate că am fi putut fugi, dar nu asta îmi doream pentru Maggie. Poate nici pentru mine. Acum eram bolnavă – orice problemă oi fi avut (și, cum spuneam, eram destul de sigură că era de la radiații) se instalase destul de repede – așa că nu mai voiam nimic. Nici măcar nu cred că eram capabilă să fug. Să merg cu bicicleta, nici atât.

Dar nici pregătită să înfrunt ce avea să urmeze nu eram. Trecuseră luni, dar unele lucruri, cum sunt cuvintele pe care le spuneau oamenii la câteva ore după accident, nu se uită:

„Ne-am pierdut casa! Din cauza nenorocitului de taică-tu, ne-am pierdut casa! Ce-ai făcut?”

„Aveau o fiică. Stai să vezi, o vor pune să depună mărturie. Să spună ce alcoolic era taică-su. Să fie dar că a fost vina unui bețiv idiot”

„Domnișoară, trebuie să stăm de vorbă cu tine. Trebui să vii cu mine chiar acum.”

Deși știam că totul se terminase, știam și că o persoană ca Missy nu s-ar fi predat ușor. O vedeam cu ochii minții gonind cu Miata ei pe întuneric pe lângă chioșcurile și leagănele din curți. Îl vedeam pe Cameron cu ochiul vânăt, punându-și pijamalele și banda adezivă într-un sac de gunoi și plecând de la familia Rouger. Și îi vedeam și pe mama, tata și ceilalți ingineri din camera de control de la centrală, încercând să facă tot posibilul ca reactorul nuclear să nu explodeze. Puteți spune ce vreți despre tata și despre ce a făcut sau nu a făcut, dar s-a luptat până la sfârșit – așa gălăgios, violent, mortal și amar cum a fost.

Tremuram, dar nu știu dacă era de la boală sau pentru că îmi era rău. Am încercat să mă gândesc unde ne-am fi putut ascunde în casă, la locurile suficient de mari pentru mine și Maggie. M-am gândit la dulapuri. La uscător. La cutiile din pod.

Dar Poliția Costumată avea să ajungă și acolo. Peste tot erau dovezi că locuiam acolo. Nu era numai bicicleta. Totul se vedea. Le putea lua zece minute sau o oră. Dar era o vilă modernă: nu avea pasaje secrete și ziduri care să se învârtă ca niște uși turnante. Nu era nicio scară în spate. Aveau să mă găsească. Fugisem și mă luptasem atât cât putusem, dar aici era capătul: am realizat că acesta era sfârșitul meu amar. Am îmbrățișat-o pe Maggie și pentru ultima oară mi-am permis să plâng.

Am luat o lanternă, dar n-am aprins-o; m-am dus în capătul scărilor și am așteptat. Curioasă, Maggie a venit lângă mine. Pe urmă ne-am așezat amândouă.

N-au sunat la ușă; au intrat pur și simplu. Erau trei, doi au intrat prin față, iar al treilea prin ușile glisante din spate.

Am aprins lanterna ca să vadă unde eram și mi-am ținut răsuflarea ca o umbră. Eu și Maggie eram o parte din peisaj.

Sau, mai bine zis, Peisaj.

Apoi camera a fost scaldată în atâta lumină încât am mijit ochii. Lanternele lor erau ca niște faruri de mașină.

Unul dintre cei care intraseră prin față a vorbit primul.

— Nu vrem să-ți facem niciun rău, a strigat el la mine.

Microfonul îl făcea să pară un personaj-robot dintr-un joc pe Xbox.

— Ce frumos ați sunat la ușă, am zis. Ce frumos ați ciocănit!

— Nu suntem aici ca să-ți facem rău, m-a asigurat el, de parcă eram atât de proastă încât aș fi putut crede că de asta veniseră.

Așa că le-am spus:

— Știu.

Aș fi dat ochii peste cap, dar n-ar fi observat.

— Trebuie să vii cu noi. Avem în camion un costum pentru tine.

— Nu, mulțumesc. Sunt în regulă.

— Fetițo...

— Nu mai sunt fetiță de mult.

Bărbatul a dat din cap.

— Te rog, vino cu noi.

— Vine și Maggie cu mine.

— Credeam că ești singură. Cine e Maggie?

— Ea e Maggie, am răspuns, apoi m-am întins și am scărpinat-o pe gât, unde-i plăcea ei.

Tipul părea exasperat. Deși nu îi vedeam fața, știam că se enervase. Știam că toți trei erau nervoși la culme.

— Câinele tău?

— Câinele meu.

— Tu ești Emily, da?

— Da.

— Și câinele e...

— Câinele are un nume. Tocmai vi l-am spus. O cheamă Maggie.

— Bine. Poate să vină și Maggie.

— Vreau să iau câteva lucruri.

— Nu. Tot ce e aici e pângărit.

Pângărit. Mi-a plăcut. Era un cuvânt pe care m-aș fi așteptat să-l folosească Emily Dickinson, nu tipul acela. Ar fi trebuit să spună *contaminat* sau *radioactiv*. Nu știu de ce nu a spus așa.

— Da, am spus.

— Uite ce e. Hainele tale și...

— Jurnalele mele. Vreau să-mi iau jurnalele și caietele. Nu-mi pasă de haine.

S-a uitat la ceilalți doi din echipa – și vă rog să auziți sarcasmul din vocea mea – *de salvare* și unul dintre ei a părut că ridică din umeri. Brusc, mi-am dat seama că era posibil să fie o femeie.

— Unde sunt? Le luăm noi. N-ar trebui să umbli cu ele.

Am început să râd.

— Da, sigur. Le duc eu.

— Câinele tău are nevoie de lesă?

— Nu.

— Ai una?

— O lesă? Pe undeva.

Așa că nu a fost cine știe ce confruntare. M-au lăsat să-mi iau jurnalele și câinele. Asta era tot ce îmi doream.

Într-adevăr, în costumul acela era o femeie pe care o chema Jeannine. M-a ajutat să mă îmbrac în costum de protecție, deși al meu nu avea microfon. Merită să spun că nu m-au îmbrăcat așa ca să mă protejeze. Eram deja distrusă. M-au îmbrăcat în costum ca să se protejeze pe ei înșiși și duba lor prețioasă. Cred că dacă s-ar fi deranjat să îndrepte spre mine dispozitivele Geiger, ar fi pocnit ca boabele de porumb la microunde.

La un moment dat mi s-a făcut puțin rău de mașină, așa că m-am asigurat că știam cum să-mi dau jos masca și gluga dacă simțeam iar nevoia să vomit, dar nu m-am simțit chiar așa de rău. Mi s-a părut genul de situație în care închizi ușa hambarului după plecarea cailor și când m-am gândit la expresia asta, mi-am amintit de protestul din ianuarie și felul în care îi explicasem lui Cameron sensul cuvintelor. Nu prea îmi păsa că nu aveam microfon la costum, pentru că nu mai voiam să vorbesc cu ei. Maggie stătea în spate cu mine și cu Jeannine, mai mult sau mai puțin mulțumită de podeaua dintre noi. Fusesse întotdeauna un câine liniștit, nu o deranja mersul cu mașina. I-a lăsat să-i pună costumul de protecție ca pe o pătură pentru că și ea, la fel ca mine, era îngrozitor de contaminată.

Mi-au spus că mă duceau într-un loc unde mă puteau curăța. Dacă aș fi avut chef să vorbesc, aș fi făcut una dintre aluziile răutăcioase ale tatei la dușurile Silkwood. Știam ce urmează. Pe urmă au spus că aveau să mă ducă la spital. Dacă aș fi avut energie să deschid gura sau să dau doi bani pe asta, aș fi glumit: „La unul obișnuit sau unul de boli mintale?” Mi-am spus că oricare ar fi fost bun pentru mine. Dar eu stăteam acolo, pur și simplu. Priveam pe fereastra din dreptul meu și vedeam lumea trecând pe sub ochii mei. „Trăsura ne ducea numai pe noi...” m-am gândit eu, apoi am fredonat în gând melodia de la *Insula lui Gilligan*. Am trecut pentru ultima oară prin cartierul meu, apoi pe lângă școală. Am trecut de câmpurile cu vaci moarte, pe lângă magazinul de arme. Apoi am trecut pe lângă punctul de control și am lăsat Zona de Izolare în urma noastră. În urma mea. Tăcută, în spatele măștii,

am spus adio.

Epilog

Mi se spune că o să mă fac bine. Mi se spune că deja mă fac bine. Sunt de părere că o să-mi crească părul la loc. Vom vedea. Pare să crească numai pe alocuri – în insule și mănunchiuri. Chiar dacă nu m-ar fi ras – de tot, la sprâncene, pe picioare, inghinal – înțeleg că o mare parte din păr tot ar fi căzut. Grețos. Încă o pierdere pe lângă atâtea altele.

De exemplu, știu că nu o să mai văd niciodată telefonul cu mesajele Andreei și nu o să mai port puloverul ei de Crăciun. Și chiar dacă într-o zi am să-mi găuresc din nou urechile, cerceii dați de Camille au dispărut de mult. Mi-au luat toate lucrurile sau le-am lăsat eu, ceea ce cred că e în regulă. Ce naiba! Cred că trebuia să mi le ia; cred că nu merita să mă întorc după ele.

Cel mai ciudat e cum s-au isterizat toți din pricina tăieturilor. Ca și cum asta era cea mai gravă problemă. Să fim serioși. Eu – ca să folosesc unul dintre cuvintele lor preferate – obișnuiam să „mă manifest” și să „mă dau în spectacol” în feluri care păreau de-a dreptul nebunești prin comparație cu tăieturile. Adică, psihologii știu despre Poacher, despre pastile și despre iglu, dar nu îi plictisesc pe dermatologi și pe gastroenterologi cu asemenea detalii. N-am stat la discuții cu oncologii – care voiau cel mai mult să-mi facă analize ca să aibă o bază pentru atunci când avea să se producă inevitabilul – ca să spun „Da, mâncarea de aici e o porcărie și nu-mi plac prea mult nici tacâmurile de plastic pe care vor să le folosesc. Dar tot e mai bine decât să mă culc cu un camionagiu într-o benzinărie ca să fac rost de un sendviș cu salată de ou și decât să plătesc un veteran al războiului din Irak ca să mă lase să dorm pe salteaua lui”.

Mi se spune că multe dintre necazuri mi le făcusem cu mâna mea în ziua în care am mers până la centrală. Chiar dacă nu aș fi făcut-o tot m-aș fi îmbolnăvit, dar în jurul parării încă mai pluteau nori de praf radioactivi. Și – apropo – un astfel de loc era și cel în care mă oprisem cu bicicleta. Dărmaseră tot felul de prostii în praful de pe marginea aceea a parării. Mintea mi s-a încetșat când au început să vorbească despre rem și BEIR³⁴. (Pentru informația voastră, BEIR e un antonim al cuvântului bere. Nu omonim. Berea e bună, în general, dacă nu încerci să slăbești. BEIR e o porcărie. Se referă la efectele biologice ale radiației ionizante. Se pare că mă loviseră o groază de unități rem, motiv pentru care aveam discuția despre BEIR.)

Nici acum nu petrec prea mult timp pe internet. Stau câte puțin, dar am grijă. Și-apoi, îmi lipsește energia necesară. Știu

că dacă aş sta mai mult, aş căuta lucruri care mă tem că mi-ar produce un regres emoțional. I-aş căuta pe părinții mei și aş citi ce spusese lumea despre ei. Aş face cercetări despre ce tip de cancer e posibil să mă omoare și când particulele radioactive se vor transforma în tumori dure. („Osul fără măduvă”, scria cândva Emily Dickinson, „ce scop mai are?” în cazul meu? Poate leucemie, într-o zi.) Aş descoperi știrile despre mine, precum și cele despre mine și Cameron, în care spuneau că eram dusă cu pluta. Și nu sunt deloc așa. Sunt dusă doar pe jumătate.

Și toate lucrurile astea nu ar face decât să mă deprime. Corecție: toate lucrurile acestea nu ar face decât să mă deprime și mai mult.

Așadar, nu am rezistat prea mult ca Frumoasa din Reddington. Dar aici am petrecut o groază de timp drept Frumoasa din Secția 6. (Nu, nu fac aluzii obraznice la Cehov. Aripa în care sunt eu e botezată așa de asistente. Oficial, poartă numele unei binefăcătoare, dar numele ei e imposibil de pronunțat și are prea multe silabe. Așa că toți îi spun Secția 6.) Iar eu pot să port cât alb vreau, ceea ce e nasol când începe să-mi curgă sânge din nas ca dintr-un tun cu apă sau când mă ia un acces de tuse. Nu mă întrebați de unde apar și ce iese de acolo. Mi se face greață numai cât mă gândesc, iar eu am niște coapse care arată de parcă cineva (da, chiar eu) le-a făcut harcea-parcea. Șiruri de cicatrici lungi și umflate, unele roz, altele albe precum coaja de ou.

Mi-au spus că în câteva zile o să mă scoată puțin la aer, dacă vreau. S-au oferit să ne arate, mie și lui Maggie, unde sunt înmormântați părinții mei. Ați crede că nu e primul loc în care aş vrea să merg, dar nu e așa. Dacă e să merg undeva, acolo m-aș duce. Trupurile lor sunt în niște sicrie acoperite cu plumb, într-un cimitir special unde sunt îngropate toate victimele dezastrului. Locul nu e deschis pentru public.

Maggie e la familia Curran pentru că nu poate să stea aici, dar au adaptat puțin regulile și au numit-o „câine de serviciu” așa că are voie să intre în spital. Au făcut asta ca să fie de treabă. Au ras-o și pe ea. Nu glumesc. La fel ca și mie, părul începe să-i crească numai pe alocuri. Arată ca un câțel cu implant de păr. Facem o pereche grozavă.

Se pare că nu toată lumea mă urăște doar pentru că mă numesc Shepard. Deși mi-au pus multe întrebări despre tata, nu va trebui să depun vreodată mărturie și nu mă vor chinui nici reporterii. Mi-au promis. Se pare că mulți oameni vor doar să mă lase în pace.

Așadar, Lisa și mama ei o aduc pe Maggie aproape în fiecare zi. Știu că e bine îngrijită și că are o casă bună. Planul e

să locuiesc tot cu ei când se decid toți că nu-s nebună de legat. Vom vedea. Mama Lisei m-a căutat mai tot timpul în cele nouă luni în care m-am ascuns, postând anunțuri online pe care le-aș fi văzut la biblioteca din Burlington dacă aș fi petrecut încă cinci minute pe Facebook sau pe alte site-uri unde apărea numele meu.

Acum mă țin în continuare la distanță de rețelele sociale. Nu e vorba că sunt antisocială. Dar nu sunt pregătită pentru o reuniune – nici măcar una digitală. Nu sunt pregătită să îi văd pe prietenii mei și cred că nici ei nu sunt pregătiți pentru mine. Lisa îmi răspunde la întrebări când mă interesez de Ethan, de Margie sau de Dina. Nu-mi spune prea multe despre celelalte familii de la Capul Abenaki și nici eu nu întreb. După cum bănuiam, multe dintre ele s-au mutat departe. Evident, niciunul dintre cei rămași nu a încercat să mă viziteze. E prea ciudat. Și au și ei problemele lor, nu?

Nici pe Cameron nu l-am văzut. Nu au spus-o concret, dar ideea e că nu vor să mă lase să-l văd. Nu li se pare că ar fi bine pentru el și îmi dau seama că se tem în continuare să nu-l răpesc cumva. Da, ca și cum aș fi în stare de așa ceva. În unele zile abia mă dau jos din pat. Dar Cameron trăiește. Trăiește și e sănătos. Nu l-am omorât din greșeală. Se spune că – în sfârșit – locuiește la o familie adoptivă foarte bună, dar nu vor să-mi spună mai multe.

În cele mai multe zile, mănânc puțin, scriu puțin și citesc puțin. Mă uit la DVD-uri cu seriale vechi de comedie. Fără televizor. Fără Hulu. Fără iTunes. E alegerea mea. E prea aproape de ce se întâmplă afară.

Și dorm – dorm mult – ceea ce o să fac chiar acum, mulțumesc mult. Nu știe nimeni că am furat de la bucătărie un cuțit care taie și oțelul. Nu am încredere totală în mine însămi, dar mă ajută faptul că îl am acolo. Mă ajută mult.

Așa că, noapte bună. Îmi pare rău.

Aș vrea să știți asta: îmi pare foarte, foarte rău. Aș fi vrut să fac în așa fel încât să nu se frângă nici măcar o inimă...

Dar nu am reușit. Pur și simplu nu am reușit.

Mulțumiri

Aș vrea să încep prin a le mulțumi acelor oameni a căror muncă e cu mult mai importantă decât a mea.

Mai întâi, lui Annie Ramniceanu, Director executiv asociat al Serviciului Spectrum pentru Familii și Tineret din Burlington, Vermont (www.spectrumvt.org). Annie nu este doar un consilier și un psiholog incredibil de talentat de la Spectrum, care lucrează zilnic cu adolescenți care luptă cu bolile psihice și abuzul de droguri; este și incredibil de răbdătoare cu scriitorii care pun un număr nesfârșit de întrebări. Timp de o jumătate de an mi-a îndurat întreruperile și m-a ajutat să înțeleg demonii care își pun amprenta asupra lui Emily Shepard. Eforturile depuse de ea în sprijinul tinerilor adulți din nordul statului Vermont sunt o inspirație.

Apoi, echipei de conducere de la Fairewinds Energy Education, Amie și Maggie Gundersen. Arnie a fost operator de reactor specializat și a condus sau a coordonat proiecte pentru 70 de centrale nucleare din America. Maggie a lucrat în sectorul de informații publice și recrutarea personalului din industria energiei nucleare. Astăzi, prin intermediul Fairewinds, ei se străduiesc să educe publicul și legiuitorii cu privire la siguranța și fiabilitatea energiei nucleare, precum și în privința problemelor care apar la centralele învechite din toată lumea. Au sacrificat enorm de mult timp ca să mă învețe despre pericolele energiei nucleare, despre cum funcționează o centrală și despre ce fel de viață ar fi dus tatăl lui Emily. Vă încurajez să intrați pe site-ul Fairewinds (www.fairewinds.org), unde puteți afla mai multe despre realitățile energiei nucleare și unde puteți găsi o bibliografie numeroasă.

Mă mândresc cu faptul că acești oameni – Annie, Arnie și Maggie – sunt prietenii mei.

În plus, doresc să-i mulțumesc doctorului Mike Kiernan, medic la Secția de urgențe a Spitalului Porter Medical Center din Middlebury, Vermont, pentru faptul că m-a ajutat cu scenele din roman care se petrec la spital. Îi mulțumesc foarte mult și Rebeccăi Schinsky pentru că mi-a arătat unde se intersectează poeziile lui Emily Dickinson și melodia de pe genericul serialului *Insula lui Gilligan*. Așa cum au spus oameni mai înțelepți decât mine, nu poți să inventezi astfel de lucruri.

Au fost multe cărți care m-au ajutat Printre ele? *Chemobyr's Atomic Legacy: 25 Years after Disaster*, de Jon Glez; *The Day We Bombed Utah: Americas Most Lethal*

Secret, de John G. Fuller; *Nuclear Power: A Very Short Introduction*, de Maxwell Irvine; *Full Body Burden: Growing Up in the Shadow of Rocky Flats*, de Kristen Iversen; *Public Mtdown: The Story of the Vermont Yankee Nuclear Power Plant*, de Richard A. Watts. Vreau să îmi exprim admirația pentru remarcabila Karen Hesse. Romanul ei puternic, incisiv și frumos, pentru tineri adulți, *Phoenix Rising*, enumeră efectele unui accident nuclear fictiv în sudul statului Vermont. A fost publicat în 1994 – cu o întreagă generație înainte de *Închideți ochii, luați-vă de mână*.

Îi mulțumesc și lui Jane Gelfman și personalului ei de la Gelfman Schneider – Cathy Gleason și Victoria Marini; lui Arlynn Greenbaum de la Authors Unlimited; lui Todd Doughty, John Fontana, Kelly Gildea, William Heus, Suzanne Herz, Judy Jacoby, Jennifer Marshall, Beth Meister, Anne Messitte, Sonny Mehta, Roz Parr, Russell Perreault, John Pitts, Andrea Robinson, Bill Thomas și echipei minunate de la Editura Knopf Doubleday.

Încă o dată, îi sunt recunoscător cel mai mult extraordinarei mele editoare, Jenny Jackson. Îmi place să vorbesc cu ea despre cărți și (da) despre cărțile mele, pentru că ideile ei pur și simplu fac romanele să fie mai bune. De multe ori le fac să fie mult mai bune.

Sunt norocos să fiu căsătorit cu Victoria Blewer. Este al nouăsprezecelea roman al meu – șaptesprezece publicate, două nepublicate – pe care ea l-a citit. Deseori citește și primele variante, pe care nu ar trebui să le suporte nimeni. Și le citește pe gratis. Asta înseamnă dragostea.

În sfârșit, vreau să îmi exprim recunoștința față de Grace Experience Blewer, fiica mea și a Victoriei. Grace avea nouăsprezece ani când am scris acest roman și a fost un element esențial în crearea vocii lui Emily. A fost mereu pregătită să-mi răspundă la întrebările despre ton și m-a învățat multe – adică foarte multe – expresii noi.

Vă mulțumesc tuturor foarte mult.

Emily Shepard este o adolescentă sărmană care trăiește într-un iglu făcut din bucăți de gheață și saci de gunoi umpluți cu frunze uscate. Cu câteva luni în urmă, părinții ei au murit într-o catastrofă nucleară, care a avut loc la fabrica unde tatăl ei era supraveghetor. Oamenii bănuiesc că bărbatul era beat, iar accidentul s-a produs din vina lui. Fiind fiica celui mai urât om din America, Emily simte că viața îi este în pericol și se vede silită să fugă încotro vede cu ochii. După ce își găsește adăpost în casa unui traficant de droguri, adolescenta își inventează o identitate nouă, inspirată de poeta ei favorită, Emily Dickinson. Emily știe însă că trecutul o va ajunge din urmă, iar ea nu se poate ascunde la nesfârșit.

O lectură obligatorie... o poveste genială despre o tânără femeie care duce o viață neașteptată, este silită să ia decizii complicate apoi să infrunte consecințele urâte care decurg de aici.

AMANDA ST. AMAND, ST. LOUIS POST-DISPATCH

Emoționant și înspăimântător... o carte care mustește de poezie și adevăr.

JEANNE BOGINO, LIBRARY JOURNAL

ISBN 978-606-609-851-9

9 786066 098519

www.fantasy.ro

fo
editura

Notes

[←1]

Mica prințesă, roman pentru copii scris de Frances Hodgson Burnett și care a fost ecranizat în repetate rânduri (n.tr.)

[←2]

Film apărut în 1982, în regia lui John Huston (n.tr.)

[←3]

Braconier (în engleză, în original) (n.tr.)

[←4]

VPR, Vermont Public Radio (n.red.)

[←5]

FCC, Federal Communications Commision (Comisia Federală de Comunicații), agenție guvernamentală independentă care reglementează comunicațiile între statele federale și cele internaționale prin radio, televiziune, cablu și satelit (n.red.)

[←6]

Serie de cărți pentru copii scrisă de Barbara Park (n.tr.)

[←7]

Serie de cărți pentru copii scrisă de James Howe (n.tr.)

[←8]

În SUA și Canada, înainte de a obține permisul de conducere, tinerii primesc un permis provizoriu care le permite să conducă o mașină numai în prezența unui adult posesor de carnet auto. (n.tr.)

[←9]

Băltoace (în engl. în orig.) (n.tr.)

[←10](#)

De Margaret Wise Brown, 1942 (n.tr.)

[←11]

De Dorothy Kunhardt 1940 (n.tr.)

[←12](#)

De Margery Williams, 1922 (n.tr.)

[←13](#)

De Lois Lowry, 1979 (n.tr.)

[←14](#)

Povești întortocheate de la școala Wayside (în engleză, în original) (n.tr.)

[←15]

Traducere de Leon Levițchi și Tudor Dorin (n.tr.)

[←16](#)

Adepții subculturii goth adoptă un stil vestimentar caracterizat prin veșminte și machiaj de culoare neagră și coafuri simple sau complexe, un model (ideal) fiind părul brunet. (n.tr.)

[←17]

Traducere de Ileana Mihai-Ștefănescu

[←18]

Sărut (în engleză în original) (n.tr.)

[←19](#)

Sindrom post-traumatic (n.tr.)

[←20]

Organizație de orientare în natură pentru fetele între șapte și zece ani (n.tr.)

[←21]

Emisiune-concurs, difuzată inițial în Statele Unite ale Americii, în care perechile de concurenți se întrec pentru premiul final de-a lungul mai multor probe care îi poartă într-o călătorie prin mai multe țări (n.tr.)

[←22]

Testul Rorschach este un test psihologic proiectiv de personalitate în cadrul căruia sunt folosite zece modele abstracte standardizate, iar interpretarea lor de către un subiect devine un etalon pentru analiza funcțiilor intelectuale și emoționale. (n.tr.)

[←23]

Soluție de curățat geamuri (n.tr.)

[←24]

Prescurtare de la YMCA – Asociația tinerilor creștini (n.tr.)

[←25]

Case și grădini mai bune (în engleză în origina)) (n.tr.)

[←26]

Om de zăpadă (în engleză în original) (n.tr.)

[←27]

Fulg de nea (în engleză în original) (n.tr.)

[←28]

Emisiune TV care prezintă viața reală a unor tineri din SUA (n.tr.)

[←29]

The Belle of Amherst, piesă de teatru scrisă de William Luce (1976), bazată pe viața poetei Emily Dickinson (n.tr.)

[←30](#)

Prototip cultural american, reprezentând colectiv toate femeile din SUA care au lucrat în fabrici și uzine în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

[←31]

Frost = ger (n.tr.)

[←32]

Teorie elaborată de Frigyes Karinthy, conform căreia fiecare individ se află la circa șase pași de orice altă persoană de pe pământ (n.tr.)

[←33]

În engleză, *tellurium*, unde apare terminația *-ium* (n.tr.)

[←34]

Biological Effects of Ionizing Radiation, Efectele Biologice ale Radiațiilor
Ionizante (n.tr.)

Table of Contents

[1](#)
[2](#)
[3](#)
[4](#)
[5](#)
[6](#)
[7](#)
[8](#)
[9](#)
[10](#)
[11](#)
[12](#)
[13](#)
[14](#)
[15](#)
[16](#)
[17](#)
[18](#)
[19](#)
[20](#)
[21](#)
[22](#)
[23](#)
[24](#)
[25](#)
[26](#)
[27](#)
[28](#)
[29](#)
[30](#)
[31](#)
[32](#)
[33](#)
[34](#)
[←1](#)
[←2](#)
[←3](#)
[←4](#)
[←5](#)
[←6](#)
[←7](#)
[←8](#)
[←9](#)

[←10](#)
[←11](#)
[←12](#)
[←13](#)
[←14](#)
[←15](#)
[←16](#)

Table of Contents

1	212
2	213
3	214
4	215
5	216
6	217
7	218
8	219
9	220
10	221
11	222
12	223
13	224
14	225
15	226
16	227
17	228
18	229
19	230
20	231
21	232
22	233
23	234
24	235
25	236
26	237
27	238

28	239
29	240
30	241
31	242
32	243
33	244
34	245
$\leftarrow 1$	5
$\leftarrow 2$	5
$\leftarrow 3$	7
$\leftarrow 4$	10
$\leftarrow 5$	11
$\leftarrow 6$	17
$\leftarrow 7$	17
$\leftarrow 8$	26
$\leftarrow 9$	29
$\leftarrow 10$	29
$\leftarrow 11$	29
$\leftarrow 12$	29
$\leftarrow 13$	31
$\leftarrow 14$	31
$\leftarrow 15$	42
$\leftarrow 16$	46